Eugen DELCEA Oana NUŢĂ

SECRETELE LUI PAVEL CORUT

Ediţia a III-a

Editura OBIECTIV CRAIOVA

NOTA EDITURII:

Editura „OBIECTIV” – Craiova nu are nimic în comun cu efemerele publicaţii *„Obiectiv de Gorj”, „Obiectiv mehedinţean”, „Obiectiv de Dâmboviţa”, „Obiectiv” de Braşov*et[. Ele nu reprezintă altceva decât furturi de proprietate intelectuală, pentru care cei vinovaţi vor fi sancţionaţi de lege.

Copyright

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Tel/Fax: 051/418.943; 094.708.957
OP 8, CP 812 – Craiova

Tipar: PRINTEX S.R.L. Craiova

ISBN: 973 – 97782 – 5 – 9

CUVÂNTUL EDITORULUI

Pavel Coruţ nu mai are nevoie de nicio prezentare! Formula aceasta, devenită deja clasică, este de astă dată mai mult decât îndreptăţită. Pentru că fostul şef al contraspionajului militar românesc, un ilustru anonim **Paul Cernescu** pentru publicul larg, până în 89, a devenit brusc, în anii ’90, **celebrul scriitor Pavel Coruţ; cu aproape 40 de volume publicate şi un tiraj total de câteva milioane...** Atât de celebru şi de respectat, încât ideea sa de a da naştere unui nou partid, cu o ideologie originală, şi-a găsit concretizarea incredibil de rapid, filialele înfiinţându-se parcă de la sine, prin entuziasmul admiratorilor săi.

Apariţia cărţilor sale din seria ***„Octogonul”*** *a* adus **prima rază de speranţă unui popor dezorientat şi dezarmat** de haosul din viaţa publică şi de pauperizarea continuă din viaţa personală. **Cu timpul, Pavel Coruţ a devenit un mit.** Nu era văzut, nu era auzit, era în schimb citit de milioane de români, care găseau în cărţile sale o neaşteptată speranţă de mai bine.

Când ne-am cunoscut, în **18 noiembrie 1995,** la o întâlnire cu cititorii, din sala Teatrului Liric din Craiova, tocmai se hotărâse să renunţe la

statutul (autoimpus) de ***„lup singuratic”.*** Până atunci, apăruse o singură dată la un post de televiziune (TVR) iar chipul său nu figurase în nicio publicaţie şi în nicio carte a sa. Acest lucru determinase o curiozitate maladivă a românilor şi apariţia chiar a unor **legende.** Printre altele, se vorbea pe la colţuri că seria*” Octogonul” este* creată de un grup de specialişti ai fostei Securităţi, *„ieşiţi la bătaie”* împotriva invaziei nevăzute a puterilor străine…

Prima noastră întâlnire părea că va fi şi ultima. A fost o **interesantă confruntare psihologică** între un ziarist dornic să afle cât mai multe şi un ex-ofiţer de contrainformaţii care încerca să *„dribleze”* cât mai multe subiecte şi întrebări delicate. L-am simţit extrem de iritat şi am crezut că nu-l voi mai vedea vreodată.

A revenit la Craiova, târziu, în **aprilie 1997,** cu ocazia lansării unei cărţi despre **Lavinia Tatomir, *„fata care aduce ploaia”,*** pe care o făcusem celebră printr-o serie de articole din *„Evenimentul zilei”* şi *„69-Paranormal”.* La conferinţa de presă organizată cu o zi înaintea evenimentului, am reuşit să purtăm un dialog de câteva ore, pe diverse teme, răspunsurile sale devenind tot mai concrete, fără ocolişuri. Iar cu Pavel Coruţ, ai ce discuta, în orice domeniu!

Ei bine, *„Lupul singuratic”* **s-a îndrăgostit de Craiova şi a mai venit, apoi, de două ori în Bănie! Unde s-a înfiinţat şi prima filială a Partidului Vieţii Sănătoase.**

După patru vizite în Craiova, cu interviuri şi

conferinţe de presă îndelungate, transformate în seriale publicate în „**OBIECTIV MAGAZIN**”, revista noastră cu difuzare în cele cinci judeţe ale Olteniei, până la ideea de a aduna dialogurile cu Pavel Coruţ într-un volum, n-au mai fost decât... doi paşi. Adică, două deplasări la domiciliul său din Bucureşti, pentru completarea materialului.

Dacă am fost singurii din ţară care au publicat interviuri-serial cu Pavel Coruţ şi fotografiile sale, în premieră naţională; de ce n-am fi şi primii care să vă oferim... *„Secretele lui Pavel Coruţ”*? Credeţi-ne că a fost extrem de greu să-l convingem să ne spună cât mai multe dar **efortul a meritat!**

Rămâne să vă convingeţi şi dumneavoastră...

Eugen **DELCEA**

CAPITOLUL I

Sâmbătă, 18 noiembrie 1995.

Teatrul Liric – Craiova

(întâlnire cu cititorii)

Interviu acordat în exclusivitate revistei „OBIECTIV MAGAZIN” – Craiova

„ADEVĂRURILE REVOLUŢIEI VOR FI AFLATE CÂND NU VA MAI FI ION ILIESCU PREŞEDINTE”.

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 10/01.12.1995)

— Domnule Pavel Coruţ, să începem cu

începutul: unde şi când v-aţi născut?

— În 17 iunie 1949, ora 23, în satul Glăvăneştii Vechi (comuna Andrieşeni, judeţul Iaşi), un sat cu mai puţin de 100 locuitori, fără lumină electrică, fără şosea, fără cale ferată, dar cu ţărani foarte înţelepţi şi, culmea! foarte citiţi. Aceasta, deoarece învăţătorul satului avea o bibliotecă foarte bogată, pusă la dispoziţia ţăranilor. M-am născut într-o noapte de vară. M-a născut mama, săraca, o ţărancă moldoveancă, foarte de treabă, singură într-o casă cu pământ pe jos, acoperită cu şindrilă, pe care o visez deseori. De acolo, din casa aceea, mi se trage mie înclinarea către poezie. Sub casa aceea plângea pământul, adică curgea un râu sărat, exact ca în balada *„Meşterul Manole”:* unde a căzut Manole, a izvorât un râu cu apă sărată, de lacrimi udată. Mi-aduc aminte cu nostalgie de satul natal. L-am părăsit la 10 ani şi l-am mai văzut doar de câteva ori. L-am părăsit pentru că părinţii s-au mutat la Iaşi. Unde am început liceul la Liceul Naţional, l-am continuat la Liceul Militar *„Ştefan cel Mare”* din Câmpulung Moldovenesc, după care am intrat la şcoala de ofiţeri de marină. Am devenit ofiţer de marină şi am navigat cu mare plăcere. Specialitatea mea a fost navigator, vânător de submarine şi sunt foarte mândru de asta. Chiar acum în noiembrie (1995 – n.ed.), voi pleca la întâlnirea cu vânătorii de submarine: se împlinesc 40 de ani de la înfiinţarea unităţii.

— Cum aţi ajuns în contraspionaj?

— Simplu! Într-o zi, am fost chemat la serviciul de contraspionaj al Marinei şi am devenit

contraspion. Probabil că ştiţi că, la nivel planetar, cei mai buni spioni şi contraspioni sunt recrutaţi din rândul marinarilor. Tradiţional; de vreo 50 – 60 de ani, cam toate serviciile de informaţii sunt conduse de marinari. Inclusiv cel al României, din 1989, era condus de un amiral. Am devenit contraspion de marină, am lucrat 6 ani în contraspionajul Marinei, apoi am fost mutat în Direcţia Centrală de Contraspionaj Militar din Bucureşti, unde am lucrat pentru spionajul diplomatic. Am devenit ofiţer de relaţii externe al Armatei române şi translator de engleză. Am lucrat 6 ani printre străinii din Bucureşti, între diplomaţii străini, dintre care, ştiţi şi dumneavoastră, o parte sunt spioni. Unii dintre diplomaţii fiecărei ambasade sunt spioni oficial, cum sunt ataşatul militar, adjunctul şi secretarul, alături de care trebuie să existe unu-doi neoficiali, ofiţeri ai serviciilor secrete din ţara care i-a acreditat. Am învăţat multe de la adversari, e drept, având acces şi la foarte multă literatură de specialitate. Deci, un prim îndemn pentru cei care vor să înveţe este să înveţe de la adversari, nu numai de la prieteni, pentru că, deseori, de la adversari ai mai multe de învăţat… Aşa cum, deseori, mai mult înveţi din înfrângeri, decât din victorii.

— Spuneaţi că aţi fost căsătorit, divorţat…

— Am fost căsătorit cu o femeie care nu iubea meseria mea şi…

— Aţi avut cumva impresia că acest

divorţ a fost influenţat şi de anumiţi „prieteni” sau după stilul KGB-ist că întâi trebuie lovită familia?...

— Nu! Problema s-a pus foarte simplu: nu-i plăcea meseria mea şi nu-i plăcea salariul meu. Contrar celor afirmate în propaganda din decembrie 1989, eu aveam un salariu păcătos. Contraspionul tipic e descris în *„Fulgerul Albastru”:* Laurenţiu Cremene, care cugeta că are pantofii rupţi, fumează *„Carpaţi”* fără filtru şi n-a putut duce copilului o jucărie. Eu aveam un salariu mediu de 3500 lei/lună. Nevastă-mea era farmacistă iar un doctor stomatolog câştiga 3500 lei/zi. Vă daţi seama că, în faţa unui asemenea excedent cedează... Deci, nepotrivire de caracter, de concepţii de viaţă. N-am ce să regret, viaţa este foarte interesantă aşa cum este.

— Aveţi copii?

— A, am! Am o fetiţă de 21 de ani (în noiembrie 1995 – n.ed.), măritată deja, studentă la Jurnalistică. E din prima căsătorie.

— Nu vă e frică pentru soarta ei, ţinând cont de ce dezvăluiri faceţi?

— Dacă nu mi-e frică pentru soarta mea, de ce mi-ar fi frică pentru soarta ei? Eu ştiu că soarta fiecărui om e scrisă, bătută în cuie, foarte puţin modificabilă, în anumite limite pe care le-am descris în cărţi. Dacă nu te apără Dumnezeu, nu te apără nimeni! Cel mai puternic serviciu secret din lume, CIA, împreună cu FBI, nu l-au putut proteja pe Kennedy, aşa-i? Şi atunci, cine să-l apere pe Coruţ, care n-are gardă personală? Dumnezeu. Eu

cred foarte tare în protecţia acesta şi am simţit-o. Iar în ceea ce priveşte soarta copilului meu, cum va hotărî Dumnezeu! Părerea mea este că va fi fericită şi că, în general, cei care au uneltit împotriva mea au sfârşit foarte prost. Am probe concrete, n-are rost să le înşir aici…

— Pavel Coruţ este numele real?

— Da, este numele meu real!

— Paul Cernescu?

— Paul Cernescu a fost numele de contraspion. L-am folosit ca pseudonim în timp ce eram ziarist la revista *„Expres Magazin”…*

— Exact acest lucru voiam să vă întreb!

— … nu pentru a-mi acoperi numele de Pavel Coruţ, ci pentru a anunţa pe românii care mă cunoscuseră sub numele de Paul Cernescu că eu exist, că n-am murit în evenimente şi îmi continui crezul meu. Respectiv, faptul că, indiferent de ce va trece peste acest neam, trebuie să rămânem în picioare şi să rămânem români, uniţi în jurul câtorva idealuri şi nu unor persoane, acestea fiind trecătoare. Aceste idealuri sunt independenţa, suveranitatea şi integritatea naţională.

— Cam ce tiraj au cărţile dvs?

— Cel mai mare tiraj l-a avut *„Quinta spartă”* din care nu mai există niciun exemplar, deocamdată: 310.000 exemplare. Cel mai mic tiraj este la *Tărâmul fericirii”,* fiind o carte relativ nouă: 50.000 de exemplare.

— Cât a mers „afară”?

— „Afară”, după toate calculele mele, au plecat cam 150.000 – 200.000 de exemplare.

— Din toate cărţile, Fireşte! …

— Da, per total. Deci, din vreo 3 milioane şi ceva de exemplare trase până acum…

— Şi cam în ce ţări?

— În Canada, cu certitudine. În Statele Unite, apoi. În New York, există un magazin care vinde toate cărţile mele (a fost prezentat la Tele 7 abe), al unui întreprinzător român, care le ia de aici foarte ieftin, în lei, şi le vinde acolo foarte bine pe dolari. În Germania, de asemenea, în Italia, Noua Zeelandă, Israel. Culmea – cea mai recentă descoperire – este că evreii de origine română scriu foarte frumos despre cărţile mele iar unii au nostalgia României. M-a uimit iarăşi o doamnă din Noua Zeelandă, româncă, ce mi-a scris foarte uimită de faptul că a apărut un scriitor care îndrăzneşte să spună câteva chestii şi s-a impus în exterior. Eu încerc să mă impun în interes statal. Dacă eu voi reuşi ca scriitor, să mă impun ca scriitor de limba engleză, prin traducerea unora dintre cărţile mele, România va avea încă un român cunoscut. Părerea mea este că noi, românii, trebuie să ne unim, să scoatem la suprafaţă tot ce avem de valoare şi să ne impunem în străinătate. Pentru a schimba odată imaginea atât de proastă pe care ne-au creat-o serviciile de informaţii străine (în special maghiare) şi infractorii noştri. Începând cu ţiganii infractori (nu toţi ţiganii, că nu toţi ţiganii sunt borfaşi) şi terminând cu ceilalţi infractori, care au împânzit lumea după decembrie 1989. Noi trebuie să ne apărăm demnitatea de neam, spunând exact cine sunt românii. Să nu mai fim confundaţi cu ţiganii, cum suntem confundaţi

în Germania, în mod răutăcios, sub influenţa unor cercuri revizioniste maghiare, şi să fim recunoscuţi ca naţiunea care a dat Omenirii pe Coandă, Poenaru, Cobălcescu, Babeş, Enescu, Ciprian Porumbescu, Palade, Eliade, Cioran. Pe Eminescu, ce este tradus până şi în limba chineză! Ţineţi minte, asta înseamnă mare lucru! Deci, să demonstrăm că noi suntem aceia care am dat lumii pe aceştia. Şi trebuie să privim şi să fim priviţi altfel…

— Ţinând cont de aceste tiraje, menţionate anterior, cum explicaţi doar cele 10 milioane de lei profit anual pe care le obţineţi, după cum aţi afirmat?…

— A, nu! Acesta a fost doar un exemplu! Profitul meu anual nu a fost de 10 milioane lei. A fost mai mare şi nu am de ce să ascund cât am câştigat. Deci, în medie, am câştigat câte 50 – 60 milioane de lei pe an. Anul acesta, mult mai puţin, pentru că, datorită creşterii preţului hârtiei, a scăzut vânzarea de carte. Şi atunci, automat, scade dreptul de autor, ca să menţinem preţul cărţilor sub preţul pieţii, ca să poată să cumpere omul…

— Firesc! Nu aveţi însă o editură a dumneavoastră?

— Eu am editura mea, dar nu am capital. N-am capital şi atunci intru în joint-venture. Tipografia tipăreşte pe cont propriu, pe banii ei şi îşi ia partea leului. Adică: 53% – tipografia, 2% – timbru literar, 30% – angrosistul, vânzătorul şi eu 15% impozabil. Deci, rămân cu 7% din valoarea

cărţii.

— Cât din ceea ce scrieţi în cărţi reprezintă viaţa dumneavoastră?

— Viaţa mea este cartea!

— Aspecte din viaţa dumneavoastră…

— Este fantezia mea, deci este viaţa mea! Fantezia mea aparţine vieţii mele…

— Nu ocoliţi întrebarea!

— Eu vă spun sincer: fantezia mea reprezintă viaţa mea, nu? Deci eu am fost înzestrat de Marele Creator, care ne înzestrează pe toţi, cu o anumită fantezie. Deci, cărţile astea sunt copiii fanteziei mele…

— Reformulez întrebarea!

— … sunt o parte din viaţa mea. Dumneavoastră vreţi să ştiţi dacă mă identific cu vreunul din eroii cărţilor. Nu!

— Deci, reformulez: câte întâmplări care apar în cărţi sunt din viaţa dumneavoastră?

— Unele sunt reale, altele nu. N-aş putea să fac un calcul matematic. Cert este că unele sunt reale, romanţat prezentate, însă sunt foarte reale. Iar trăirile unora dintre eroi sunt şi trăirile mele. Eu am suferit când am fost blamat pentru că mi-am făcut datoria de ofiţer de contraspionaj. Am fost considerat terorist ş.a.m.d. Şi eu am suferit când am fost nevoit să eliberez nişte duşmani ai patriei. Şi eu am suferit tot ce descriu în cărţi.

— Octogonul este chiar o pură ficţiune sau reprezintă ideea de organizare împotriva acestei invazii nevăzute?

— Pot să nu vă răspund la întrebarea asta?

— Cum şi când credeţi că vor fi dezvăluite secretele, aproape integral, ale Revoluţiei din 1989? Şi în ce condiţii?

— În momentul în care domnul Ion Iliescu nu va mai fi preşedinte!

— Deci, mi-aţi luat-o iar înainte! Întrebarea următoare era: „Cine credeţi că împiedică aflarea acestor secrete?”…

— Principalii regizori ai farsei de după 22 decembrie 1989, când au murit oameni nevinovaţi pentru a salva nişte aparenţe, cu care nu ştiu dacă s-a câştigat ceva. Pe 22 decembrie, la prânz, toate forţele armate – Armata, Securitatea, Miliţia – trecuseră de partea poporului, nu mai era cazul să tragem, să tragă românii unii în alţii şi să se omoare. S-au făcut nişte jocuri urâte, pe care le-am dezvăluit parţial, atât cât am putut eu. Au mai dezvăluit însă şi alţii. Cei care le-au făcut se simt vinovaţi, încearcă să impună nişte variante, care vor cădea, sub influenţa probelor, rând pe rând…

„CEAUŞESCU A FOST CONDAMNAT DE RUŞI ŞI DE BUBULI!”

(OBIECTIVMAGAZINnr.1 1/08.12.95)

— Domnule Coruţ, ce părere aveţi despre mass media, locală şi centrală, de după Revoluţie, de mersul şi rolul ei?

— Mass media de după Revoluţie a devenit atât de liberă, încât câteodată se minte singură! Participă intens la manipulare, manipulează şi se lasă manipulată. Asta e părerea mea. Cele mai

mari variante de manipulare plasate de serviciile secrete, proprii sau străine, sunt plasate prin mass media. Aproape că nu există redacţie în care să nu fie infiltrat câte un ofiţer sau agent de informaţii! Asta v-o spun eu, din experienţă, că şi eu am lucrat la *„Expres Magazin”!* Deci, cetăţeanul de rând trebuie să înveţe informarea obiectivă, după ce a înghiţit la început diferite variante de dezinformare. Într-un sistem pluripartit, e normal să existe o anumită categorie de dezinformare. Fiecare dezinformează, fie prin omisiune, fie prezentându-şi candidaţii şi oamenii mult peste posibilităţile lor, hiperbolizându-le faptele sau ascunzând faptele pozitive ale altora. Deci, în sistemul pluripartit, dezinformarea este fărâmiţată, are mai multe centre de dezinformare, astfel că cetăţeanul de rând, fiind la interferenţa dintre ele, are şansa, cât de cât, să descopere adevărul.

— Nu credeţi că anumite publicaţii, în special centrale, şi-au luat, timp de câţiva ani, alura de obiectivitate şi acum îşi dau arama pe faţă, de apendicule ale Puterii?

— În jocul Puterii, unii intră din interes, alţii manipulaţi. Pentru că, dacă ai prioritate în obţinerea unor informaţii, la un moment dat, fiind un ziarist nepregătit informativ, nu ştii când ţi s-a strecurat o informaţie menită a te manipula şi a dirija opinia cititorilor.

— Bănuiesc că o agentură străină nu lucrează doar la vârf, în Capitală, ci şi în teritoriu...

— Agentura străină lucrează pe întreg teritoriul ţării, cu prioritate în centrele de putere.

— Cum poate acţiona în teritoriu un agent al unui serviciu străin?

— Depinde ce misiune are. Există agenţi care au misiunea de a manipula şi *a* ridica, în anumite poziţii sau în ochii publici, anumite persoane, din anturajul lor etc. Există, deci, agenţi de influenţă şi agenţi de informaţii…

— De manipulare prin mass media?...

— Da! Aceste aspecte le-am descris în cartea*" Întoarcerea lui Zalmoxe"* – partea a II-a: *„Războiul psihologic",* avertizând cetăţenii să nu ia drept adevăr tot ce se vehiculează în mass media, în presa scrisă sau în audio-vizual.

— Se vorbeşte şi se scrie foarte mult despre tezaurul de la 1918, dar foarte puţin despre tezaurul din 1946, care a fost luat de la Tismana. Şi era vorba de peste 40 de vagoane de aur...

— Domnule, noi vorbim despre acest tezaur ca să vorbim vorbe! Ceea ce a intrat în imperiul rus nu va mai putea fi scos nici cu forţa armelor, nici cu forţa politică, ci numai cu forţa economică. Numai dacă vom fi suficient de inteligenţi în afacerile cu ex-sovieticii vom recăpăta ceva. Dacă nu, nu ne va da imperiul rus nimic! Degeaba se frământă unii, strigă lozinci în stradă, scriu articole ş.a.m.d. Ruşii nu dau nimic de bunăvoie. A se vedea relaţiile cu Japonia, Insulele Kurile…

— Vedeţi vreo asemănare între Antonescu şi Ceauşescu, ţinând cont de modul în care

au fost terminaţi? Sau de faptul că Ceauşescu a fost judecat exact în biroul lui Antonescu, din vremea când acesta era şeful respectivului regiment?...

— Domnule, hai să ne înţelegem o chestie! Eu am observat că românii au căzut într-un păcat foarte grav: îşi omoară conducătorii. Ceauşescu a fost singurul conducător socialist ucis. Înainte de asta, a murit Antonescu, şeful statului până în 1944. După aceea, a fost arestat şi în 1946 ucis. Nu văd nicio legătură între ei. Sunt două personaje istorice cu destine şi realizări diferite…

— Şi cei mai mari duşmani din ultimii 50 de ani ai ruşilor...

— Nu numai ai ruşilor! Că pe Antonescu şi Ceauşescu i-au iubit mai puţin şi alţii… Ceauşescu a avut o dublă condamnare şi eu am spus-o clar: l-au condamnat bubulii şi ruşii. L-a condamnat Marea Finanţa pentru plata datoriei externe, pentru intenţia de a transforma România în ţară financiar-bancară, şi l-au condamnat ruşii pentru poziţia pe care a avut-o la ultima întâlnire cu Gorbaciov, pe care o ştiţi, că aveţi stenograma… (De unde ştia, n-am mai întrebat! – n. ED.)

— E adevărat că voia să facă cea mai mare bancă din lume?

— Da! Era o bancă româno-arabă, în care se puteau pompa ceva petrodolari şi am fi beneficiat şi noi de ea.

— Amănunte găsiţi în Obiectiv Magazin nr. 5/95...

— (râde) Mulţumesc!

„DIRECŢIA DE CONTRAINFORMAŢII MILITARE A FOST DESFIINŢATĂ DE UN JOSNIC TRĂDĂTOR: NICOLAE MILITARU!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 12/15.12.95)

— Domnule Coruţ, ce credeţi că nu ştiu cititorii dumneavoastră din Oltenia şi aţi vrea să ştie despre dumneavoastră?

— Un lucru este foarte probabil… ca eu să fiu proiectat în Craiova! Tatăl meu a fost aviator pe frontul de est, apoi, din 1946, după ce s-a întors din prizonieratul la ruşi, aviator la o unitate din Craiova. În 1946 – 1947, am fost, probabil, proiectat a veni pe lume în acest oraş, cu numele de Decebal. M-am născut în Moldova şi mi s-a dat numele de Pavel. Aceasta nu este singura mea legătură cu Oltenia. Soacră-mea este originară din Poianä-Mare, fiica lui Liţă Başculea. Deci, eu aş putea fi… moşier oltean!

— Deci, aţi putea veni mai des pe la noi…

— Aş veni mai des dacă aş avea timp. Sincer vorbind, este singurul lucru care îmi lipseşte efectiv foarte mult. Mă documentez extrem de mult. Cărţile nu sunt numai din inspiraţie, unele din cărţile mele fiind inclusiv de studiu, de sinteză. Probabil aţi citit *„Întoarcerea lui Zalmoxe”,* sau *„A înflorit speranţa”,* pentru care a trebuit să studiez zeci şi sute de materiale.

— Cum aţi ajuns în Securitate?

— În 1972, eram ofiţer de marină, specialitatea vânători de submarine şi mă simţeam

foarte-foarte bine în meseria asta. Relaţia mea cu Securitatea este însă foarte veche: când aveam 5 ani, Securitatea l-a arestat pe tata dar era Securitatea cominternistă, sovietică. N-am visat însă niciodată să ajung într-un serviciu secret. Deci, în 1972, într-o zi foarte frumoasă pentru un navigator, când eram cu nava la cheu, am fost chemat de Serviciul de Contraspionaj al Marinei, unde mi s-a propus să trec în primele rânduri ale luptei cu duşmanul de clasă. Nu ştiam despre ce e vorba, însă eram militar, aveau nevoie de un specialist în marină, ceilalţi fiind veniţi din Securitate, am acceptat şi am avut o carieră strălucită. Am lucrat 6 ani în contraspionajul Marinei, apoi 2 ani în Centrala de Contraspionaj Militar, încă 6 ani ca ofiţer de relaţii externe pe la secţiile spionajului român şi, în fine, în perioada 1984 – 1989, ca şef al compartimentului de contraspionaj din Direcţia de Informaţii a Armatei. Deci, am intrat fără să fiu forţat în Securitate, nu regret, nu am ce să-mi reproşez, nu eu am făcut istoria aşa cum a fost, ci puteri care ne depăşesc. Eu zic că mi-am făcut datoria faţă de neamul meu, în condiţiile socialismului, aşa cum actualii SRI-şti şi membrii celorlalte servicii secrete îşi fac datoria în condiţiile epocii de tranziţie. O tranziţie care mi se parte foarte ciudată. Noi nu ştim direcţia de dezvoltare, nu ştim încotro plecăm. Conducerea de stat nu ne-a spus în ce direcţie am plecat, se bâlbâie. Trebuie să ni se clarifice odată aspectul acesta, pentru că starea de nesiguranţă socială duce la anarhie…

— Cum v-aţi hotărât să deveniţi scriitor?

— În 10 ianuarie 1990, din ordin semnat de trădătorul Nicolae Militaru, Direcţia de Contraspionaj Militar era desfiinţată. La nivel mondial, nu s-a mai întâmplat aşa ceva! Nici măcar în ţările tribaleze din Africa nu s-au desfiinţat Direcţiile de spionaj militar! O unitate înfiinţată de Maria Sa Alexandru Ioan Cuza a fost, deci, desfiinţată de un josnic trădător de patrie şi agent al serviciilor de informaţii sovietice!... Am predat, cu durere în suflet, documentele de contraspion. La armată le-am predat, sfătuindu-i să le păstreze pentru când va fi nevoie. Nu au crezut, însă, după câteva luni alergau după ele să le refacă, să-şi reia munca...

— Dumneavoastră v-aţi păstrat copii?

...

— Nu! Vă daţi seama că era vorba de zeci şi zeci de mii de documente, privind perioada domniei lui Alexandru Ioan Cuza, perioada monarhiei străine, cea comunistă, deci bănuiţi ce cantitate de material era! Acestea reprezentau o cantitate de peste 100 de ani a contraspionajului militar. Am predat documentele şi am fost mutat înapoi la comandamentul Marinei militare. Am devenit ofiţer de marină pe uscat... Nu eram nici marinar, nici contraspion! Am cerut să fiu trecut în rezervă şi am continuat lupta pe cont propriu, dintr-un motiv foarte temeinic: eu am depus jurământul la 18 ani, în uniformă de Marină. Am depus jurământul pe tricolorul românesc, care nu s-a schimbat, ci doar i s-a smuls stema aceea solaro-pământeană, înlocuită cu o stemă mai veche. O greşeală. Deci, eu am depus jurământul

pe tricolor şi pe naţiune, eu am jurat să apăr naţiunea română! Asta am crezut eu, atunci când am jurat şi mi-am continuat activitatea, până acum: am scris! De ce? Scrisul, cred eu, ajută oamenii să-şi menţină încrederea în viitorul naţiunii, să-şi păstreze calmul în faţa evenimentelor planetare, în care este implicată şi România, să nu se mai lase manipulaţi unii împotriva altora, să nu mai facă jocul serviciilor de informaţii străine, ce acţionează constant împotriva României. Deci, eu am căutat să trezesc, în cetăţeanul de rând, interesul şi respectul pentru serviciile naţionale de informaţii, astfel ca niciodată, în istoria României, să nu se mai petreacă ce s-a petrecut în decembrie 1989, când românii şi-au distrus un sistem de apărare foarte eficient, supus naţiunii. Securitatea era foarte bine controlată, printr-un sistem organizat, de către PCR. Trebuia distrus partidul comunist, foarte bine, şi se putea institui un alt sistem de control, pe care de-abia acum Parlamentul încearcă să-l construiască. Direcţia de contraspionaj a fost refăcută, dar cu câte cheltuieli, vă întreb? Trădătorii care au desfiinţat-o, de ce nu au apărut în faţa Justiţiei? Trebuie să apară! Este vorba de o unitate pe care comuniştii nu şi-au permis s-o desfiinţeze, când au luat puterea, pentru că aveau nevoie de ea să-şi apere interesele în plan politico-militar. O ţară care nu are ochi şi urechi, respectiv nu are organe de informaţii, este asemenea unui uriaş surd şi orb care poate fi manipulat şi păcălit în orice direcţie. Să fie clar că nu toată lumea „mare” ne doreşte

binele! Unii ne doresc avuţia naţională, pentru că nu suntem cei mai sărăci oameni ai planetei, alţii ne vor a fi semicolonie sau piaţă de desfacere. Noi trebuie să ne apărăm prin mijloace paşnice, iar în cadrul acestora, organele de informaţii sunt foarte importante, pe locul 2 trecând organele diplomatice şi de-abia pe locul 3 organele de Poliţie. Să vă spun şi de ce: pentru că nici unele nu pot lua decizii fără informaţii exacte, de la specialişti în culesul informaţiilor exacte, în verificarea şi prezentarea lor în cea mai laconică formă. Aceştia sunt spionii şi contraspionii, o breaslă foarte hulită în România şi foarte respectată în celelalte ţări. Ciudat, nu-i aşa?

„ÎN ROMÂNIA, EXISTĂ CEA MAI VECHE CIVILIZAŢIE DIN LUME!”

(OBIECTIV MAGAZIN nrA3/22,12.95)

— Domnule Coruţ o întrebare-şoc pentru un contraspion: cum vedeţi dumneavoastră Raiul şi Iadul?

— Am explicat în volumul meu, *„A înflorit speranţa”.* Eu nu le văd ca două rezervoare de suflete, cum le prezintă religia. Raiul şi Iadul sunt în fiecare dintre noi. În momentele de bună dispoziţie suntem în Rai; când suntem trişti, disperaţi, suntem în Iad… Deci, Raiul şi Iadul sunt nişte invenţii destul de primitive, apărute în urmă cu circa 2000 de ani. Până atunci, existau alte viziuni asupra lumii. De ce spun eu că nu ne-am

născut pe Pământ şi că întreaga viaţă nu s-a făcut pe Pământ... La ora actuală există pe Pământ patru rase diferite: albă, neagră, galbenă şi roşie. Dintr-un cuplu primordial, Adam şi Eva, nu puteau să iasă patru rase diferite! Deci, a căzut istoria biblică. Doi: dintr-un cuplu de maimuţoi africani, nu puteau să iasă patru rase diferite, pe aceeaşi latitudine. Sub acelaşi soare arzător, ca şi Africa, se află zona mayaşă, toltecă, aztecă. Ei nu erau negri, ci aveau o culoare brun-roşcat. Concluzia mea e că Pământul a fost un fel de Australie a Galaxiei. Ştiţi că Australia a fost populată cu infractorii exilaţi din Anglia şi din Europa (continentală – n.ed.), a fost colonizată şi a devenit un continent şi, respectiv, o ţară cu oameni civilizaţi, o întreagă civilizaţie. Bănuiesc că şi pe Pământ s-a întâmplat la fel. Este posibil ca noi să fim descendenţii unor rebeli exilaţi sau ai unor oameni de ştiinţă eşuaţi pe Pământ. Sau, poate, ai unor colonizatori din alte constelaţii, pentru a popula această planetă, a o ridica la un nivel de civilizaţie şi a pregăti promotorii pentru popularea unor noi planete, din alte sisteme solare. Nu am suficiente argumente în această direcţie, decât cele de paleoastronautică. Cele mai vechi urme „încălţate” au circa 500 milioane de ani şi, indubitabil, clasează aşa-zisa creaţie din urmă cu 7500 ani. În zona dumneavoastră, în comuna Văgiuleşti, în judeţul Vâlcea, se află cea mai veche fosilă din lume cunoscută de oamenii de ştiinţă, pentru care românii ar fi trebuit să ridice un muzeu, să facă mult tapaj, dar nu s-a făcut nimic! ... Fosila pescarilor de la locul getic Văgiuleşti-

Vâlcea ar trebui să aibă un monument. Despre ea ar trebui să se vorbească în cărţile de istorie, dar la ora actuală se află în posesia unui pensionar din Bucureşti, care a moştenit-o de la regretatul Daicoviciu, descoperitorul ei. Vechimea fosilei este atestată de savanţii americani şi sud-africani. Deci, noi nu suntem urmaşii maimuţei neozeelandeze, nici ai lui australopitecus, noi suntem urmaşii unui humanoid care a trăit aici în urmă cu 2 milioane de ani. Vă atenţionez, de asemenea, că în zona Turda, s-a descoperit ceramică veche de circa 8.000 ani, mult mai veche decât cea din Sudan, iar cele mai vechi scrieri din lume sunt cele descoperite în 1962, la Tărtăria, de Nicolae Vasea, mai vechi decât cele din Sumer… Tăbliţele au fost descifrate de trei savanţi ruşi şi vă daţi seama că nu aveau interes să ne ajute!… Totodată, în zona Porţile de Fier, au fost descoperite dovezi de locuire civilizată în urmă cu 9 – 11 mii de ani. Locuire în locuinţe construite, nu în peşteri… Deci, eu sunt adeptul temei efortului de civilizare galactică şi scormonesc, atât în trecut, cât şi în viitor, în căutarea legăturilor cu strămunii sau cu alte civilizaţii, care ne-ar putea spune multe despre universul în care trăim. Pentru a înlocui şi anihila definitfv misticismele, miturile păgâne, primitive…

— Şi atunci, cum vedeţi dumneavoastră existenţa lui Dumnezeu într-o astfel de lume?

— Dumnezeul universal există şi vorbeşte prin legi. Vă dau un exemplu: dacă am o mică sămânţă de mac, mică de tot, ea reprezintă sau nu voia lui Dumnezeu? Dacă o pun în pământ şi iese

mac şi nu altceva, este pentru că ea are înscris în codul genetic ce va reproduce. Noi nu putem zbura, pentru că suntem atraşi de Pământ cu o acceleraţie gravitaţională de 9,8 m/s2. Există o lege? Există! Din combinarea a doi oameni albi, vor ieşi copii albi, nu? În tot ce este viu şi ne înconjoară există o lege. Există legi foarte distincte pentru viul vegetal, pentru viul animal, şi pentru viul suprem. Aceste legi ale viului au fost stabilite, cu certitudine, de o entitate pe care nu o putem defini numai ca inteligenţă, ca materie, sau ca inteligenţă cosmică ori conştiinţă cosmică şi trebuie să-i acordăm atributul lui Dumnezeu, Atotputernic, Etern, Indestructibil... Nu-l putem cunoaşte, pentru a-l înţelege pe adevăratul Dumnezeu decât cunoscându-i legile. Deci, acesta este adevăratul Dumnezeu: Universul, spiritul universal, care este în tot ce mişcă şi trăieşte şi pe care nu-l simţim decât pedepsindu-ne sau recompensându-ne în momentele deosebite ale vieţii. Eu am fost atenţionat şi încă foarte rău! Aveam ca dicton de viaţă: *„Dacă Dumnezeu există, trebuie să demonstreze că există!”.* Şi Ne-a demonstrat iar eu am ajuns să-L cunosc mai mult decât îl cunosc alţi oameni, în anumite domenii despre care nu aş vrea să vorbesc...

— Ce *părere aveţi despre moarte?*

— Moartea şi viaţa sunt două părţi ale aceleiaşi puteri. Eu m-am temut de moarte până când am ajuns să o trăiesc. Partea spirituală din noi nu moare niciodată. Unde pleacă acea parte spirituală, nu aş putea să spun. Ca ipoteze: ar putea merge către câmpul energetic planetar, s-ar

putea disipa, de fapt, în atmosfera din jurul nostru, devenind din nou energie şi participând la formarea altor spirite.

CAPITOLUL II

Joi, 03 aprilie 1997.

Conferinţă de presă organizată la Hotelul „Jiul" – Craiova.

Interviu acordat în exclusivitate revistei „OBIECTIV MAGAZIN" – Craiova.

***După două zile la Craiova, Pavel Coruţ* s-a convins: LAVINIA TATOMIR POATE PORNI ŞI OPRI PLOAIA!**

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 13/10.04.97)

În numărul trecut, publicam pe coperta revistei noastre fotografia lui Pavel Coruţ, cu anunţul că vineri (04.04.97), ora 13.00, *urma să* fie prezent la ***Teatrul Naţional –*** Craiova, *cu ocazia lansării primei cărţi* despre **„fenomenul Lavinia Tatomir"**.

Anunţul nostru şi-a făcut efectul: la data şi ora anunţate, foaierul INC era arhiplin: rude, prieteni, ziarişti (inclusiv de la BBC, veniţi din Bucureşti), curioşi, agenţi secreţi sau publicitari etc. Aşa cum stă bine unei întâlniri de o asemenea anvergură...

Cu această ocazie, sponsorul (Adrian Pop – *patronul firmei „Pop Service Electronics" SRL Craiova), autoarea* cărţii (Mariana Tatomir – mama

Laviniei), ***Pavel Coruţ*** *(semnatarul prefaţei)* *şi* ***Florin Zaborilà*** *(semnatarul postfaţei)* *au prezentat prima carte publicată* despre „fenomenul Lavinia Tatomir”: ***„Lavinia Tatomir – născută pentru România”.***

Cu o zi înainte de aceasta, în sala de protocol a Hotelului „Jiul”, a *avut loc şi* o ***conferinţă de presă*** de 5 ore *(17.30 – 22.30) care a dovedit că Pavel Coruţ are o rezistenţă (psihică şi fizică) ieşită din comun iar Lavinia poate face faţă* cu succes norilor de fum nicotinic.

Fireşte, după două zile pline cu Pavel Coruţ se pot scrie multe. O vom face în numerele viitoare, când vom publica şi un interviu ce ni s-a *acordat în exclusivitate. Pentru că, orice s-ar zice, ieşirea în publica unei celebrităţi solitare ca Pavel Coruţ este un eveniment, cu* ***atât*** *mai mult cu* cât ***doar în Craiova şi Mangalia*** a ***avut două întâlniri cu cititorii.*** *Până atunci, însă, cât mai sintetic despre evenimentele amintite mai sus…*

Când a participat, sâmbătă, 18.11.95, la Teatrul Liric din Craiova, la o întâlnire cu cititorii, Pavel Coruţ a produs un şoc. Mai avusese o asemenea ieşire în public o singură dată, în 1993, la Iaşi, oraşul copilăriei sale iar solitudinea sa devenise la fel de celebră ca şi autorul seriei *„Octogonul”.* Deşi acţiunea nu avusese parte de publicitatea cuvenită, sala a fost arhiplină. Am aflat cu totul întâmplător (de la familia Croitoru, – difuzori de carte ce pot fi găsiţi la fosta „Carte rusă” – căreia i se datorează prezenţa în Craiova, de atunci, a lui Pavel Coruţ) şi am fost prezent în

sală. De unde **i-am pus câteva întrebări extrem de directe. Unele chiar l-au deranjat.** Fireşte, m-am prezentat de la *„Obiectiv Magazin”,* deşi încă mai lucram la *„Evenimentul zilei”.* La încheierea întâlnirii cu cititorii, am urcat pe scenă, pentru a-i solicita un interviu. M-a întâmpinat şocant, la fel de direct: **„Nu mai scrieţi la Adevărul? Nu v-am mai văzut de mult semnătura...”** (?!). De reţinut că plecasem de la *„Adevărul”,* la *„Evenimentul zilei”,* din 1.05.95!...

A fost **prima dovadă a memoriei fabuloase a contraspionului Pavel Coruţ.** Ceva mai târziu, după câteva ore de autografe, am reuşit să-i smulg un interviu pentru revistă. „Smuls” pentru că nu mai erau decât 30 – 45 de minute până la plecarea trenului iar întrebările erau multe, extrem de multe. Nu mai era timp de întrebări filiozofice şi am intrat direct în subiectele fierbinţi, încercând să determin răspunsuri la fel de scurte şi la obiect. Pentru că, trebuie spus, **contraspionul Pavel Coruţ are şcoala (perfectă) a ocolirii răspunsurilor nedorite.** Şi atunci, eşti plimbat prin istorie, semantică, filosofie sau cultură generală, până uiţi ce ai întrebat...

Câteva întrebări, extrem de directe şi repetate la intervale scurte, au reuşit chiar să-l irite, nefiind lăsat să le „întoarcă”. A fost o „confruntare” psihologică interesantă, din care a rezultat un serial de patru articole-interviu: *„Adevărurile Revoluţiei vor fi aflate când nu va mai fi Ion Iliescu* preşedinte” (OM nr. 10/01.12.95); *„Ceauşescu a fost condamnat de*

ruşi şi *de bubuli!”* (OM nr. 11/08.12.95);*„ Direcţia de contrainformaţii militare a fost desfiinţată de un josnic trădător. Nicolae Militaru!”* (OM nr. 12/15.12.95); *„În România există cea mai veche civilizaţie din lume!”* (OM nr. 13/22.1 – 2.95; în colaborare cu Liana Tătăranu – acum, redactor la Radio „Horion”).

Joi, 3 aprilie a.e, ora 17.30, la debutul conferinţei de presă de la Hotel „Jiul” **Pavel Coruţ** a făcut, încă o dată, dovada incredibilei sale memorii, inclusiv a celei vizuale: observându-mă, a exclamat: *„Oo, iată o veche cunoştinţă!”* şi s-a întins peste masă pentru a da mâna. Ei bine, trecuse aproape un an şi jumătate de la prima noastră întâlnire…

*

Conferinţa de presă de la „Jiul” a fost una… mamut. Dacă nu ar fi fost insistenţele organizatorilor, Pavel Coruţ ar mai fi stat încă 5 ore! Iar răspunsurile nu se scurtau deloc, odată cu trecerea orelor…

Interesant este că, deşi a fost reprezentată aproape întreaga mass-media locală (minus „CL” şi „Gdă”), au lipsit „piesele grele” iar evenimentul a fost mediatizat prea puţin, la rubrica „diverse).

Deşi vom reveni pe larg cu cele declarate presei de Pavel Coruţ, câteva afirmaţii se cuvin a fi subliniate:

** „Lavinia poate porni şi opri ploaia. Venind, cu trenul, spre Craiova, am constatat că… după staţia Olteni* s-a *oprit ploaia şi a apărut* soarele!” *

„Publicarea dosarelor Securităţii are ca scop dezmembrarea unităţii naţionale, să demonstreze că toţi am fost informatori! Vor să arunce în spatele *nostru vina celor care au introdus comunismul în România: Silviu Brucan şi soţia, Saşa Bârlădeanu, tatăl lui Ion Iliescu, Walter Neulander-Roman... Nu uitaţi că dosarele membrilor PCR au fost arse şi au mai rămas doar dosarele foştilor deţinuţi politici sau ale membrilor partidelor istorice!...” * „Singura soluţie de salvarea României este neutralitate garantată de Marile Puteri (...). NATO nu ne va primi niciodată, dacă Rusia, aliatul principal al SUA în Asia, se va opune!” * „De ce nu se cere publicarea dosarelor agenţilor străini, de la 44 încoace? Pentru că învingătorii aplică metodele lor!...” * „M-am retras din PUNR când a apărut discordia pentru funcţie. Până nu le vine mintea la cap, eu nu-i mai sprijin! Eu n-am intrat în PUNR ca să mă ţigănesc!” * „NATO trebuia să se desfiinţeze şi să se creeze doar UE. Cum poţi să te pregăteşti de pace, pregătindu-te de război? Pentru că, nu uitaţi, cea mai rentabilă producţie este cea de război iar după 45 au murit mai mulţi oameni ca în al doilea război mondial!” * „Căderea calculatoarelor în anul 2000 constituie cel mai mare pericol. Suntem în pragul distrugerii, ca specie şi viaţă planetară!” * „Dacă cei din NATO vor să devenim grănicerii lor, să ne înarmeze! Ne-au determinat să falimentăm industria de armament, că securiştii fac export, şi acum vor s-o cumpere* ei*...” * „Dacă ne-ar plăti despăgubirile pentru embargoul irakian (2 miliarde USD) şi cel*

iugoslav (6 miliarde USD) n-am mai avea datorie externă şi ne-am putea privatiza noi, fără ajutorul lor!*...”*

*

În public sau în cerc restrâns, la dineurile de la restaurantul „Artis-Viomar”, Pavel Coruţ s-a arătat impresionat de calităţile dovedite ale Laviniei: „Eu nu cred*decât ceea ce văd! Lavinia îşi poate face oricând demonstraţia puterilor sale... Trebuie însă să rămână în România şi să ajute România să iasă din nenorocirea în care se află...”*

În mai 1995, Lavinia Tatomir îmi declara că, începând cu 1997, viaţa României se va schimba în bine. Amintind acest lucru, Pavel Coruţ a exclamat surprins: *„Ei bine, aceasta este şi senzaţia mea de câţiva ani!... Poate nu este întâmplător că planeta pe care o visează ea este albastră. Albastrul apare obsedant la Eminescu, în versurile mele şi în viziunile, unei paranormale din Basarabia, pe care o cunosc...”*

Întrebându-l cum explică *„fenomenul Lavinia Tatomir”,* am primit următorul răspuns: *„Asemenea copii superdotaţi apar din părinţi cu încrengături psihologice diferite. Prin Lavinia acţionează câte ceva din energiile Pământului. Şi ea nu a apărut întâmplător. Pentru că, să nu uităm, în Munţii Retezat, lângă Sarmizegetusa, se află centrul de rezistenţă spirituală a Europei, localizat şi de Jules Verne! Acolo, se pare că găsesc forţe necunoscute, lăsate de strămoşii noştri, care ne ocrotesc...”*

*

La prezentarea cărţii, chemat la microfon, pentru a se prezenta, medicul Vasile Tatomir, tatăl Laviniei, a făcut-o scurt şi mucalit ca întotdeauna; *„Eu sunt autorul! Laviniei…”*

În final, Pavel Coruţ şi Lavinia Tatomir au mulţumit ziariştilor care au făcut cunoscută *„fetiţa care aduce ploaia”:*

Pavel Coruţ: *„Dl. Eugen Delcea este proprietarul revistei OBIECTIV MAGAZIN şi a reuşit, într-adevăr, să atragă atenţia asupra Laviniei. Foarte multă lume se îngrămădeşte în jurul fenomenului dar uită una din persoanele care, într-adevăr, l-a adus în atenţia atenţiei opiniei publice… Eu cred că Lavinia trebuie să-i mulţumească domnului Delcea şi să-i spună ce-a însemnat dânsul şi revista dânsului, OBIECTIV MAGAZIN, pentru impunerea în conştiinţa publică a «fenomenului Lavinia»”.*

Lavinia Tatomir: *„Îi mulţumesc domnului Eugen Delcea, îi mulţumesc domnului Ion Diaconu, tuturor celor care au scris despre mine. Tot ce pot spune este că le mulţumesc că existai”.*

Deşi voi fi acuzat de lipsă de modestie, am publicat aceste rânduri pentru a demonstra unora că OBIECTIV MAGAZIN mai şi laudă, câteodată. Când e cazul…

„În următoarea carte, voi dezvălui secrete imense”.

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 14/1 7.04.97)

Din acest număr al revistei, vom demara un interviu-serial (de câteva episoade) cu Pavel Coruţ, cel mai citit şi ascultat... securist al României, scriitorul cu aproape 30 de cărţi, publicate în peste 3 milioane de exemplare. Seria va fi încheiată de un interviu acordat în exclusivitate revistei noastre, singura publicaţie din ţară care a reuşit pentru a doua oară această performanţă. **(E.D.)**

— Când aţi auzit prima dată de Lavinia Tatomir, de unde şi în ce condiţii?

— Am auzit de Lavinia în timpul lansării de carte din octombrie 1995. Venind la Craiova, am auzit că există în oraş o fată cu puteri deosebite. Am întâlnit-o, i-am dat o carte şi am stat de vorbă. *Cu ocazia aceea, între noi s-a născut o simpatie instinctiva.* Eu am întrebat-o clar: cum te simţi în preajma persoanei mele? Mi-a răspuns că bine. Asta înseamnă că *facem parte dintr-o aceeaşi încrengătură psiho-energetică* şi nu ne respingem reciproc. Vă voi spune de ce am întrebat-o: am ajuns la concluzia că *paranormalii aparţin unor încrengături rasiale variate. Unul şi acelaşi paranormal poate face bine altor persoane din acelaşi neam cu el şi rău altor persoane din alte încrengături rasiale.* Am studiat asemenea fenomene pe aşa-zişii paranormali veniţi din răsărit: ruşi, ucraineni, moldoveni basarabeni.

— De ce aţi acceptat invitaţia de a participa la lansarea de carte a Laviniei Tatomir?

— Cei care mi-aţi citit cărţile, aţi înţeles că *eu mă feresc cu toate puterea mea de domeniile mistic şi paranormal.* Pentru că fenomenele categorisite paranormale nu sunt pe deplin clarificate de ştiinţă şi nu ştim exact cauzele pe care le provoacă şi toate efectele pe care le produc, eu, reprezentant al unei civilizaţii raţionale, logice, am căutat să mă menţin la periferia lor.

După ce am întâlnit-o la Craiova, în noiembrie 1995, nu am mai căutat-o, deoarece *eu cred că noi, oamenii, obişnuiţi, nu trebuie să ne amestecăm cu forţa în viaţa persoanelor care produc fenomene inexplicabile,* prin ştiinţa timpului nostru. Trebuie să-i lăsăm să se dezvolte în mod normal, potrivit legilor vieţii pământene, fără a încerca să le impunem adevărurile noastre. Totuşi, am acceptat să vin. În urmă cu vreo lună şi ceva, Lavinia mi-a spus că vrea să publice o carte. M-a vizitat la Bucureşti, împreună cu mama dânsei. Cu ocazia aceea, am discutat foarte multe. Am lansat şi mai multe ipoteze cu privire la originea acestor forţe, la scopul în care au fost dăruite şi la direcţia în care ar trebui folosite. Desigur, toate sunt ipoteze. *Eu mi-am exprimat, în prefaţa cărţii Laviniei, o speranţă: că odată cu naşterea acestor copii, pe care eu îi consider copiii Vieţii şi ai Speranţei, ei vor putea să aducă pacea între vechile rase pământene, ascunse în fiecare celulă a corpului nostru, vor putea să facă pace între societatea umană şi natură,* vor putea produce ploaia atunci când este nevoie (Lavinia produce ploaie!) şi vor putea opri ploile atunci

când avem nevoie de timp însorit.

— Puteţi explica fenomenele produse de Lavinia Tatomir?

— Fenomenele pe care le prezintă Lavinia nu au o explicaţie logică. Fiecare putem emite ipoteze. Ştiinţa nu a ajuns decât să le constate existenţa şi efectele parţiale: vizibile şi audibile. *Cu certitudine, o parte dintre aceste efecte sunt folositoare oamenilor, atât în ceea ce priveşte armonizarea relaţiilor dintre oameni şi natură,* cât şi pentru rezolvarea unor probleme de sănătate, prin intervenţii în câmpul energetic sau informativ al fiecărui om. S-au mai născut şi alţi copii cu asemenea posibilităţi şi presupun că îi vom mai întâlni. E bine să-i tratăm ca pe nişte copii sănătoşi şi normali, să nu-i considerăm nici zei, nici diavoli, nici sfinţi, nici dumnezei, pentru că ei sunt copii născuţi dintr-o femeie şi dintr-un bărbat, pe această planetă.

Dacă aş fi deşteptul naţional sau mondial, v-aş spune: *eu ştiu adevărul!* Eu vă spun de la început: ştiu adevăruri parţiale. Am intuiţii şi, uneori, ipoteze parţial argumentate, însă nu ştiu adevărul.

Când am stat de vorbă cu Lavinia, am înţeles că a căpătat o oarecare încredere în mine, citind cărţile mele. Lavinia poate exterioriza energia aşa cum aţi văzut. Eu o exteriorizez prin scris. *Atenţie, ce face Lavinia nu este o energie mecanică.* Este o energie vie, care conţine în ea o parte de energie propriu-zisă şi o parte de informaţie, pe care noi nu o putem încă explica. Părerea mea este că *prin Lavinia acţionează câte ceva din energiile*

Pământului. Eu am răsfoit puţin cartea şi mi-am dat seama de câte ceva, însă nu vreau să vă induc în eroare. *Am înţeles că anumiţi indivizi au vrut să o manipuleze într-o direcţie artificial creată de ei.* Cred că Lavinia se află în relaţii mult mai bune decât noi cu forţele planetare care determină fenomenele naturii. În afară de asta, se află în relaţii cu o parte bioinformativă pe care eu nu o pot înţelege, deocamdată, dar o voi studia. Sunt sigur că veţi mai auzi multe referitor la Lavinia Tatomir!

— Ce *v-a determinat să scrieţi prefaţa cărţii Laviniei Tatomir?*

— Am scris prefaţa cărţii pe baza modestelor mele cunoştinţe de parapsihologie. După părerea mea, adăugarea cuvântului „para" este în plus. În urmă cu o sută şi ceva de ani, lumina era paranormală, nu? Cunoaşterea umană se desfăşoară de la inferior la superior. Din când în când, apar două fenomene: saltul de tip fenomen şi regresul. Voi expune o ipoteză care este şi speranţa mea: *aceste fenomene vin din viitorul pământean pentru a se opune imensei conspiraţii de animalizare şi de întoarcere a omenirii în primitivism, organizată de cei care ştiu să domine lumea primitivă dar nu şi lumea modernă.* M-am amestecat în paranormal, pentru că Lavinia m-a rugat să-i fac o prezentare. În al doilea rând, în cărţile mele au apărut multe fenomene stranii şi eu mi-am pus problema de pe poziţia unui om conştient şi responsabil. Mi-a venit ideea ca în afară de cărţile astea care îmi aduc succes şi bani – *Octogonul* – *să* scriu şi cărţi de psihologie

aplicată, în care să sintetizez reguli de psihologie la vârf. *Asta înseamnă paranormal: cunoştinţe de psihologie la vârf, pe care, posibil, unele mari puteri economice să le fi şi definit şi să le fi aflat cauzele. Eu am o ipoteză: adevăratul Dumnezeu – Universul – nu ne-a făcut să* ne chinuie. Ne-a creat într-un anumit scop, care este greu de definit. Ipoteza mea este că aceste forţe, de care beneficiază anumiţi tineri, fac parte din ceea ce se numeşte viaţă planetară, având două componente de bază: bioinformaţională şi bioenergetică.

Mânat de o forţă pe care nu mi-o explic, a trebuit să caut explicaţia unor fenomene. *În următoarea carte – „Copiii speranţei" – dezvălui, pentru prima dată, nişte secrete foarte mari ale francmasoneriei, magiei tibetane, magiei chineze, magiei europene.* Nu o fac cu gând rău, ci cu gândul că dezvăluirea lor blochează efectul malefic, îmbolnăvitor şi ucigător, contribuind la refacerea civilizaţiei umane. Aceasta este singura cauză care m-a determinat să-mi îndrept atenţia spre acest domeniu, aşa-zis paranormal. Nu ştiu dacă omenirea este pregătită să accepte ideea pe care eu o strecor încet şi fragmentar în cărţile mele: că suntem copii ai Universului, ne-am născut cu o anumită moştenire genetică şi nu noi am făcut discriminarea dintre noi.

„NU AU MURIT NICI YTZAK RABIN, NICI DUDAEV!..."

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 15/24.04/97)

— Cum putem găsi căile pe care trebuie

să le urmăm?

— Soluţia este simplă: faceţi şi veţi avea! Soluţia este în noi. Noi am inventat avioane (Vuia şi Vlaicu) şi alţii au apărut inventatori. Coandă a inventat avionul cu reacţie şi alţii au beneficiat de banii de pe urma lui. Până şi stiloul a fost inventat de un român! Noi am produs valori în mai multe domenii. Calculul psihologic este simplu: 2% din populaţie este factor emergent, adică genial sau talent de excepţie. Estimat la numărul populaţiei, cel puţin 500.000 de români sunt capabili să producă invenţii, inovaţii din cele mai diverse. Când am ajuns aici, am lansat ideea că putem exporta idei. Am acasă scrisorile de la câteva mii de români care au reuşit. Trebuie să folosim tot ce se poate folosi. Românii nu sunt nişte puturoşi, leneşi. Naţiunea română este o naţiune la fel de civilizată ca celelalte naţiuni. Manipulatorii şi agenţii lor încearcă să ne spună că suntem nişte decăzuţi, nişte oameni fără perspective. Eu am observat nişte fapte, însă nu ştiu dacă legăturile dintre ele sunt reale sau nu: în satul Duda, din Moldova, a început să crape pământul şi să alunece la vale. M-am întrebat de ce. Pentru că a murit Dudaev sau pentru că s-a căsătorit Radu Duda cu Margareta de Hohenzollern, încercând să restabilească monarhia străină pe teritoriul românesc?

— Dacă a murit Dudaev!?...

— Părerea mea este că nu a murit nici Rabin, nu numai Dudaev, şi că avem de a face cu o luptă pentru stăpânirea lumii şi, interesant, a României! Centrul de rezistenţă europeană, nu numai în faţa

năvălitorilor cu sabie, tun şi bombă, ci centrul de rezistenţă spirituală invizibilă a Europei este în România! Vă spun şi unde: în muntele Retezat, lângă fosta capitală Sarmizegetusa. Vă pot demonstra ştiinţific treaba asta, prin fapte verificabile, palpabile.

— Lavinia ar trebui să meargă în acea zonă?

— Radiaţia mentală funcţionează la sute de mii de kilometri. Dacă s-a născut la Craiova şi aici şi-a dezvoltat puterile, fiţi siguri că de aici poate trimite o undă până în Tibet, New York etc. Nu e nevoie să meargă neapărat acolo. Există persoane înzestrate cu astfel de daruri, însă, atenţie, aceste daruri înseamnă şi o parte din suferinţă. Eu nu-i doresc Laviniei să sufere niciodată ce am suferit eu! Eu nu am vrut să intru în domeniul paranormal, pentru că am simţit că nu prea e pentru mine. Întotdeauna, la mine 2 şi cu 2 fac 4. Sunt un tip care trebuie să verifice, prin foarte multe întrebări, orice fenomen care îi apare. Pentru mine e mai greu să fiu păcălit sau indus în eroare.

— Cum îşi foloseşte Lavinia forţa?

— Pe partea stângă. Acolo are forţa. Pe partea dreaptă are suferinţa. Spre exemplu, eu nu am primit niciodată vreo lovitură pe partea dreaptă. Mi-am rupt mâna stângă, mi-am rupt piciorul stâng, mi-am spart timpanul stâng şi mi-a fost tăiată amigdala stângă, care era infectată, astfel că mă doare cumplit ori de câte ori se schimbă vremea. Pe mine m-a lovit mereu cineva

din stânga. În schimb, pe dreapta toate merg bine. Eu am găsit, până la urmă, explicaţia. Ne-au lovit păcatele strămoşilor noştri, care au folosit magia astrală în mod instinctiv şi inconştient, astfel că nu-i putem judeca. E vorba de împingerea pământenilor într-o aşa-zisă sferă mistică, pe care o s-o descriu în următoarea carte, dacă voi rezista, pentru că fiecare adevăr obţinut cu privire la sfera mistică mă doare mereu. Eu nu sunt nici mason, nici creştin. Sunt un om de ştiinţă care îşi pune întrebări şi caută răspunsuri.

— Ce părere aveţi despre accesui liber la arhivele Securităţii?

— Arhivele Securităţii sunt câteva zeci de trenuri de dosare, din care eu am studiat câteva sute de dosare. Atenţie unde este manipularea: Securitatea a fost înfiinţată, ca organ de stat, în anul 1944, de către învingătorii ruşi. Acel aparat de represiune din perioada ocupaţiei sovietice (1944 – 1964) a săvârşit nişte crime groaznice. Se spune: arhivele Securităţii, încercând să dea vina pe unul ca mine, care m-am născut în 1949. Eu am întrebat: *dacă aveţi ceva cu represiunea din perioada respectivă, de ce nu-i întrebaţi pe Brucan, pe care îl aveţi lângă voi, de ce nu o întrebaţi pe Saşa (soţia lui Brucan), care v-a acuzat în procese? De ce mă întrebaţi pe mine, care atunci eram copil şi tremuram de frig? Cine a adus comunismul în ţara asta? Întrebaţi-i pe Brucan, pe Walter Neulander sau pe fiul lui Petre Roman, întrebaţi-i pe cei care au adus comunismul în ţara asta şi au organizat aparatul de represiune.* Fiii bolşevicilor kominternişti au

adus comunismul în ţara asta. Când Internaţionala socialistă l-a scăpat pe Nicolae Ceauşescu de sub control, tot ei l-au scos din România şi au spus: *pe cine dăm vina? Pe Securitate!*

Aţi avut în perioada naţionalistă, de după 64, ceva de reclamat împotriva lui Pavel Coruţ? Reclamaţi că Pavel Coruţ v-a bătut, v-a băgat în închisoare, v-a pus să săpaţi la canal? Nu v-a pus!

— L-au scos pe Ceauşescu din România? Aţi făcut o afirmaţie: l-au scos pe Ceauşescu din România!?...

— Nu! L-au scos pe Ceauşescu din închisoare. Bun... În primul rând, din întregul aparat de represiune, vă concentrează atenţia asupra unui element, dar nu cel mai important. Eu am găsit soluţia: noi am fost 10.000 de membri ai Securităţii naţionaliste de după 1964. Vă rog frumos, dacă nu v-au „privatizat" străinii 10.000 de gloanţe, împuşcaţi-ne, domnule, şi faceţi pace între voi! Este vorba de o diversiune pentru a îndrepta atenţia cetăţenilor către fenomene periferice, în loc să vadă foamea şi cauzele foamei – hoţiile...

Aparatul de represiune din acea perioadă cuprindea: Armata (în munţi au fost vânaţi cu trupele), Securitatea kominternistă, aparatul de politruci şi Miliţia. Vreţi să terminaţi cu partea de represiune? Aduceţi-vă aminte cine v-a întocmit rechizitoriul, cine a pronunţat sentinţa şi cine a fost cel din închisoare care v-a reprimat...

— Ce a făcut Securitatea naţionalistă de după 1964?

— Securitatea nu s-a putut ocupa de 23 de milioane de oameni! S-a ocupat, în primul rând, de membri ai CE-ului, ai Consiliului de Stat, ai M.A.N.-ului şi generalii cu funcţii, care puteau deconspira secrete. Asta a făcut Securitatea naţionalistă. Din întregul aparat de represiune, se îndreaptă atenţia asupra Securităţii naţionaliste din timpul lui Ceauşescu, de care se tem şi acum. Şi nu se tem ei, cât stăpânii din umbra lor: MOSSAD-ul, CIA, KGB şi alţii. Atâta timp cât un fost securist din perioada naţionalistă există în viaţă, ei se tem şi acţionează…

— Cu ce s-au ocupat, mai concret, ofiţerii de Securitate?

— Interceptările pe care le-am făcut, le-am făcut! Aveam dreptul, după legea de atunci, să interceptăm orice, fără aprobarea Procuraturii. Cel care aproba era şeful unităţii, aşa spunea legea. Am urmărit români şi străini? Am urmărit! Am prins în capcane străini, niciodată români! Legea spunea clar, de aceea nu a fost publicată niciodată: să nu laşi românul să ajungă la închisoare! Asta a fost legea: prevenirea săvârşirii infracţiunii. Eu am urmărit ataşaţi militari străini, care nu m-au acuzat, pentru că şi ei îi urmăreau pe ai noştri. Am urmărit români care aveau aceleaşi concepţii ca şi mine. Trebuia să-i urmăresc. Nu am ucis pe nimeni. Oricum, nu uitaţi că dosarele au trecut prin mâna lui Virgilică şi cele care trebuiau au fost măturate! Au rămas dosarele foştilor deţinuţi politici, foştilor informatori din partidele istorice, acum CDR. Membrii de partid comunist nu aveau dosare.

Aveau o mapă anexă, care a ars…

— Dumneavoastră nu aţi fost urmărit?

— Ba da. Din 1986, zi cu zi, până în 1989! M-au lăsat un pic, după care, când am început să scriu, au început iar să mă urmărească. Şi acuma mă urmăresc! Este dreptul fiecărui stat de a urmări cetăţenii suspecţi că desfăşoară activitate antistatală, prin extensie – antiguvernamentală.

Atenţie, prin comparaţie cu celelalte servicii secrete: ce a făcut CIA? Trafic de droguri, răpiri de persoane, ucideri de preşedinţi. Ce a făcut KGB-ul? Crime oribile. De ce nu îi judecă nimeni? La noi, pe timpul dictaturii lui Ceauşescu, s-a dezvoltat o Securitate naţionalistă destul de puternică, care a avut acest aspect informativ, benefic României.

În 1990, Băcanu ne acuza că am furat o fabrică de diamante, pe care am adus-o în România. Eu am spus: *domnule, ăştia sunt bolânzi!* Am furat-o de la noi şi am dus-o în afară? Am furat-o de afară şi am adus-o înăuntru! Adică, noi ce să facem? Să fim fete mari şi să cântăm? Aşa fac spionii din întreaga lume, însă nicăieri nu şi-a bătut cineva joc de Serviciile secrete ca în România! Serviciile secrete servesc statul, nu au caracter politic. Capătă caracter politic pentru că, să zicem, nea Nelu Cotrocelu a spus: *„Coruţ ăsta iar a scris nişte prostii. Trimite-i un informator, ameninţă-l cu ceva!”* M-a ameninţat să mai tac din gură, să nu mai deconspir că în 89 nu a fost chiar revoluţie, că a fost şi intervenţie externă…

— Cazul Ursu?

— După 1964, există un singur mort:

Gheorghe Ursu, pentru care am fost şi eu întrebat. Eu am spus: să *fie căutat cel care l-a omorât şi să răspundă*! mai mult, pentru că nu am ştiut răspunsul, m-am dus şi am vorbit cu anchetatorii penali ai Securităţii. Ei mi-au spus cine l-a ucis: l-au ucis anchetatorii din Direcţia Cercetări Penale a Miliţiei, pentru că l-au găsit cu valută asupra sa. De fapt, l-au ucis pentru că scria împotriva lui Ceauşescu. Cel care l-a ucis, în concret, a fost un miliţian.

Se încearcă tot felul de dezbinări. Publicarea dosarelor de informatori ar crea noi dezbinări între români, alături de cele politice, religioase, etnice etc. E numai un exemplu…

„LA REVOLUŢIE, MOSSAD-UL A PARTICIPAT CU DIVERSIUNEA!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 16/08.05.97)

— Între „raportul Gabrielescu” şi „raportul Nicolaescu” cu privire la evenimentele din decembrie 89, care vi se pare cel mai apropiat de realitate? Legat de aceasta, aţi afirmat pentru revista noastră că, atunci când Ion Iliescu nu va mai fi preşedinte, vom afla adevărul despre 89. Vă menţineţi această părere?

— Eu am avut obligaţie faţă de morţii lui decembrie 89, care m-au eliberat, să menţin această problemă trează, până când la conducerea României va veni un preşedinte neimplicat în evenimente. A venit un preşedinte neimplicat.

Când dl. Constantinescu a venit preşedinte, eu am fost convins că nu mai am nicio obligaţie faţă de morţii lui decembrie 89, deoarece dânsul a promis poporului că va dezvălui adevărul…

Dintre cele două variante prezentate în Parlament, mai apropiată de adevăr mi se pare a lui Sergiu Nicolaescu, care este curajos. Are curajul specific actorului, regizorului, cascadorului, omului pentru care viaţa înseamnă şi moarte. Domnul Gabrielescu este un om de bună credinţă, însă nu poate înţelege mijloacele moderne de război psihologic. Eu i-am prezentat şi trei casete video filmate. Erau probe evidente, privind înscenarea, determinarea românilor să se omoare între ei, însă, Dumnezeu nu ne-a lăsat să ne omorâm între noi cu bună ştiinţă, ci numai din greşeală. Vinovaţi sunt cei care au instaurat teroarea prin televiziune. Domnul Nicolaescu a recunoscut o parte din ceea ce ştie: implicarea forţelor maghiare, sovietice, a 60 de membri ai Legiunii Străine franceze, care, cică, au intrat numai până la Arad. Nu au vrut să recunoască ceea ce este documentat: intervenţia manipulatorilor, despre care eu am scris. Vărul Iţic este on tip răzbunător din fire, însă, răzbunarea este arma prostului. Până la urmă, MOSSAD-ul se va prăbuşi…

Deci, raportul despre 89 cel mai apropiat de realitate este al lui Sergiu Nicolaescu.

— Intervenţia externă?

— MOSSAD-ul a participat cu diversiunea. Ce făceau ăştia: mergeau prin oraş şi trăgeau în aer. În zona dumneavoastră au fost prinşi sovietici. La

un spital, au fost internaţi, după care au fost externaţi, aşa răniţi, şi trecuţi în Jugosiavia. De ce? Noi nu ştiam să-i tratăm? Maşinile alea sovietice care au fost pe la Craiova... Îi apucase turismul pe vremea aia? Dormeau în maşini pe frigul ăla! Nu puteau să vină şi ei mai... primăvara, vara?

Ăştia, la Malta, au hotărât, împreună „să-l doboare pe Ceauşescu pentru că nu mai asculta de ordinele jandarmilor mondiali, îşi pusese în gând să facă o bancă internaţională, nu a religiilor, cum au făcut preoţii acum, ci o bancă cu capital mixt, să devenim independenţi economic. Indiferent de greşelile pe care le-a făcut Ceauşescu, pe care eu i le recunosc, nu poate fi acuzat că nu şi-a iubit neamul.

— Revenind la Sergiu Nicolaescu, poate ne va spune de ce, la ora 12.00, în 22 decembrie 1989 (conform declaraţiei făcute de comandorul Radu Nicolae în faţa comisiei parlamentare), împreună cu Ion Caramitru, ieşea din casa lui Ion Gheorghe Maurer?...

— Păi, eu nu l-am întrebat? Mai există o declaraţie că folosea o maşină cu numere TG. L-am întrebat şi nu mi-a răspuns. Maşinile TC erau folosite numai de diplomaţi.

Deci, iţele conspiraţiei şi loviturilor şi revoluţiei (a fost şi o revoluţie şi o revoltă) se vor desface încetul cu încetul şi românii vor afla adevărul. Nu ştiu la ce va mai folosi. Nouă ne foloseşte un adevăr economic. Acum, noi suntem loviţi de sărăcie. Trebuie să pornim un război

naţional împotriva sărăciei şi hoţilor, a corupţilor…

„SINGURA SOLUŢIE PENTRU SALVAREA ROMÂNIEI ESTE NEUTRALITATEA”.

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 17/15.05.97)

— Ce părere aveţi despre negocierile privind aderarea la NATO şi, în special, despre discuţiile ruso-americane? Aveţi cumva senzaţia unei MALTA 2?

— Adevărul este următorul: NATO nu ne va primi niciodată dacă Rusia se opune, deoarece Rusia este factorul care ţine, cât de cât, în frâu „micuţul” popor chinez! Niciodată americanii nu vor sacrifica relaţia lor cu ruşii de dragul României. Încercările de a-i convinge cu binişorul nu au ţinut. Ruşii s-au trezit la realitate când au văzut că sunt sărăciţi. Ei au făcut două alianţe: cu China şi cu India (indienii – un „mic” popor de 800 de milioane). Acum întreb: vor îndrăzni americanii să calce voinţa rusească şi să ne primească în NATO? Dacă ruşii vor spune că românii nu intră în sfera NATO, nu vom intra şi vom rămâne în sfera rusească şi vom suferi! După ce NATO ne va da un şut, să vă ţineţi atunci ce o să ne facă Ivan! Are nişte mentalităţi de frăţior mai mare şi bănuiesc că are şi nişte agenţi bine infiltraţi pe teritoriul României şi nu bănuiesc degeaba…

— Puteţi dezvolta?

— La împărţirea lumii, indivizi s-au întâlnit la IALTA ŞI MALTA. Cât îi vedeţi de conducători ai

lumii, ăştia au organizat totul pe baza unei mistici. Aceste locuri au fost alese după magia asiatică.

De ce nu se cere publicare agenţilor străini, din 1944 şi până în 1989? Românii nu ar fi interesaţi de agenţii străini ruşi, americani, evrei, unguri etc. din ţară? Vă spun eu de ce: în timpul lui Ceauşescu au fost urmăriţi mai mulţi străini şi documentaţi cu fapte împotriva României. Nu se publică pentru că învingătorii aplică legea lor: publică ce vor şi iau măsurile pe care le vor. Noi nu suntem învinşi. Lupta continuă prin mijloace paşnice, psihologice şi parapsihologice.

— Care ar fi soluţia României?

— Eu am demonstrat că singura soluţie pentru salvarea României este neutralitatea. Am demonstrat cum ne putem apăra în caz de neutralitate, cu ajutorul japonezitor, chinezilor, ruşilor (care nu vor să intrăm în NATO) şi a evreilor care nu vor să intrăm în NATO (mă refer la cei care au nişte bani şi nişte interese în România).

Dacă intrăm în NATO, devenim ţintă pentru ruşi. Dacă nu intrăm în NATO, suntem ţintă pentru ţările membre NATO. Eu am propus neutralitatea perpetuă, garantată de Marile Puteri. Cum vă explicaţi că în România venitul pe cap de locuitor este de 1.000 dolari pe an iar al unui elveţian de 34.000 dolari pe an? Poate un elveţian să muncească de 34 de ori mai mult decât un român? Hai să fim serioşi! O ţară neutră înseamnă industrie bancară, turism şi agricultură, investiţii sigure. Într-o ţară neutră, oricine doreşte să investească.

Dacă obţinem neutralitatea perpetuă şi garantată, România va face un salt economic spectaculos. Românii vor scăpa de sărăcie şi de ură, de dezbinare şi multe altele. Niciunul dintre conducătorii politici nu a fost de acord cu mine. De aceea m-am şi retras din PUNR. I-am ajutat în campania electorală şi m-am retras.

— Ce ne puteţi spune despre scandalul Funar-Gavra-Tabără, din PUNR?

— Eu m-am retras din PUNR, spunându-le următoarele*: „În august anul trecut, m-aţi chemat să vă ajut în campania electorală. V-am ajutat, considerând că toţi sunteţi cu dragoste de neam şi ţară*”. Când au început să se certe pe funcţie, eu m-am retras. Între lideri au apărut discordii. Posibil ca acestea să fi fost alimentate de cei care nu iubesc partidele naţionaliste şi vor să ne înregimenteze neapărat în internaţionala socialistă.

Eu am spus că *„Madam Francmasoneria”* neagă primul născut, comunismul, pe care l-a născut cu ajutorul lui Lenin şi acum vrea un alt tip de socialism, mai parşiv, bazat pe un fel de magie, prin nişte personalităţi alese de ei şi instruite, prefabricate, care să le reprezinte interesele în fiecare ţară.

La PUNR s-au certat cei din Ardeal. Este posibil ca certurile să fi fost întreţinute de persoane interesate în distrugerea PUNR-ului, profitând de trăsăturile de personalitate exploatabile la fiecare: unii sunt mai orgolioşi, altora le plac şpriţurile, altora le plac femeile…

Eu am fost chemat să ajut PUNR-ul, de Funar

şi Suian. M-am angrenat cu toate forţele, am pus şi nişte bani, după care Suian ne-a trădat şi a fugit cu o parte din filiale la PDSR, în plină campanie electorală. Eu ce trebuia să fac? Să fug sau să dezarmez? Până când le-o veni mintea la cap, eu nu-i mai sprijin! M-am retras pentru că eu nu sunt făcut să mă ţigănesc. Oricum, certurile astea nu sunt bune. Sunt pe bază de orgoliu: cine să fie mai mare. Dacă nu ai făcut ceva concret, cum vrei să te remarci?

Mulţi s-au lansat în politică cu gândul de a toca şi ei ceva, de a avea o maşină la scară, de a i se spune *„domnule senator”,* să-i facă plecăciuni lumea. Nu este corect. Astea înseamnă slăbiciuni de caracter.

— Cum vedeţi neutralitatea României din punct de vedere militar şi financiar?

— Până la această oră, omenirea a fost dominată de cultul violenţei, al dezechilibrului, al terorii. Nimeni nu a gândit echilibrul păcii. Echilibrul terorii înseamnă echilibrul dintre tratatele militare. Tratatul de la Varşovia a căzut. NATO era normal să se desfiinţeze şi să creeze o uniune economică europeană şi atâta tot.

Frica unei puteri militare de altă putere militară determină înarmarea. Cea mai rentabilă producţie este industria de armament. Cine a produs armament, trebuie să vândă. Ca să poată dezvoltă un fenomen trebuie să facă bani din vânzarea celuilalt şi atunci trebuie să menţină focare de război. Eu am propus să formeze, Marile Puteri, o centură de ţări neutre, din Polonia până în Grecia, supravegheate dintr-o parte şi alta să

nu se înarmeze, să nu se bată, să-şi menţină efectivele militare la nevoile proprii de apărare.

Intrarea în NATO înseamnă intrarea într-o tabără militară şi perpetuarea ideii de război sau echilibru al terorii. Eu consider că aceasta contravine şi normelor morale şi normelor religioase în care credeţi dvs. Eu cred în normele morale şi în Dumnezeu. Eu militez pentru pace şi pentru desfiinţarea tuturor alianţelor militare şi pentru formarea unor alianţe paşnice, având numai caracter economic dar nu de monopol şi nu exclusivist. Pentru unitatea naţională, cel mai bine este să nu facem pasul de a intra în nicio alianţă militară. Orice stat care intră într-o alianţă devine subordonatul celui mai puternic din alianţă. Atitudinea mea este clară: neutralitate!

— Un fost ofiţer, pacifist?

— Eu sunt pacifist, deşi am fost crescut de la vârsta de 16 ani în armată. Am învăţat să fiu pacifist din durere. Viaţa m-a învăţat să fiu pacifist. Această atitudine pacifistă nu place celor care şi-au propus deja… ne-au falimentat fabricile noastre de armament şi acum vin cu fonduri să le repună în funcţiune. Nu le convine celor care ne dorează armata noastră cu tehnică de luptă şi armament produs în ţările lor.

Eu am fost educat să ucid, am fost militar. Am fost educat să schilodesc şi să înşel, pentru că am fost spion. Să schilodesc psihic, pentru că în spionaj nu se trage cu arma. Se păcăleşte, se atrage în capcană. Am renunţat la acestea pentru că mi-am seama că omenirea merge într-o direcţie greşită. Dacă nu ne schimbăm radical modul de a

gândi, simţi şi acţiona în relaţiile cu noi înşine şi cei din jur, degeaba facem alianţe militare. Pe mine m-au determinat să scriu asemenea cărţi tocmai concluziile astea secrete la care au ajuns Marile Puteri.

— Cum priviţi problema descentralizării teritoriale?

— Aşa-zisa descentralizare vizează federalizarea şi apoi dezmembrarea României! Pentru a ne uni cele trei provincii româneşti au murit milioane de români. Ori noi, acum, asistăm cum o mână de aşa-zişi minoritari îşi bat joc de noi, care suntem majoritari, şi vor să ne dezmembreze ţara! Noi am ajuns să fim dezbinaţi de o minoritate instigată de afară şi sprijinită, pe cinstite, de Biserica Catolică. La mijloc se află interese materiale. Tocmai o dovadă este Banca Internaţională a Religiilor. Înainte, numai catolicii aveau bănci. Acum avem şi noi bănci, să se vadă clar că biserica este un ghişeft, o afacere comercială ca oricare alta: *îţi dau speranţă, îmi dai bani…*

— Ce părere aveţi despre privatizarea industriei de armament?

— Industria de armament trebuie să rămână în mâna statului, în aşa fel încât Guvernul, când face programe şi calculează sumele alea, să ştie: de la industria de armament, mie îmi vin atâtea mii de miliarde de lei, pentru că este industrie strategică. Prin ea asigurăm înarmarea şi înzestrarea Armatei române şi oferim la export produse pentru care avem contracte ferme.

Atenţie ce-au făcut: ne-au determinat să falimentăm industria de armament şi acum vin nişte străini să o privatizeze. Privatizarea întreprinderilor de armament şi a întreprinderilor rentabile nu este, după părerea mea, o treabă justă. Corect ar fi să rămână în proprietatea integrală a statului şi o foarte mică cotă-parte să fie dată muncitorilor şi producătorilor din fabrica respectivă, pentru a-i cointeresa să intre în producţie serioasă. Nu e normal să vină un străin să-mi producă mie armament, să ştie cu ce armament mă apăr eu, ce parametri am şi aşa mai departe. La un moment dat, străinul ăla poate să vândă secretele potenţialului meu adversar. Şi atunci ce am făcut? Gândiţi-vă la toate astea...

„ILIESCU ŞI MIHAIL AU ACELAŞI STĂPÂN!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 18/22.05.97)

— Problema monarhiei nu este soluţionată în România. De ce?

— Eu i-am pus întrebarea lui Iliescu: de ce, când a trebuit să voteze, în Constituţia ţării, interzicerea monarhiei, nu a votat? Avea majoritatea în Parlament. Concluzia: au acelaşi stăpân! Regina Maria, când a murit, a făcut un ritual de magie neagră, despre care aţi citit în *„Evenimentul zilei”:* a lăsat cu limbă de moarte să-i fie scoasă inima, să fie închisă într-o casetă octogonală de argint şi să fie îngropată în Bazargic. Aşa e? Ei ştiau de puterea extraordinară a Octogonului dar nu ştiau ce înseamnă şi nu vor

şti niciodată. Nici eu nu mă pot lăuda că ştiu. Am spus: octogonul înseamnă instruire, educare, alături de forţele folosite de hexagrama ebraică. Ştiu că octogonul a fost venerat în Sumer, şi de strămoşii noştri. Doi dintre domnitorii români au purtat octogonul: Vlad Ţepeş în stemă şi Cuza în dreptul inimii.

— Există în România nişte noduri gordiene care ar trebui tăiate, pentru a ieşi din impasul în care suntem?

— E bine că vă puneţi întrebări! Eu trăiesc de 16 ani cu moartea la spate şi mă întreb dacă mâine mă voi trezi… Am ajuns atât de apropiat de moarte, încât nu-mi mai pasă de ea. Efectiv, de vreo 3 – 4 ori, trebuia să mor dar nu am murit. Eu lupt să descopăr hăţişul energetic rău întins deasupra României şi omenirii de către aceşti mari vrăjitori, şamanii. Ceea ce am aflat eu, nu am aflat pentru că m-a făcut mama pe mine deştept şi frumos. Au fost lângă mine Sadoveanu, Eminescu, marii noştri sacrificaţi ai acestei maşinării diabolice, pusă la cale de asiatici. Întrucât mintea omenească a inventat un asemenea mecanism, tot ea trebuie să-l desfacă. Singura mea teamă a fost că voi muri înainte de a apuca să spun ceea ce am aflat. Oamenii trebuie să afle treburile astea, pentru a se dezlega din hăţişuri, din reţeaua asta ciudată.

Toate aceste coincidenţe sunt determinate de o anumită maşinărie şi manipulare astralo-pământeană. De exemplu, informatorii se numeau, în mod obişnuit, agenţi. În timpul lui Gheorghiu-Dej, agentura a primit denumirea de reţea

informativă. Citiţi primele două litere din cuvinte şi veţi vedea *„rein”,* care în limba engleză înseamnă *„ploaie”.* Rein-ploaie înseamnă Vărsător. Numele Varain apare scris în engleză: va-rain. Dar Varain mai este ceva: este o specie de reptile, de dragoni. Aţi văzut că, la un moment dat, când se întâlneşte Varain cu Haimovici, şeful evreilor, îi spune: „*Numele meu este Românul şi am venit să plătesc durerile neamului meu. V-am păcălit, eu nu sunt din neamul dragonilor”.*

— Cum aţi ajuns să studiaţi aceste lucruri?

— Dacă nu mă băgau şefii mei în încurcătura asta, nu mă băgăm niciodată! Viaţa organizată de mistici e o viaţă urâtă, schiloadă, nenorocită, care nu merită să fie trăită. Ce frumoasă e viaţa: să ieşi pe stradă; să vezi o femeie frumoasă şi să nu te întrebi din ce familie ancestrală e, din ce tabără e…

— Cum a fost posibil să fie eliberată România în 25 octombrie 44, de ziua lui Mihai sau…

— Nu a fost eliberată, a fost cotropită de sovietici! Aflaţi că dacă nu o cotropeau atunci, eu nu eram aici, tatăl meu era aviator, aveam o copilărie fericită, nu una necăjită şi nu treceam prin câte am trecut!

— Mă luaţi ca Iliescu! Cum a fost posibil ca trupele nemţeşti să fie trimise în afara graniţelor exact pe 25 octombrie? A doua chestie: nu consideraţi că KGB-ul, prin agenţii pe care i-a avut la putere, şi-a bătut

joc de noi, punându-ne alegeri la 20 mai, ziua lui Coposu, alegeri pierdute de formaţiunea lui, punând alegeri la 2 iunie, la 50 ani de la moartea lui Antonescu, care a fost primul duşman al ruşilor, sau 3 noiembrie, care reprezintă 40 ani de la ocuparea Budapestei?

— Sunt frământat exact de întrebările pe care vi le puneţi dvs! Cum facem să scăpăm de robia evreiască, rusească, americană?! De la căderea capului lui Decebal, noi am fost numai robi sau în luptă…

— Aţi făcut o afirmaţie: poporul care îşi omoară conducătorul va fi blestemat…

— Am fost blestemaţi! Nu l-am omorât noi. Dar indiferent cine l-a omorât, am plătit noi. Aici e problema: de ce Justiţia universală ne-a pedepsit pe toţi pentru greşeală unora?

— Asasinarea lui Ceauşescu de Crăciun nu este prima batjocură, de după 89, la adresa poporului român? E o pură întâmplare că tot pe 25 decembrie, dar 1001, a fost înscăunat Ştefan cel Sfânt, primul rege catolic al Ungariei?…

— Au vrut să vadă până unde rezistăm noi cu batjocura!…

— Ce cunoaşteţi despre grupul „Condor”?

— Nu cunosc nimic despre grupul „Condor”. Am văzut la televizor o singură emisiune. Un colonel pe nume Moldovan, de undeva din Maramureş, dat afară din SRI, ar fi folosit nişte documente şi aşa mai departe. Bănuiesc că e o răfuială dintre ei. Din SRI nu au exclus pe nimeni

care a vrut să lucreze. După mine au venit de vreo trei ori să mă ia la muncă dar nu am vrut să lucrez. Nu vreau să mai lucrez în munca informativă! Eu vreau să fiu scriitor. Consider că-mi fac datoria faţă de neamul meu aşa. Bănuiesc însă că e vorba de altceva: Moldovan a fost eliberat de mult, prin 92. Întrebare logică (ziaristul trebuie să fie un tip logic): *de ce tocmai acum a apărut şi de ce denumirea grupării era „Condor”?...*

— Dacă vă aduceţi aminte, în 92, revista „Cuvântul” a publicat, inclusiv cu poze, că cel mort nu* e *Ceauşescu din proces! Că unul are sprâncene împreunate, altul nu le are. Că unul e nebărbierit, altul are altă cravată. După un an de zile, revista „Cuvântul” a dispărut şi a reapărut ca revistă literară...

— A murit...

— Dar acuma are şi bani de premii literare!...

— Nu, Ceauşescu a murit! L-a împuşcat un pluton de execuţie format dintr-un ofiţer şi câţiva soldaţi de la unitatea din Târgovişte. Ofiţerul a fost avansat la excepţional şi trimis la Academia Militară.

L-au împuşcat, într-adevăr. Caseta întreagă a fost prezentată ulterior. Neîndoielnic, Ceauşescu cunoştea câte ceva din ce am spus eu, din marile magii ale lumii, fie învăţate de la evrei, cu care s-a aflat în relaţii foarte bune, în faza iniţială. Din tot ce a spus, când a fost ucis, eu am reţinut asta: *atenţie, că vor să vă introducă misticismul, să vă*

întoarcă în monarhie, în cutare, în cutare... De unde ştia? O supoziţie: Ceauşescu a făcut parte din membrii *New Age*, a aflat mai multe secrete. Pe el l-au ajutat evreii şi egiptenii. La un moment dat, el nu a mai executat ordinele, dându-şi seama că era mult mai puternic, că deţinea forţe net superioare. Atunci, a apărut o conspiraţie planetară împotriva României şi a lui Ceauşescu. De fapt, pe Ceauşescu au vrut să-l termine, şi acum vor să ne termine şi pe noi, să ne transforme în slugi! E o ipoteză. Nu am argumente în favoarea asta, decât: un conducător comunist a părăsit reşedinţa din Bucureşti şi a deschis reşedinţa regelui din Sinaia. S-a declarat un fel de rege. Acolo îi aduna pe toţi. Acolo s-au purtat tratativele de pace dintre Egipt şi Israel. I s-au deschis uşile tuturor cancelariilor străine, prin evrei. A permis emigrarea evreilor şi a fost în relaţii foarte bune cu Moses Rosen. Deci, evreii l-au ajutat în prima fază, după care l-au lichidat...

„MANDATUL LUI MĂGUREANU SE VA ÎNCHEIA ÎN FAŢA JUDECĂTORULUI!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 20/05.06.97)

— Un amănunt: în 56, după moartea lui Stalin,* s-a *înfiinţat prima lojă masonică din Rusia. Se numea „Trandafirul” şi din ea se pare că a făcut parte şi Gorbaciov. De unde şi trandafirii FSN-ului?...

— Dacă aţi fi cunoscut mitologia slavă, aţi fi aflat de unde sunt trandafirii! La apariţia respectivei loje, un scriitor rus a scris *„Trandafirul*

negru”. Mitologia slavă spune aşa: zâna ocrotitoare a slavilor se prefăcea noaptea în femeie şi venea să se întâlnească cu iubitul. Dimineaţa devenea, iarăşi, trandafir. Cei trei trandafiri (atenţie, erau trei!) nu puteau fi descoperiţi niciodată ca fiind lăcaşul în care se ascundea zâna. Şi totuşi, într-o dimineaţă, feciorul (reprezentantul Rusiei) a descoperit: căzuse roua şi pe un trandafir nu era rouă.

Vedeţi, la spaţiul dintre legendă, basm şi realitatea vieţii noastre, există ceea ce noi numim puterea forţelor nevăzute. Dacă izbutesc să ne îndoctrineze religios, să ne manipuleze în continuare, cum ne-au manipulat şi până acum, eu nu văd niciun viitor pentru poporul român.

— Cum de a murit Stalin exact când dorea să facă republica autonomă evreiască?

— Stalin a fost, în prima fază, iniţiat de religie. În Siberia, cât a fost exilat, a învăţat şamanismul siberian. Vrăjitorii siberieni se numesc şamani.

— Plus că a stat la o familie de evrei...

— De la evrei a învăţat şi el ce trebuia să înveţe: magia cabală. Ei s-au închinat zeilor semnelor. Au găsit o soluţie, cunoscând secrete ale matematicii, care abia acum au fost descoperite pe calculator. Întrebare: de unde au ştiut asiaticii secrete matematice vechi de atâtea mii de ani?

— Ce ştiţi despre mitropolitul Nestor Vornicescu, despre care noi am scris şi am dovedit că este agent KGB cu funcţie mare?

— Pentru a putea descâlci toate astea fără a

acuza, ferească Dumnezeu, un om din neamul propriu că este duşman, trebuie să ştiţi rădăcinile limbilor europene iniţiale şi grafiile celor 4 – 5 alfabete în care s-a scris. De ce s-a schimbat K.G.B.-ul în F.S.B? Pentru că au ştiut că a căzut dominaţia constelaţiei Scorpionului. Cine a anunţat treaba asta? Vă spun eu cine: eu, fără să ştiu! Eu i-am poreclit pe duşmanii României bubuli. Ce însemna K.G.B.-ul? Însemna hexagonul ebraic! Tată este *„cel”*. Când este tatăl la care se închină omenirea *„cel”?* Vă spun eu: într-o singură constelaţie – Cetus sau Balena, a cărei stea principală se numeşte Mira. Să vă mai spun ce înseamnă *„mir”*? Înseamnă lume, în limba rusă. (nu *„pace”*? – n.e.d.)

Ei foloseau semnele magice pentru denumirea serviciilor secrete dar se temeau de Securitate. Ştiţi de ce? Potrivit legendelor lumii, se spune că Rama cel negru cu securea va stăvili revolta atlanţilor. Cine mai purta secure dintre domnitorii noştri? Faceţi anagrama lui Mihai şi vedeţi că este Ierohim. Deci, este stăpânul zeilor. Cine a fost arhanghelul care i-a pedepsit pe răzvrătiţi?

— Ce legătură are asta cu Nestor?

— Indivizii folosesc magia. O parte din magie e hindusă şi o parte este ebraică. Doi: cum aţi demonstrat dvs, că individul ăsta e agent KGB?

— Printr-o carte scrisă de rezidentul KGB la Londra, în care enumera organizaţiile patronate de KGB, printre care şi Conferinţa Creştină pentru Pace, la care Nestor

Vornicescu era vicepreşedinte.

— De unde ştiţi că în carte nu a băgat dezinformare? Suntem dezinformaţi să rostim anumite formule favorabile adversarului. Singura probă pe care să o acceptaţi în viaţa dvs, este atunci când o vedeţi. Eu am spus: *în meseria mea, singura probă este să fie filmat. Să văd şi să aud. Este singura probă pământeană valabilă.* Deci, părerea mea este că avem de-a face cu o dezinformare de tip mistico-semantic. Până nu vedeţi cu ochii dvs. Şi nu auziţi cu urechile dvs., să nu credeţi, pentru că mai multe minuni se vor întâmpla în România către anul 2000! Francmasoneria, împreună cu bisericile, orchestrate cumva de Mossad şi de alţii, pregătesc nişte show-urî, nişte spectacole fantastice, încât să credem că a venit Dumnezeu pe Pământ! Dumnezeu nu vine pe Pământ, pentru că El este aici dintotdeauna…

— Ce *credeţi despre acel război din Francmasoneria română?*

— Ăia nu sunt francmasoni! Ăia sunt de operetă… Pentru a masca adevărata Francmasonerie, au făcut nişte organizaţii în care au atras nişte proşti, care s-au înscris acolo. Când i-am văzut pe ăia arătându-şi diploma!… Îţi trebuie o diplomă din America pentru a fi francmason român?

— Ce părere aveţi despre Mişcarea Legionară din România, mai ales că a participat şi la alegeri?

— Hai să fim serioşi! Nu există acţiune fără

reacţiune şi viceversa. Mişcarea Legionară s-a înfiinţat în oraşul meu, în Iaşi. De ce? În nordul Moldovei se concentraseră foarte mulţi oameni bogaţi din rândul evreilor, care deţineau funcţiile principale. Din cauza asta, băştinaşii s-au organizat în Legiunea Arhanghelului Mihail, devenită ulterior Garda de Fier. Fiţi atenţi: pe atunci existau evrei şi activitatea lor era justificată de treaba asta. La ora actuală, în România sunt puţini evrei, cel mai reprezentativ fiind Petre Roman, care şi-a luat anagrama dolarului american pentru partidul său: USD. PD-ul înseamnă altceva. Masonii au obiceiul să facă echivalenţe şi schimbări dintre litere şi litere. PD înseamnă P din Petre şi trebuie citit Detre. Masonii se consideră ei înşişi dumnezei, creatori de lume ş.a. Nu e adevărat. Nici religiile, nici masonii nu au creat lumea. Au zăpăcit-o, au chinuit-o…

— Victor Babiuc ce este?

— Nu ştiu. Nu m-au interesat indivizii ăştia, pentru că eu am o credinţă a mea: că, până la urmă, după această rebeliune mistico-semantică de nivel mondial, Dumnezeu va face ordine exemplară şi ne va învăţa că viaţa este suprema valoare şi suprema lege este **legea vieţii sănătoase.** Vedeţi că Francmasoneria s-a înfiinţat mai demult, ritualurile ei sunt mai vechi. Norocul nostru este că centrele astea iniţiatice se bat între ele şi eu sper să ne ierte pe noi, să nu mai trecem, încă o dată, prin necazurile prin care am trecut şi prin violenţa prin care am trecut în decembrie 89, deşi ei pregătesc o asemenea chestie…

— Sunteţi apreciat ca o celebritate solitară. De ce v-aţi separat şi aţi rămas singur?

— Dar ce ar trebui să fac? Dacă îmi explicaţi… Fiecare act de creaţie spirituală este individual. Dacă copiii ar fi fost făcuţi în grup, omenirea murea demult! Dacă dvs, credeţi că mie – îmi place izolarea, vă înşelaţi! Acum nu mai am nici soţie. Ies pe stradă şi discut cu ţigănuşii. Această izolare nu este autoimpusă, ci impusă de o forţă pe care eu nu o pot înţelege. Nu este o forţă rea, căci mi-a salvat viaţa în atâtea rânduri. M-am săturat: prima soţie mi-a luat-o alt bărbat, a doua mi-a luat-o moartea… A trebuit să trăiesc, deşi este greu. Vă spun că este mai uşor să mori, decât să trăieşti. Nu m-am izolat de bunăvoie. Eu stau şi scriu. Mi-ar plăcea să am o familie, să am copiii, să trăiesc omeneşte.

— Există relaţii de colaborare între S.R.I. Şi F.S.B?

— În urmă cu 2 – 3 săptămâni, s-a anunţat, în mod oficial, că o delegaţie condusă de Măgureanu a plecat la Moscova şi a semnat un tratat de colaborare cu F.S.B.-ul. Pe ce teme colaborează? În România s-a dezvoltat foarte mult paranormalul. Ruşii şi americanii lucrează, încă dinainte de al doilea război mondial, la acest lucru. Mie mi s-a părut interesant un lucru: anagrama lui S.R.I. este IŞER, de la Israel. Măgureanu este Astalâş. Nu aţi văzut că i-a prezentat vila şi a zis că fratele său, Astalâş şi nu ştiu mai cum, a zis că, cu 30 milioane, a făcut

viluţa aia? Eu cu 30 milioane am reparat casa aia veche în care stau! Mandatul lui Măgureanu nu s-a încheiat. Mandatul lui se va încheia în faţa judecătorului!...

„KILLERII PARANORMALI Al SERVICIILOR SECRETE CE CONSTRUIESC NOUA ORDINE MONDIALĂ ŞI-AU FĂCUT «DATORIA» ŞI ÎN CAZUL LUI NICOLAE MILITARU!..."

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 21/12.06.97)

— Să începem cu cărţile dvs. Seria Octogonul la ce număr a ajuns?

— A22-a carte a apărut deja. Se numeşte *„Inimă de Român".* A 23-a carte se află acum în lucru şi se numeşte" *Copiii Speranţei"...*

— În afară de Octogonul?

— *Seria Succesului* a ajuns la a 5-a carte, care se numeşte *„Ghidul vieţii sănătoase".* Roman de dragoste: *„Să vii ca o părere...".* Seria de poezie a ajuns la a doua tipărire: *„Vraja nopţilor albastre".* Urmează *„Noaptea teilor vrăjiţi".* Deci, patru serii diferite, scrise în 4 stiluri diferite de o singură persoană...

— De unde ideea cu Octogonul?

— Eu am mărturisit-o într-o carte. Nu am de ce să mă ascund cititorilor. În momentul în care am const atât că Marile Puteri, aşa-zisele mari puteri ale lumii, ne-au invadat ţara în 1989 şi ne-au transformat în nişte turme urlătoare de slogane antiromâneşti, m-am întrebat: *cine ne-a lovit pe noi?* Păi, ne-a lovit pentagonul roşu sovietic,

pentagonul american, pentagonul ebraic. Atunci, am zis, mă voi duce la strămoşii acestui neam, să cer octogonul, să fie mai puternic decât toate aceste simboluri. Nu ştiam ce înseamnă. Aşa am gândit eu, cu mintea mea de contraspion. Să cer secretul octogonului, să respingem invazia. Ulterior, am aflat că Octogonul simboliza puterea adevăratului om. În cartea*" Ghidul vieţii sănătoase", am* explicat ce înseamnă pentagon, octogon, în simbolica marilor maeştri ai magiei antice.

— A mai apărut şi un fond mutual numit „Octogonul". Este o inspiraţie după cărţile dvs?

— Da. Păi, ştiţi câte societăţi comerciale şi-au luat numele ăsta? Acum, să vă spun cinstit. Eu nu mai ştiu dacă, la ora actuală, ceea ce am organizat şi declanşat eu se numeşte *Octogon, Decagon* ş.a. Vă spun şi de ce: fiinţa omenească nu se poate închide într-o figură geometrică. Pentru simplificarea înţelegerii unor fenomene ale vieţii planetare, omul apelează la scheme simple. Una dintre schemele de redare a personalităţii umane este cercul cu cele două virgule, arma tibetană a omului. Alta este omul acela dezbrăcat, care descrie un semicerc din culorile curcubeului, Deci, fiecare ramură magică, ştiinţifică şi-a stabilit un număr de simboluri, prin care vor să reducă complexitatea fenomenelor la câteva trăsături esenţiale. Omul nu mai poate fi simbolizat prin nimic, deoarece este fiinţă aşa de complexă, încât toate ştiinţele lumii, la un loc, nu pot să-l definească. Partea principală a omului este

creierul. În creier, există în jur de 25 miliarde de neuroni, care pot să facă circa 150.000 de miliarde de conexiuni neuronale. Vă daţi seama ce imensitate de informaţii se află în creier, astfel că este greu să defineşti cu o trăsătură de condei cine este omul. Genetic, oamenii sunt definiţi de 46 cromozomi, aranjaţi în 23 de perechi de câte 2. Fiecare cromozom este capabil să producă 30.000 de trăsături de personalitate. Asta înseamnă că un om are circa 138.000 de trăsături de personalitate, cunoscute sau necunoscute, aflate în diferite combinaţii. Psihologia a reuşit să definească, până acum, câteva mii, sute de mii de trăsături de personalitate umană. Eu mi-am dat seama cât de complex este omul. Marele savant Constantin Arseni, neurochirurg de valoare planetară, spunea că noi cunoaştem cam 20% din ce înseamnă creierul omenesc. În concluzie, oamenii sunt fiinţe foarte complexe, nu pot fi reduse la scheme simple, aşa cum au visat simboliştii, care şi-au propus să organizeze şi să manipuleze pe baza unor scheme simple, de tipul reducerea omului la nume, prenume, grade, titluri, înlocuirea trăsăturilor de personalităţi cu titluri atribuite. Toate acestea sunt nişte prostii, care ţin de magia semantică sau a semnelor. Toate semnele din lume, luate la un loc, nu pot să facă o pâine şi nu pot transforma un idiot într-un om inteligent. Dacă individul nu are o zestre nativă, nu a adunat o zestre personală puternică, putem să-i dăm toate titlurile din lume, toate rangurile şi tot un primitiv rămâne…

— Puteţi să ne spuneţi ce tiraj cumulaţi,

la această oră, la cărţile dvs. Şi care este cartea cea mai de succes, ca tiraj?

— Am depăşit, încă de anul trecut, 3 milioane şi nu mai calculez tirajele. Dintre cărţile care s-au vândut, cel mai mult s-au vândut primele, pentru că erau mai ieftine. Lumea avea mai mulţi bani şi putea să cumpere. Acum, sunt mulţi cititori care ar dori să cumpere şi nu au bani, pentru că s-a scumpit foarte mult hârtia, tiparul. Vedeţi, prima carte a costat 150 lei, ultima carte costă 10.000 lei şi am scos-o foarte ieftin. Am avut tratative sângeroase cu tipograful şi vânzătorul de carte, care au zis 15.000 lei. Asta înseamnă că avem venituri mai mici dar cartea ajunge la populaţie.

— Aveţi cărţi care să aibă 3 – 4 ediţii?

— Păi, *„Quinta spartă” a* depăşit 10 ediţii şi a depăşit 300.000 tiraj pe un titlu. *„Fulgerul albastru” se* apropie de 300.000. Am tras, din nou, tiraj. Am comenzi prin poştă. De acum încolo, *Editura Miracol* mai trage numai pe bază de comenzi. Exact cât au primit comenzi, atât tipăresc.

— Care este motivul pentru care aveţi peste 3 milioane de cărţi tipărite, până acum? De ce nu v-aţi făcut editura dvs?

— Ba am editură! **„Ghidul vieţii sănătoase”** este scoasă la Editura Pavel Coruţ, dar nu am tipografie… Distribuţia cărţilor nu o fac eu, o face *Editura Miracol* şi angrosistul de carte, pentru că eu trebuie să scriu. Întreaga editură Pavel Coruţ are un singur asociat, Pavel Coruţ, şi o contabilă prin colaborare. Nu-mi permit să fac altceva,

decât să scriu. Dacă m-aş mai împrăştia şi în activităţi administrative, nu aş mai scrie! Eu trebuie să-mi concentrez atenţia pe scris, să pun degetul pe rană şi, dacă pot, să lecuiesc rana numită dezbinarea românilor pe criterii foarte variate.

— În octombrie 95, când aţi fost la Craiova, se pare că a fost prima ieşire a dvs. În public:

— Nu. Prima ieşire în public s-a făcut la Iaşi, în 1993. De două ori în acelaşi oraş, am fost numai în Mangalia şi Craiova. În Mangalia, am avut două lansări de carte pentru că aveam acolo foşti prieteni din tinereţe. Distribuitorul de carte din zonă era prieten din copilărie cu mine. În Craiova, pentru că am fost invitat a doua oară cu ocazia lansării cărţii Laviniei Tatomir.

— Nu prea am văzut interviuri în presă cu dvs., cel puţin până în noiembrie 1995...

— Nu prea aţi văzut pentru că în faza iniţială (ştiţi că eu nu am avut reclamă la cărţi), cărţile au fost primite ca un şoc de cei care îşi făcuseră jocurile, contrare intereselor românilor. Ulterior, au început un atac prin presă. Şi-au dat seama că în urma atacului mi-a crescut tirajul, pentru că orice individ care vedea, punea mâna pe carte, citea şi spunea: *ăsta are dreptate!* Atunci a început boicotul tăcerii. Nu s-a mai scris nimic de Pavel Coruţ. Am fost invitat o singură dată la televiziunea naţională, într-o noapte, la *„Insomniile românilor”,* în încercarea de a mă culpabiliza pe mine şi Securitatea. Eu mi-am

apărat organul de stat din care am făcut parte, de pe poziţiile unui om cinstit. Le-am spus: *Securitatea naţionalistă română, creată după 1968, a făcut şi greşeli. Să fie pedepsiţi cei care le-au săvârşit! Cine a greşit, să plătească!* A fost un interviu în care cuipabilizarea nu a reuşit. I-a deranjat foarte mult că am spus că sunt mândru că am făcut parte din Securitatea naţională română. Am apărat România împotriva MOSSAD-ului, KGB-ului, CIA, Serviciului de informaţii maghiar şi împotriva oricui a încercat să atenteze la nişte valori supreme ale statului român: independenţă, suveranitate, unitate. Faptul că statul român era socialist, nu-mi poate fi imputat mie. Se ştie cine a adus socialismul în România. Se ştie cine sunt fiii celor care au adus socialismul şi comunismul în ţară şi care apar în viaţa publică. Mi se pare o neruşinare din partea lor! O minimă decentă i-ar obliga să se retragă din viaţa publică, ştiind că părinţii lor au copt, împreună cu internaţionala socialistă, acea plagă numită socialism şi comunism. Din punct de vedere moral, ar trebui să se retragă Petre Roman-Neulander, Brucan, Iliescu şi alte asemenea personaje, care sunt implicate în introducerea comunismului cu ajutorul trupelor sovietice. Eu înţeleg că familia mea a avut necazuri pentru că am pierdut războiul împotriva URSS-ului, însă nu înţeleg să am eu necazuri la căderea socialismului…

— Domnule Coruţ, Nicolae Militaru a murit exact când împlinea 7 ani de la numirea lui ca ministru al Apărării, după revoluţie…

— Domnule, eu nu pot să citesc mecanismul după care funcţionează Universul! Nicolae Militaru a candidat la funcţia de preşedinte al României, alături de mulţi alţii. A fost dezvăluit de presă, de *„Evenimentul zilei”,* că a falsificat listele. În orice caz, în timpul campaniei electorale m-a ameninţat în repetate rânduri. Că mă va băga la puşcărie, că va face, că va drege. Eu nu i-am răspuns atacurilor. Ştiţi de ce? Am zis: *„e om bătrân şi va muri curând; nu vreau să-l am pe conştiinţă.* Înainte de dânsul, m-a atacat în presă generalul Dumitru I. Dumitru, prin revista „Europa” la fel de murdar. Nu i-am răspuns. Am spus: *e un om bătrân, bolnav şi va muri; nu vreau să-l am pe conştiinţă.* Deci, eu nu am răspuns acelor atacuri. În ziua întâlnirilor candidaţilor la preşedinţie, general Militaru a venit lângă mine şi mi-a întins mâna. Am stat câteva secunde pe gânduri, dacă să-i răspund gestului, i-am întins mâna, gândindu-mă că e un om bătrân, va muri şi nu vreau să-l am pe conştiinţă. Într-adevăr, moartea îi dădea târcoale! Cum se face că au murit atât de misterios nişte oameni mai în vârstă? Nu-i nicio problemă. Au murit alţii tineri! … Nu e vorba de coincidenţe create de Univers şi de viaţă. E vorba de coincidenţe create de killer-ii paranormali din serviciile secrete care sunt implicate în ceea ce vor ei să facă, o nouă ordine mondială…

„DUMNEZEU NE-A MAI IERTAT, MARILE PUTERI NU!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 22/19.06.07)

— Şapte este o cifră mistică, nu?

— Şapte este o cifră pe care am explicat-o în două cărţi. În principal, în cartea *„A înflorit speranţa”.* Este o cifră mistică asiatică. Românii şi europenii nu au cifra mistică 7, ci 9.7 porneşte de la ignoranţa magilor asiatici, care considerau că cerul cuprinde şapte nivele, respectiv nu cunoşteau decât şapte planete din sistemul solar. Întrebarea mea este de unde cunoşteau europenii că sunt 9 planete? Deci, intenţia lor era să ne pară 7 cifra sfântă, cifra 6 – cifră malefică. M-a interesat şi pe mine să văd de unde aceste idei. Pornesc de la un popor numit *ivrin,* actual cu foarte multe nume: evreu, iudit, israelit. A şasea literă din alfabetul evreiesc este litera *al* în luna *al,* care este luna leului, templul iudeilor din Ierusalim a fost distrus de două ori. De ce e considerat că cifra 6 este malefică? Pentru că, în luna a 6-a a fost distrus de două ori templul ebraic. Au răspândit-o prin *Apocalipsa lui Ioan* şi au spus că al treilea 6 ne va distruge de tot.

Deci, cifrele sunt semne matematice, care nu au încărcătura negativă ori pozitivă. Nu sunt vinovate cifrele, ele ne-au fost date pentru a comunica. Vinovaţi sunt oamenii care vor să creadă în cifre, litere, în loc să creadă în viaţa universală şi în Adevăratul Dumnezeu, Universul.

— De câteva luni se întâmplă lucruri ciudate în lume. Eu am scris la modul că este vorba de un război între CIA, FSB, MOSSAD. Se petrec tot felul de mişcări de stradă în

Franţa, Grecia, Albania...

— Şi în America. Atenţie, la ăştia sunt mişcări de stradă şi în America sunt tornade, cutremure! În Rusia e foamete, disperare...

— Cum explicaţi?

— Să nu credeţi, cumva, că e revanşa lui Dumnezeu! Dumnezeu nu ne-a creat pentru a ne chinui. Aşa-zişii magi, moderni, inspiraţi de magia propriu-zisă şi de dezvoltările ştiinţei, au declanşat forţe din Univers pe care nu le mai pot stăpâni, astfel că, la ora actuală, niciun pământean, indiferent de funcţia şi poziţia sa, nu mai e sigur pe viaţa lui, de azi pe mâine. Nu ştiu mai mult, că v-aş spune mai mult. Asta am intuit eu, dându-mi seama cam în ce termeni se desfăşoară confruntarea asta mistico-semantică, magică, paranormală. Americanii, cu aliaţii lor de nădejde evreii (aţi văzut că de câte ori cineva încearcă să-i acuze pe evrei de vreo mârşăvie, în Consiliul de Securitate, americanii folosesc dreptul de veto), vor să-şi extindă influenţa către Răsărit. Ruşii nu vor să cedeze zona lor de influenţă. Concomitent, şi unii şi alţii se tem de „micuţul" popor chinez, care începe să se dezvolte destul de zdravăn şi să exercite influenţe destul de mari.

— Dezvoltaţi cu ajutorul americanilor!...

— Nu aş putea să neg. I-au ajutat să nu explodeze în formă comunistă, să găsească o soluţie, cumva, de dezmembrare.

— Nu cumva a fost experimentul acela mondial de care vorbeam, care* s-a *declanşat

în 1972, şi China era locul cel mai propice?

— În momentul în care o societate este stratificată în clase, energiile acelei societăţi se consumă în interiorul ei. Întreaga energie psihologică şi paranormală este cheltuită în interior. În momentul în care se concentrează într-o singură idee, într-o singură direcţie, energia aceea poate radia întreg mapamondul. Aţi înţeles acum scopul divizării în clase, partide politice etc. Despre ce este vorba: este un experiment simplu. Dacă într-o singură zi, toţi chinezii se adună şi gândesc un singur nume, acel nume se imprimă pe scoarţa cerebrală la întreaga populaţie a lumii!…

— Chinezii nu ştiu acest lucru?

— Chinezii ştiu acest lucru. Şi americanii îl ştiu. Deci, e vorba de radiaţia mentală prin însumarea forţelor în cazul socialismului. În cazul capitalismului, aceste forţe, fiind contradictorii, se cheltuie în interior. Este una din explicaţiile acestui război nevăzut. Se pare că am ajuns într-o fază de confruntare a marilor magi purtători de toteme astrale. Aţi văzut că unii conducători de state au început să aibă denumiri de stele, constelaţii, vechi triburi. Dacă aş spune că ştiu exact termenii confruntării, v-aş minţi. Intuiesc că e ceva în neregulă. Am intuit că e o confruntare spirituală, energetico-informativă, fiecare încercând să-şi impună propriile valori, propriile idealuri, propriile sisteme de organizare şi funcţionare a vieţii.

— De ce este linişte în România?

— Păi, eu zic că Dumnezeu ne-a mai iertat. A fost destulă nelinişte în anii 89,90,91, ani în care,

în timp ce românii s-au bătut între ei şi au strigat lozinci…

— De ce ne-au iertat Marile Puteri?;

— Marile Puteri nu ne-au iertat! Marile Puteri îşi pun problema cum să pună mâna pe această bucăţică bună, care este România, fără a se frige. Nu ne-au iertat, pentru că îşi doresc să pună mâna pe ceva din România. Nu ştiu exact. În orice caz, în afară de valoare geostrategică, există ceva pe teritoriul României care interesează Marile Puteri! Nu ştiu despre ce este vorba. În luna iunie, voi reveni la Craiova şi voi pleca către muntele Retezat, împreună cu o expediţie de aici, să vedem despre ce este vorba. Se pare că anumite Puteri sunt interesate de acel munte. Eu am explicat că există ceva ciudat în acel munte, ceva inexplicabil prin ştiinţele timpului nostru, în cartea *„Născuţi pentru a învinge!”*. Deci, am prezentat nişte fapte, pentru că mie nu îmi plac ideile fără bază în lumea reală, în care trăim. Există nişte fapte concrete referitoare la acel munte şi aş vrea să mă duc să văd despre ce este vorba acolo. Se pare că inclusiv americanii sunt interesaţi să vadă ce este în acel munte…

— Emil Constantinèscu, cel puţin prin figură şi lupta anticorupţie, vrea să fie un al doilea Cuza. A apărut el întâmplător pe scena politică sau a fost ales de cineva? Se spune că de către Coposu. Care putea fi motivul, în 1990?

— Dvs, vreţi să mă determinaţi să citesc legile vieţii pământene, ceea ce este imposibil!

Gândirea şi voinţa lui Dumnezeu nu pot fi citite de muritori. Eu am putut citi altceva. Am citit câte ceva din gândirea magilor pământeni şi din maşinaţiunile prin care ei au vrut să creeze valori din nonvalori, prin care au vrut să impună, cu titlu de valori, persoane lipsite de calităţi de personalitate. Să mă hazardez a încerca să citesc, în gândirea şi voinţa Adevăratului Dumnezeu, modul de ridicare şi de coborâre a personalităţilor care conduc lumea, asta eu nu o voi face. Nu mă pricep şi nici nu mă interesează.

— Victor Ciorbea a fost un lider sindical cunoscut şi apreciat. A fost el pus prim-ministru pentru a trece de iarna aceasta, pentru a evita mişcările de stradă?

— Eu nu pot să fac speculaţii. Nu am informaţii, nu emit ipoteze. Nu cunosc pe ce criterii a fost ales prim-ministru, cât de bun este ca prim-ministru. L-am studiat la televizor. Nu-l cunosc. L-am criticat imediat, în *„Ghidul vieţii sănătoase”,* când a spus că foloseşte specialişti străini şi am spus: *dar inteligenţa românească, ce facem cu ea, măi fraţilor?* Noi avem inteligenţă să dăm şi la alţii! Când a spus că a folosit specialişti străini pentru a întocmi planul de reformă, în ochii mei a scăzut cu un ştiu câte trepte. Avem mai multă inteligenţă românească nefolosită şi apelăm la specialiştii străini, care au falimentat Polonia, au falimentat Ungaria! Să nu spuneţi că Ungaria nu e falimentată, că are 40 miliarde dolari datorie, la 10 milioane populaţie şi bogăţii mult mai reduse decât noi. În Ungaria, există o bunăstare

aparentă, pentru că dacă li se cere datoria, vor trebui să-şi vândă şi haina de pe ei. Eu nu mai spun că şi-au vândut viitorul copiilor şi al nepoţilor. Bunăstarea aparentă este deosebită de bunăstarea reală. Bunăstarea reală este aceea care este bazată pe lipsă de datorie externă.

— Emil Bărbulescu, nepotul lui Ceauşescu, are două elemente senzaţionale în prima carte a sa. Pe 22 decembrie 1989, la ora 11.00, Emil Bărbulescu a dat telefon în CC. Şi a vorbit cu tatăl său, care tocmai ieşise din şedinţă cu Ceauşescu şi i-a spus: „Nicu a înnebunit!”. Imediat, a sunat-o pe mama sa şi a întrebat-o ce să facă. Ea i-a spus că l-a căutat pe Nicu în Primăverii, iar cel care era de pază a informat-o că şeful se plimbă prin grădină şi e nervos! Era în două locuri odată! ... Al doilea element senzaţional este declaraţia lui Bărbulescu pe patul de moarte (1990), care i-a spus lui Emil Bărbulescu: „Băiete, sunt trei inşi care conduc. Cei care au condus înainte, conduc şi acum”.

— A spus cine sunt cei trei inşi care conduc?

— Nu. I-a spus lui Emil Bărbulescu că dacă îi nominalizează, îi semnează condamnarea la moarte...

— Domnule, eu nu cred în speculaţii mistice! Eu ştiu că lumea este Dumnezeu. Încercările de a conduce lumea prin anumite grupări oculte există. Am prezentat, în *„Ghidul vieţii sănătoase”,* cele trei sisteme de manipulare ale omenirii. Nu înţelegeţi că nu suntem singuri pe această

planetă, că din nevăzut, necunoscut, Dumnezeu are grijă de noi?

— Două elemente: când a venit Gorbaciov la putere, în 1985, a spus că singurul om din România cu care vrea să stea de vorbă este Ion Gheorghe Maurer, care a avut locul lui timp de 30 ani. Recent, să tot fie o lună, a ieşit la pensie, au reuşit să-l scoată din Guvern, pe administratorul Guvernului care era de 25 ani pe această funcţie, sub Dej, sub Ceauşescu şi sub Iliescu.

— Şi?

— Cum este posibil?

— Deci, dvs, consideraţi că anumiţi oameni au puteri zeieşti, de a influenţa viaţa planetară! Eu vă spun că nu este adevărat. Aduceţi-mi mie cel mai zeu dintre oameni în faţa mea şi eu voi întreba următoarele: *dacă eşti un zeu, te rog să anulezi acceleraţia gravitaţională în faţa mea şi să zbori sau te rog să întinzi palma şi să spui: să apară în palma asta, fără scamatorii, o pâine!* Împreună, am văzut câteva demonstraţii, ale unei forţe încă necunoscute: Lavinia Tatomir poate ridica diferite obiecte, printr-o forţă încă necunoscută. Unii îi zic hectoplasmă, alţii îi spun bioinformaţie, alţii bioenergie. Fiecare în funcţie de limba lui, încercând să atragă către totemul astral la care s-au închinat instinctiv strămoşii lor. Însă, nu se ştie cum Dumnezeu defineşte acea forţă şi care este cuvântul cel adevărat pentru a o defini. Noi nu am ajuns încă la adevăr şi nu vom ajunge niciodată la adevăr.

„GORBACIOV A DEMOLAT COMUNISMUL, MANIPULAT PRIN MIJLOACE INVIZIBILE”.

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 23/26.06.97)

— Vorbeam de o anumită ocultă, care bănuiesc că exista!...

— Hm! Există multe organizaţii oculte la nivel mondial, însă, atenţie, nu trăim într-o lume unitară, nu am ajuns încă la o societate planetară, în care să conducă trei indivizi...

— Eu vorbeam de trei indivizi din România!

— A! Trei indivizi din România conduc din umbră?

— Conduc România din umbră. Au condus şi conduc.

— Domnule...

— Asta era ideea lui Vasile Bărbulescul

— Ideea lui Bărbulescu... Nu ştiu câtă cultură avea Bărbulescu... Ne conduce către ceva mistic: Treimea, Sfânta Treime... Eu am explicat treaba asta în cartea *„A înflorit speranţa”.* Chiar dacă am aduna cele mai deştepte minţi din România, nu vom putea să determinăm ploaie sau soare, cum poate să determine fetiţa asta, Lavinia! Cel care conduce trebuie să aibă nişte puteri extraordinare de a rezona cu forţele Universului. Eu ştiu ce delira el acolo, pe patul de moarte? Părerea mea este că se referea la altceva. Deci, marele ocrotitor al României trebuie să rămână, în continuare, Dumnezeu. Asta nu înseamnă că o să

ne închinăm la literele DUM, pe care unii le-au anagramat în UDMR şi altele. Nu, Dumnezeu nu are nume sau are atâtea nume încât nu poate fi influenţat de mistici, magi, vrăjitori, şamani etc.

— În cărţile dvs, din seria Octogonul, cât anume reprezintă fapte reale?

— Partea a doua a fiecărei cărţi prezintă fapte reale, argumentate ştiinţific, cu probe inclusiv justiţiare.

— Nu mă refer la partea a doua…

— O secundă. Partea întâia cuprinde următoarele: informaţii şi ipoteze neverificate, pentru care nu am argumente, dar am intuiţii, şi întrucât nu-mi permit să fac greşeala făcută de mistici, de a spune că asta e o revelaţie, mi-a zis mie Dumnezeu că acestea sunt nişte informaţii reale, atunci le privesc sub formă de SF. Eu sunt prea mic ca să mă bage în seamă Dumnezeu! Sunt un om simplu, însă, am nişte intuiţii care uneori se adeveresc. Să nu vă închipuiţi că Pavel Coruţ are intuiţii mai grozave decât, să zicem, o altă persoană, care nu şi le expune. Eu mă bucur, însă, să le expun. Eu operez cu următoarele ştiinţe, în explicarea fenomenelor cu aparenţă de paranormal: psihologia umană, astronomia, logica, matematica, fizica, ştiinţele naturii.

Deci, a diseca, a pune în balanţă, a cântări exact fiecare afirmaţie din carte, asta este imposibil, pentru că nimeni nu poate judeca sursa de inspiraţie. Nu ştiu cine este sursa de inspiraţie a fiecărui om. Mai ales, sursa de inspiraţie literară este foarte greu de găsit. O parte este internă, o

parte externă, din realităţile vieţii.

— O întrebare mai concretă: de ce Gorbaciov, un vârf al comunismului, a pus umărul la demolarea acestuia?

— Păi, de ce românii au pus umărul la demolarea industriei româneşti? V-am răspuns? Simplu: a fost manipulat, prin mijloace invizibile.

— Numai manipulat?

— Numai manipulat. Păi, vedeţi că acuma a început să ia atitudine contrară, a început să ia atitudine împotriva intrării fostelor ţări socialiste în NATO. Şi-a schimbat părerea. A fost manipulat.

— Kohl de ce* s-a *îmbolnăvit dintr-odată de cancer, cum a murit şi fostul preşedinte francez la timp?

— Dvs, vreţi să-l judecăm pe Dumnezeu! Nu se poate! Dumnezeu ne judecă pe noi…

— Dar e Dumnezeu?

— Domnule, dacă paranormalii au descoperit metode de a îmbolnăvi de la distanţă înalte personalităţi, atunci omenirea se află într-un grav pericol şi numai Dumnezeu ne poate scăpa din el! Vă daţi seama, a produce cancerul de la distanţă înseamnă, deja, ca orice individ care devine indezirabil, e trosnit!…

— De exemplu, Dej nu a fost îmbolnăvit de cancer? A fost îmbolnăvit de paranormali?

— Se spune că a fost iradiat. S-ar putea să fie chestii mult mai complicate, pe care noi încă nu le bănuim. Aşa cum am bănuit şi eu: că a fost iradiat. Multă lume mi-a spus: *domnule, a fost iradiat!* La Moscova, în timp ce a stat la masă, a avut o sursă

de radiaţii în jur, l-au dat gata, l-au îmbolnăvit de cancer şi a murit. S-ar putea să fie vorba de ceva mult mai complicat. Nu mă hazardez să emit nicio ipoteză. Studiez fenomenul. Vă spun sincer, pentru a mă apăra pe mine, pentru că nevastă-mea a murit sub ochii mei şi nu a murit în mod cinstit. Nu a murit din cauze naturale, că de ulcer nu se moare în secolul XX! Doctorii nu înţelegeau despre ce este vorba. Am văzut şi eu chirurg plângând. Anestezista de la operaţie, d-na Daniela Pop, originară de undeva din judeţul Dolj, o considera pe nevastă-mea ca pe sora ei. Nu înţelegea ce se întâmplă. Se întâmplau nişte fenomene ieşite din comun. Nu se mai legau ţesuturile, deşi viteza de coagulare era normală! Deci, posibilităţile de a determina durerea şi necazurile unor oameni care se opun acestei ordini, care este contrară ordinii vieţii normale şi universale, există. Însă, nu sunt posibilităţi distructive pentru că, zic eu, Dumnezeu nu s-a născut astăzi, nu s-a născut ieri, nu s-a născut când au apărut paranormalii şi şamanii. Dumnezeu este etern, infinit, fără început şi fără sfârşit, indefinibil. El este Universul.

— Cine sunt bubuiii?

— Bubulii? Simplu: când am scris cartea, am format instinctiv această denumire, pentru a defini acea grupare ocultă, care îşi propune să domine omenirea prin manipulare psihologică invizibilă, folosind cumpărarea de conştiinţe din rândul populaţiei-ţintă. Interesant este că, din zestrea ancestrală sau din altă parte, mi-a venit acest cuvânt, bubul. Ulterior, am constat că în

calendarul ebraic, luna bul este luna Scorpionului. Deci, fără să vreau, am format un cuvânt care acuza Constelaţia Scorpionului că toate relele sunt puse pe capul românilor şi altor pământeni. Ulterior, am descoperit şi alte mistere. Ţineţi minte că eu nu cunoşteam nici alfabetul ebraic, când am scris treaba asta! Concluzia este că cineva din marea conştiinţă planetară ne-a spus clar, celor care suntem mânaţi de bune intenţii, cine manipulează sau cine încearcă să manipuleze viaţa omenească contra ei înşişi. Ei bine, există indivizi care vor să o domine prin mijloace dintre cele mai neplăcute: durere, suferinţă, moarte, boală. Atâta timp cât treburile astea sunt naturale, noi le acceptăm. Tot ce se naşte, creşte, trăieşte, ca odată să moară dând locul următoarei generaţii.

— Aţi citit ceva din revistele noastre? Ne-am ocupat foarte mult de probleme paranormale dar, mai ales, de aceste lucrări...

— A, da! Pe dvs, vă interesează Conspiraţia lojilor şi…

— Conspiraţia Satanei.

— Domnule, staţi un moment, că folosim nişte cuvinte tradiţional falsificate chiar de cei care ne conduc! Eu nu o să-l apăr pe individul ăsta sau pe altul pentru că eu nu sunt avocatul Satanei. Cineva mi-a trimis un pachet de cărţi, pentru că a văzut cum scriu, pentru a mă putea acuza. Şi, cărţile alea se numeau *„Avocatul Satanei”* Eu am spus: *măi oameni buni, să luăm mitul biblic şi să-l căutăm pe Satana, să vedem cine-i individul ăsta,*

să ne lămurim ce-i cu el. În mitul biblic, Satana apare de două ori: în *Cartea lui Iov,* pe poziţie de înger cercetaş, trimis de falsul Dumnezeu, Iahve. Ăla nu este Dumnezeul la care se închină românii. Ei se închină la Dumnezeul vieţii, care este Universul, pentru că în slujba de Paşte se spune: *„Cu moartea pe moarte călcând şi celor din morminte viaţă dăruindu-le”.* Deci, falsul Dumnezeu, Iahve, îl trimite pe Satana pe Pământ să cerceteze, să vadă ce e pe acolo: ce face credinciosul Ion, dacă e cuminte, dacă respectă regulile ebraice. Mai apare o dată acest individ cu numele de Satana, în *Cartea arhiereilor,* acuzându-l pe unul dintre arhierei că a încălcat legea palmudică şi arătându-i lui Iahve că trebuie să-l pedepsească. Deci, era un fel de procuror al lui Iahve. Acest Satana este un personaj fictiv, cam de tipul cum era la noi zmeul. E un personaj de basm. Nenorocirea vieţii româneşti vă spun eu de unde a venit: unii străbuni de-ai noştri au preluat aceste basme şi poveşti asiatice, pastorale, primitive şi misogine. Le-au luat cu titlul de adevăr revelat şi au spus: *ştiţi, asta înseamnă adevăratul Dumnezeu.* Adevăratul Dumnezeu este cel la care gândim şi simţim fiecare – viaţa Universului.

— Că e *vorba de conspiraţie sau că i-au dat denumirea de Conspiraţia Satanei, e altceva. Eu vorbeam de conspiraţia mondială, care există!*

— Nu ştiu cum s-o numesc. Până nu-i ştim exact, nu putem acuza. Să vă spun de ce: avem tendinţa să ne dăm singuri cu pumnii în cap. E o

conspiraţie diabolică pentru că, în ultimii 500 de ani, au falsificat atât de mult limbile, încât acuzându-i pe un ştiu care, ne trezeam acuzându-ne pe noi. Eu am explicat treaba asta în două cărţi: *„Secretele exploratorilor astrali”* şi *„Născuţi pentru a învinge”,* în care eroul român se întâlneşte cu un paranormal evreu şi discută pe temă. Al lor spune: atenţie, *noi vom dispărea dar voi vă veţi închina la zeii noştri!* Şi acesta este adevărul: o parte din români se închină la zeii ebraici, inventaţi undeva în Orient. La care românul îi spune aşa: *noi am suferit din cauza miturilor voastre, însă nu ne vom închina la zeii voştri, ci ne vom închina, în continuare, lui Dumnezeu cel adevărat – viaţa Universului, conştiinţa Universului, puterea Vieţii.* Eu am intuit cam cine a declanşat acest flagel mondial pentru a impune mitul biblic cu titlu de adevăr. Nu l-au declanşat numai evreii. L-au declanşat, într-adevăr, nişte persoane ca şi noi, indivizi pământeni, deţinând avere şi funcţii importante în ierarhiile politice sau religioase. Nu uitaţi că, la ora actuală, se pune problema cine învinge: ortodoxia sau catolicismul! Nu uitaţi că Rusia şi-a propus să devină centrul ortodoxiei, să facă un imperiu ortodox cu sediul la Moscova. Nu uitaţi că Vaticanul şi-a pus şi el problema să ocupe ţările foste socialiste. Şi în acest război mistico-religios şi semantic, orice individ care nu crede în Adevăratul Dumnezeu, ci în ritualurile astea inventate pe bază iudeo-grecească, pică. Eu am început să am succes în viaţă şi să nu mai pot fi atins în momentul în care am spus: *au greşit*

strămoşii mei că au crezut în poveştile lui Iuda, însă eu mă întorc la credinţa adevărată a strămoşilor mei. Cred în planeta care mă ţine în viaţă, în viaţa planetară, în viul planetar, cred în Universul infinit şi în spiritul universal, care este una din manifestările voinţei lui Dumnezeu.

CAPITOLUL III

Marţi, 08 iulie 1997.

Conferinţă de presă organizată la Hotelul „Jiul” – Craiova.

Interviu acordat în exclusivitate revistei „OBIECTIV MAGAZIN” – Craiova.

Din nou la Craiova, Pavel Coruţ aruncă „petarde”:

„SOŢIA MI-A MURIT OTRĂVITĂ!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 27/24.07.97)

„Lupul singuratic”, scriitorul solitar, de până în 1995, Pavel Coruţ, niciodată n-a organizat de trei ori întâlniri cu cititorii în acelaşi oraş. Din acest punct de vedere, Craiova este singulară.

Iniţial, am fost informat de prezenţa sa pentru zilele de 9 şi 10 iulie a.e, acesta fiind şi anunţul publicat, din vreme, în revistă. Ulterior, venirea scriitorului Pavel Coruţ în Craiova a fost devansată pentru 8 şi 9 iulie a. c. adică, pentru zilele în care avea loc şi „summit”-ul NATO de la Madrid, că tot era programată lansarea cărţii sale ***„Good bye NATO, mon amour!”...***

Ca şi în ocaziile trecute, Pavel Coruţ a aruncat numeroase „petarde” (ca cea din titlu), să avem ce publica săptămâni bune... Aceasta, în ciuda unora, veniţi cu sarcini precise de „bruiaj”! ***(E.D.)***

*

— Din titlul ultimei dvs, cărţi – „Good bye

NATO, mon amour!" să înţelegem că ştiaţi dinainte rezultatul de la Madrid?

— Nici nu era greu de stabilit treaba asta! Acum, să nu credeţi că am fost vreun vrăjitor, vreun ghicitor. În ciuda propagandei deşănţate şi umilitoare, desfăşurată de anumite persoane oficiale sau neoficiale, care au făcut un ghişeft din speranţele românilor de a intra în NATO, totul era clar datorită unor cauze pe care le-am enumerat în carte. Prima şi cea mai importantă cauză este că noi nu am depăşit testul de umilinţă: românii au rămas, totuşi, un popor demn. NATO nu are nevoie de noi discordii. Americanii nu au nevoie de parteneri de discuţii contradictorii. Ei au nevoie de executanţi obedienţi şi ascultători. În al doilea rând, noi nu am depăşit testul economic. România nu este îngenuncheată economic. Dacă la noi nu au investit decât zeamă de Coca-Cola, vă daţi seamă că nu era nevoie de umbrela NATO pentru a apăra interesele economice ale trusturilor americane în România! În al treilea rând, economia românească a rezistat şi a rămas, parţial, în mâinile românilor. Acest lucru nu a convenit. Să fim clari, într-o ţară în care preşedintele are un salariu de 20.000 de dolari pe lună, capitalistul care are un venit de 500.000 dolari este cel care conduce, în fapt. Deci, în spatele birocraţiei şi oficialităţilor americane există un adevărat guvern din umbră, care decide: *nu avem interese economice, nu ne băgăm…*

— Credeţi că şi religia este un criteriu pentru acceptarea în NATO?

— Dacă aţi observat, patriarhul Alexei al Rusiei a declarat că a purtat tratative, în numele ortodoxiei, cu Sfântul Scaun. L-aţi împuternicit dvs., că sunteţi ortodocşi? Eu, măcar, m-am declarat păgân, ca să fiu sigur că nu sunt sub cizmă rusească. Deci, cu de la sine putere, cea mai mare putere ortodoxă, Rusia, şi-a permis să poarte tratative secrete cu Vaticanul… Concomitent cu împărţirea economică, apare şi tendinţa de împărţire religioasă. După cum ştiţi, religia a alimentat şi exploatat credinţa, speranţa, durerea, naşterea, căsătoria, moartea, evenimente principale în viaţa omului. Religia s-a erijat în purtătoarea de cuvânt a dumnezeirii. Eu am o altă părere, dar nu am să o dezbat în faţa dvs., pentru că nu vreau să vă jignesc sentimentele religioase. În orice caz, eu afirm că Dumnezeul – Univers nu are nevoie de religie. Cu certitudine, problemele religioase sunt spinoase în cadrul alianţelor politice, economice şi militare. NATO este structurat pe francmasonerie şi catolicism. Ortodoxia rezistă foarte greu. E vorba de ortodoxia greacă, în primul rând. Dincolo de lozincile politice şi religioase se află interesul economic, întotdeauna religia a reprezentat şi ea un interes economic şi de putere ocultă.

— Cum vedeţi evoluţia economiei româneşti?

— Deşi sunt naţionalist, mă cunoaşteţi, susţin foarte tare şi până la capăt poziţia domnilor Ulm Spineanu şi Viorel Cataramă. Investitorii români, capitaliştii români, pe care trebuie să-i creşfem, trebuie să fie ajutaţi să nu cadă la concurenţă cu

marii capitalişti străini. Dacă am pornit pe direcţia asta, a unei societăţi capitaliste, trebuie să avem capitaliştii noştri. Avem posibilităţi extraordinare de dezvoltare economică pe cont propriu. Către noi au întins mâna japonezii. Modelul japonez este net superior celui american, dovadă că i-au bătut. Pomul cu o singură rădăcină se prăbuşeşte. Statul cu o singură direcţie de relaţii economice şi politice este un stat slab. Noi, în mod normal, trebuie să ne îndreptăm către toate direcţiile. Aici e vorba de o reacţie infantilă a unor politicieni de tipul acelora care aşteaptă să vină mămica în ajutor sau fratele mai mare. Omul politic, în afară de Dumnezeu, nu trebuie să se supună nimănui. Trebuie să recunoaştem că noi nu am avut personalităţi politice în ultimii 7 ani, care să adopte poziţia românească de care să fim mândri. Noi trebuie să acordăm o atenţie foarte mare relaţiilor economice.

— Turismul nu este o soluţie de dezvoltare economică, pe care trebuie să o exploatăm la maxim?

— Mie mi s-a părut ciudat că turismul românesc a decăzut foarte mult. Spre deosebire de alţi ani, anul acesta nu am văzut pe litoral niciun străin. Unul singur să fi văzut, de sămânţă… Şi atunci m-am gândit la o chestie: dacă tot au apărut patroni, să dăm o lege prin care să-i obligăm ca o dată pe an să asigure fiecărui angajat bilet de odihnă într-o staţiune. Totul se poate. Dacă în anii ’70, când eram tânăr locotenent de marină în Mangalia, nu aveai unde să arunci un ac şi erau foarte mulţi străini, acum

singurii care mai vorbeau o altă limbă erau nişte cetăţeni din Harghita – Covasna, care se considerau de altă etnie! Deci, interesul nostru trebuie să se îndrepte către economic, producţie şi servicii. Conducătorii României trebuie să înţeleagă că sarcina principală nu este spectacolul politic, ci organizarea vieţii economice. Cred că ritmul privatizării este mult prea mare ca să asigure accesul românilor la avuţia naţională care se privatizează.

CINE CEDEAZĂ ÎN PROBLEMA NAŢIONALĂ, PIERDE!...”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 28/31.07.97)

— Revenind la NATO, nu cumva Franţa a vrut să şantajeze America cu România, pentru a obţine nişte avantaje?

— Relaţiile dintre Franţa şi SUA, relaţiile dintre Franţa şi NATO, sunt tensionate, şi pe bună dreptate. Franţa a ridicat în repetate rânduri următoarea problemă: conducerea trupelor europene din NATO să fie asigurată de europeni. E o chestiune de demnitate naţională şi de orgoliu. Francezii sunt orgolioşi. Deşi Franţa nu mai este o mare putere economică, există o anumită francofonie pe care francezii o întreţin. Pentru asta e nevoie şi de drepturi politice deosebite. Francezii nu sunt singurii care au reticenţe la adresa americanilor. În NATO nu este democraţie, este dictatură americană. În privinţa României, Clinton nu a luat o decizie, ci a executat ordinele

guvernului din umbră. Eu vă spun clar: există un guvern în umbră, care are banii, care ia hotărârile...

— Cum vă explicaţi că „Bell Elicopters" a intrat în România?

— Dvs, aţi înţeles foarte bine cum se fac escrocheriile economice. 1,5 miliarde dolari este o nimica pentru ei. Interesele sunt foarte mari. Mai e ceva: îndârjirea ruşilor. Eu nu pot să vă dau un motiv clar şi concret pentru care ruşii nu vor să ne lase americanilor. Este o îndârjire extraordinară, pe care nu o înţeleg. Ceea ce probabil nu aţi ştiut este faptul că mafia financiară rusească a încercat să pună mâna pe PETROMIDIA.

— Nu este mai simplu să creezi aici industrie militară pentru bazele NATO?

— E posibil şi asta. Eu am o variantă ascunsă şi urâtă, legat de ce vor să facă americanii din noi. Nu o pot dezvălui. Dvs, aţi atins-o: armament, informaţii. Vor să-i folosească pe cei ca mine, pentru că sunt cei mai mari specialişti în lupta împotriva ruşilor. Deci, noi să fim vârful de lance al intereselor americane, fără ca poporul nostru să folosească ceva. Eu nu vreau să fim mercenarii unor interese străine.

— Nu credeţi că linia* s-a *tras pe Prut?

— Noi încă nu ştim unde s-a tras. Eu voi căpăta textul original al înţelegerii dintre ruşi şi NAŢO, în limba engleză. Vom vedea atunci.

— În contextul intrării Ungariei în NATO, cum priviţi problema minoritarilor maghiari din România?

— S-a făcut o mare greşeală cu Ordonanţa 22, o ordonanţă prin care primarii sunt în pericol să fie pedepsiţi. Vă spun cinstit, din discuţiile cu foştii mei colegi din Serviciile Secrete, situaţia din Ardeal este foarte tensionată, deoarece ungurii au luat nişte măsuri de şantaj. Deja au acţionat violent, în mai multe cazuri. Sloganul ăsta cu descentralizarea statală a vizat, de fapt, crearea unor enclave, autoconduse de către miniguverne, în detrimentul statului.

— Vor ridica maghiarii pretenţii? Cum va reacţiona România în asemenea caz?

— Am vorbit şi în carte despre acest lucru. Armata ungară se va integra în armata NATO. O explozie minoritară pe teritoriul României ar justifica intervenţia NATO numai în Transilvania, în cele două euroregiuni construite, deja, oficial. În urmă cu un an, când vă spuneam de ele, spuneaţi că fabulez! Nu fabulam. Este posibil ca actuala guvernare să fi luptat pentru intrarea în NATO, pentru evitarea acestui lucru.

— UDMR-ul exercită o formă de şantaj în coaliţie?

— O afirm aici, să se înţeleagă clar: în rândul UDMR-ului există oameni plătiţi de Budapesta! Aceşti indivizi, odată ajunşi la putere, infiltraţi în coaliţia majoritară, au acţionat foarte pervers. Au încercat să lege de mâini şi de picioare CDR-ul şi PD-ul prin nişte înţelegeri locale, astfel ca ei să le impună hotărârile lor. Deci, reprezentanţi ai unei minorităţi, pe motiv că au contribuit la alegerea preşedintelui şi la formarea coaliţiei majoritare,

au început să ridice pretenţii din ce în ce mai mari. Românii sunt discriminaţi, la ora actuală, pe teritoriul naţional. Ei nu au aceleaşi drepturi ca minoritatea maghiară! Nu am înţeles deloc ce i-a determinat pe ţărănişti, tradiţional naţionalişti, să cedeze în această problemă. Nu am înţeles raţiunile pentru care a fost emisă faimoasa Ordonanţă 22, decât că a fost impusă prin înşelătorie de către UDMR. În orice caz, asta înseamnă sinucidere politică. Cine cedează în problema naţională, pierde! Acest popor este naţionalist, fără a-şi face din asta o politică.

„DACĂ INTRĂ ÎN ŢARĂ, PACEPA MOARE!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 29/07.08.97)

— Cum priviţi încercările de reabilitare ale lui Pacepa? Este Pacepa un erou?

— La început, au pus problema pe tapet. Un singur oficial al actualului guvern, dl. Opriş, a zis să nu mai punem etichete pe Pacepa. Pe Pacepa nu trebuie să punem etichete. Există o hotărâre judecătorească definitivă, dată de o instanţă legală, românească, de condamnare la moarte a trădătorului Pacepa. Faptul că anumite persoane şi-au permis să scoată din Codul Penal condamnarea cu moartea nu înseamnă nimic. Înseamnă că este condamnat întreaga sa viaţă. Nu putem transforma trădătorii acestui neam în eroi şi eroii în trădători! Cei care au suferit din fuga şi trădarea lui Pacepa nu au fost cei din neamul

conducător. Sunt sute de ofiţeri de informaţii care au suferit. Unii au murit. Dacă cineva îşi închipuie că poate fi reabilitat Pacepa, se înşală. Pacepa trebuie să dispară pentru totdeauna din neamul nostru, aşa cum trebuie să dispară orice fel de trădător! Deci, în problema Pacepa, am văzut că se fac demersuri pentru reabilitare. Dacă intră în ţară, moare…

— Să ne întoarcem puţin la pedeapsa cu moartea…

— Cei care au hotărât, fără să ne întrebe, suspendarea pedepsei cu moartea, au greşit. Toate statele moderne au pedeapsa cu moartea pentru următoarele infracţiuni: omor asupra unei femei gravide, omor asupra a două sau mai multe persoane, omor prin cruzimi, omor prin mijloace care pun în pericol securitatea publică, omor asupra unui copil sau asupra unei persoane incapabile de a se apăra. Spuneţi-mi, pentru asemenea criminal pedeapsa cu moartea nu este corectă? Ca un exemplu, omorul asupra unei femei gravide înseamnă două vieţi curmate. Criminalul primeşte condamnare pe viaţă. Vine un domn preşedinte, care nu a studiat dreptul, şi îi aplică nişte reduceri de pedeapsă. După 10 ani, îl vezi la suprafaţă, în timpul ăsta, două vieţi, care meritau să se dezvolte, dispar. Deci, pedeapsa cu moartea trebuia menţinută, măcar ca efect psihologic.

— Cum priviţi privatizarea în cazul unor întreprinderi strategice pentru stat?

— Eu am fost împotriva privatizării industriei de armament şi aeronautice. Am făcut aceste

industrii cu greu. Nu uitaţi că, în perioada interbelică, românii aveau avioane de luptă şi că între primii care au produs avioane de luptă au fost şi românii. Ai un avion bun, îl vinzi oriunde, oricând şi nu te interesează cine cumpără. În faza întâi, după decembrie 89, vă aduceţi aminte că o parte din jurnalişti, unii plătiţi, alţii păcăliţi de propagandă, susţineau că românii au făcut o mare greşeală că au produs şi vândut armament într-o lume a păcii. Vă rog să vedeţi acuzaţiile lui Băcanu: într-o lume a păcii, securiştii români au traficat armament…

Un alt exemplu: de ce trebuie să se privatizeze Romtelecom? La ora actuală, Romtelecom este cea mai rentabilă instituţie din România. Oricât ar ridica tarifele, cetăţeanul nu renunţă la telefon. Fiind proprietate de stat, veniturile suplimentare merg la stat şi pot fi redistribuite la cultură, sănătate, învăţământ etc. De ce trebuie să privatizăm întreprinderi foarte rentabile, pe care statul român le poate administra în interesul său şi în folosul nostru?

— În domeniul informativ, ne aflăm în faţa unei reale schimbări?

— Cei care cred că poţi să faci un ofiţer de informaţii bătând din palme, se înşală! În momentul în care eu vă dau o trusă de chirurg şi vă trimit să operaţi pe cineva, îmi spuneţi: *„Măi Coruţi tu ai înnebunit? Cum să tai eu omul acela?”* Atunci, cum pot să numesc pe cineva şef de serviciu secret, direct? Culmea este că au lovit în bunii români. Au urmărit, au filat, au terorizat, au ameninţat bunii români. Eu am spus: *fraţilor, am*

trăit cât am trăit, dar gândiţi-vă la viitor. Copiii noştri trebuie să rămână stăpâni în această ţară. Deci, uşurinţa cu care au tratat serviciile secrete, acuzaţiile fără temei adresate Securităţii naţionale, a determinat fraudarea economiei, slăbirea serviciilor secrete care aduceau informaţii. Informaţia este o marfă foarte importantă, inclusiv în domeniul economic. Nu întâmplător s-au desfiinţat Direcţia de Contraspionaj Militar, Direcţia de Contraspionaj Economic şi unitatea specială anti-KGB. Nu s-a desfiinţat Securitatea politică, Direcţia I a rămas, în continuare. Virgil Măgureanu nu a fost profesionist, şi-a bătut joc de SRI. El a avut un stagiu de 6 luni în Securitate, într-un sector neoperativ, de analiză-sinteză. A fost numit în funcţie pe raţiuni politice şi şi-a îndeplinit rolul politic. Dacă era o personalitate, primul lucru pe care-l făcea era să apere interesele naţionale. Nu poţi să numeşti şef de serviciu secret un om care nu a parcurs toate treptele muncii. Alegerea lui Costin Georgescu a fost făcută tot pe criterii politice. Ceea ce m-a uimit a fost sublinierea că Georgescu nu a făcut parte din Securitate. După 1964, criteriul ideologic nu a contat în alegerea ofiţerilor de informaţii. A contat capacitatea fiecăruia de a rezolva problemele pe care le-a primit. Eu aş fi selectat pe cei mai buni profesionişti.

„EMIL BODNĂRAŞ A TRĂDAT KGB-UL”.
(OBIECTIV MAGAZIN nr30/14.08.97)

— La Yalta, Roosevelt a venit în cărucior şi Stalin era bolnav de inimă. La Helsinki, Clinton a venit tot în cărucior şi Elţîn tot bolnav de inimă. Cum vi separe coincidenţa asta?

— Coincidenţa asta vine mai de mult. Eu am făcut un gest pe care, nu l-a făcut nimeni. În urmă cu 5 – 6 ani a avut loc un congres mondial de astronomie, în care s-a propus ca denumirile constelaţiilor din sfera cerească cunoscută să fie schimbate, astfel ca fiecare popor să aibă o reprezentare şi în cer. S-au opus foarte tare. Eu ce am făcut: m-am apucat şi am schimbat toate denumirile din sfera cerească, dându-le denumiri ideatice. Explicaţia ştiinţifică pentru care am făcut treaba asta: prin cuvânt, oamenii pot fi manipulaţi într-o direcţie sau alta. Tiparul mental pe care oamenii şi-l formează este dominat de mistica primitivă ebraică. Atunci, eu am intervenit şi am schimbat toate denumirile. Toate aceste schimbări le-am făcut pe bază de calcule astronomice, foarte precise, explicând cum este influenţată viaţa pământenilor de denumirile aştrilor, că aştrii sunt prea departe ca să ne influenţeze. Prima reacţie observabilă: în Israel a izbucnit o demonstraţie cu caracter laic. Pentru prima dată, a avut loc o demonstraţie împotriva rabinilor care manipulau pe bază mistică, semantică. Poate că am a mia parte de „vină” în apariţia acestei mişcări, pentru că aceste cărţi sunt citite şi în Israel…

— Cum funcţiona mecanismul?

— Eu am bănuit că, din perioada medievală,

anumite grupe de iniţiaţi iudaici au schimbat denumirile şi au determinat apariţia unor cuvinte prin care creează un anumit tipar mental nefavorabil altor popoare. Şi atunci, pentru siguranţă, am schimbat denumirile în denumiri ideatice. Acum, nu mai pot manipula. Să vă spun despre ce este vorba: e vorba de contagiunea psihică. Iată de ce eu am lansat, împotriva tuturor zodiacele răspândite prin reviste, cărţi, televiziune, am lansat un zodiac al fericirii. Toate denumirile sunt ideatice şi frumoase. Toate caracteristicile le-am pus din domeniul psihologiei umane.

— Cum vă explicaţi că Bodnăraş a fost cel care i-a determinat pe ruşi să iasă din ţară?

— Bodnăraş a fost ofiţer în armata veche. A fugit la ruşi. Fusese general KGB, dar asta nu înseamnă mare lucru. În urma noastră rămân numai faptele noastre. Nu este singurul „întors”. În momentul în care s-a trezit la realitate... El a fost îndoctrinat în faza iniţială.

— Cum vedeţi scena politică românească?

— Acum, depinde de guvernanţi. Am înţeles că şi ei se tem de alegeri anticipate. Şi eu mă tem, pentru că nu au apărut mari personalităţi realiste. În aceşti trei ani, noi putem să devenim o mare putere economică, pentru că relaţii sunt, dorinţe sunt.

— Am scris un editorial, în serial, în care afirm: „*Nu avem nevoie de partide politice*”. Am făcut şi o propunere concretă de

organizare a alegerilor nominale.

— Ideea este foarte bună! Politicianul trebuie să fie tot timpul conştient că poate fi schimbat în orice zi, dacă nu-şi va face datoria faţă de cetăţenii care l-au votat. Eu scriu de vreo 3 – 4 ani şi îi învăţ pe cetăţeni să îi cheme şi să-i întrebe ce au făcut ei în Parlament. Educaţia democratică nu se face cu slogane. Fiecare cetăţean trebuie să fie convins că o parte din puterea statală se află în mâna lui.

— Vă dau o informaţie pe care, poate, nu o aveţi: în 2 ianuarie 1995, la Predeal, Ion Iliescu şi Dumitru Tinu, de la „Adevărul”, s-au întâlnit şi au pus la cale acea campanie pentru votul uninominal, care a pornit foarte bine. LADO a sărit imediat în sprijinul ei. L-am întrebat pe Ion Iliescu la Craiova: „*Domnule Preşedinte, aţi avut toate pârghiile în mână. De ce v-aţi oprit?” Se *pare că Iliescu a vrut să le arate pisica celor de la el din partid, care nu-l mai ascultau. Cum vă explicaţi treaba asta?

— Eu sunt de acord cu votul uninominal. O să candidez la Craiova, data viitoare. La Bucureşti m-au votat, dar am fost redistribuit pe calculator. E culmea: cetăţenii îşi exprimă voinţa şi o fierătanie cu electronică schimbă această voinţă. Bine, eu oricum nu rămâneam în Parlament, pentru că, în primul rând, nu puteam depune jurământul. Eu nu jur pe Biblie! Eu nu cred în Biblie. Eu cred în istoria neamului meu, în credinţa neamului meu. Biblia este scrisă de iudei, are alte interese…

— ***Care ar fi aceste interese?***

— Aţi văzut că şi Biserica noastră a luat-o serios către partea financiară. Între dogmele religioase şi activităţile religioase din ultimul secol este o fractură foarte dură, pe care cetăţenii de rând ar trebui să o bage în seamă, să-şi orienteze gândirea către Dumnezeu. Din partea bisericii nu cred că o să vină salvarea! Vinovaţi suntem noi şi cetăţenii care acceptă sloganele şi lozincile de dezinformare şi manipulare. Noi suntem români şi în tot ceea ce facem trebuie să primeze interesul naţional.

— Am înţeles de ce Yalta şi de ce Malta. De ce Madrid?

— Pe mine m-a frapat particula *„alta”* şi a trebuit să văd de ce persoanele respective şi-au ales locul de întâlnire în localităţi care au în denumirea lor particula *„alta”*. E simplu: exisia o concepţie mistică, dominantă în francmasonerie şi religie, potrivit căreia cuvântul este Dumnezeu, simbolul are putere şi cel care deţine în mâini prima şi ultima literă este un fel de zeu. Prima şi ultima literă din alfabetul ebraic sunt: *alef* şi *tav.* Citiţi primele două litere din denumirile lor: *alta.* Deci, masonii au încercat să se întâlnească întotdeauna în localităţi care aveau în denumirea lor particula *„alta”.* Cum se spune mamă, în spaniolă? Madre! La cine se închină masonii? La mamă sau la tată? Cum li se mai spune? *„Copiii văduvei”.*

„CĂMAŞA ROŞIE A LUI DOMOKOS GEZA

ÎNSEMNA...

«VĂRSAŢI SÂNGE»!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 31/21.08.97)

— Ce ne puteţi spune despre Francmasonerie?

— Eu nu am nimic cu această instituţie. Nu mai e un secret că, în ultimele două secole, o mare parte din conducătorii lumii europene şi americane au fost influenţaţi de Francmasonerie. Cu certitudine, nu selectează cele mă reuşite exemplare umane pentru a le introduce în structurile de putere, ci selecţionează personaje obediente, care să asculte, să execute ordinele. Asta înseamnă că, în final, va eşua într-o organizaţie ocultă de tip mafiot, unde contează numai supunerea faţă de şef şi nu inteligenţa sau productivitatea persoanei.

— Primul guvern sovietic era format 90% din masoni...

— Un moment: Lenin era mason. Masonii au impus socialismul şi tot ei l-au scos.

— Nu ei au inventat şi partidele?

— Ei au inventat şi partidele...

— Contează forma de guvernământ sau oamenii care o aplică?

— Eu nu am fost socialist, dar socialismul putea învinge dacă avea oameni care să muncească. Se putea trăi foarte bine în socialism. Condiţia era ca oamenii să respecte legile şi să nu se ajungă din partea liderilor la dictatură şi nici la abuzuri. Concluzia: orânduirile depind de oamenii

care conduc.

— Nu cumva socialismul a promis mai mult decât a putut realiza şi oamenii s-au săturat, la un moment dat?

— Nu putea să ajungă, pentru că a promis foarte mult în plan ideal. Începuse în anii ’70 ceva bun, însă a uitat un singur lucru: transformarea psihologică a omului durează sute de ani. Ca să faci din nişte oameni obişnuiţi nişte îngeri, cum scria în statutul ăla, nu se poate. Acum trebuie să recunoaşteţi: îngerii nu sunt deloc interesanţi, cum nu sunt interesante sfintele! Eu am crezut în orânduirea aceea (socialismul – n.r.) când eram foarte tânăr. În faza iniţială nu am crezut, pentru că aveam motive familiale. Ştiţi că străbunii mei erau mai înstăriţi. Am fost educat antisocialist. Am intrat în liceul militar, Şcoala de Ofiţeri de Marină, am văzut că se munceşte, că erau români modeşti. Am înţeles că se face ceva pentru întreaga naţiune şi atunci m-am dus frumos şi m-am rugat să mă primească în partid. Pe mine nu m-a determinat niciun interes. M-am dus să mă primească în partid când românii au refuzat să intre în Cehoslovacia, în 1968. Nu au vrut să mă primească atunci, m-au primit după un an. În momentul în care am descoperit abuzurile activiştilor de partid, am renunţat la socialism exact cum l-am luat: din proprie iniţiativă. În 1980, în luna octombrie, am încetat să cred în socialism. De atunci nu mai poate să mă convingă nimeni că poate să pătrundă undeva socialismul sub formă de societate a dreptăţii. Dacă s-a ajuns ca cei din clasa conducătoare să se întâlnească cu

infractori şi un ofiţer onest din Serviciile Secrete dezvăluie o infracţiune şi este pedepsit, înseamnă că această societate nu este bună! Am rămas pe poziţii naţionaliste. Totuşi, naţiunea trebuie să reziste indiferent de sistemul politic şi să se dezvolte.

— Era oportună alierea naţionaliştilor la guvernare?

— Dar cine îi primea, când ordinul a fost clar de scoatere a lor? De ce credeţi că am apărut eu în viaţa publică? Iată despre ce este vorba: a apărut echipa Funar – Suianu la mine şi m-au rugat să-i sprijin în campanie. Am început campania fără să fiu membru de partid. După aia, am semnat, m-au băgat şi pe listă. În timpul campaniei, mi-am dat seama că ordinul era clar: PUNR, PRM, PSM să dispară din viaţa politică! Jocul s-a organizat prin mass-media, concentrând atenţia electoratului pe trei formaţiuni: CDR, USD, PDSR. Iniţial, în sondajele de opinie nici nu apărea PUNR-ul. Pe urmă, apărea cu 1%. Pe bune, avea cam 6%. Cu furtul de voturi, a rămas cam 4,5%. Când mi-am dat seama de jocul ăsta disperat, am tras tare. Am băgat şi banii pe care îi aveam pentru plecarea în Mexic să mă documentez. Am umblat prin mai multe judeţe. Am tras şi în Bucureşti şi am crescut de 6 – 7 ori electoratul faţă de alegerile locale. Mi-am dat seama că cei care au condus PUNR-ul nu erau specialişti în conducere, coordonare şi control de partid şi erau nişte oameni visători. Făceau o greşeală că se lăsau loviţi din amele părţi. Şi am spus: nu mai loviţi în CDR, loviţi numai în PDSR. PDSR-ul

trebuie să cadă neapărat, pentru ca românii să vadă cealaltă faţă a medaliei! A ieşit ceea ce a ieşit. Imediat, Funar a anunţat că-l sprijină în runda a doua pe Constantinescu. Gavra a anunţat că-l sprijină pe Iliescu. Tabără a făcut pace şi a spus: domnilor, fiecare cu cine vrea. Oricum, nu puteai controla cetăţeanul la vot. După alegeri, delegaţia PUNR-ului s-a prezentat la Constantinescu. Au spus aşa: nu cerem niciun post în guvern şi vă sprijinim necondiţionat, cu condiţia să nu acceptaţi UDMR-ul la guvernare. Nu s-a putut...

— Care sunt cauzele?

— Despre ce este vorba: în această ţară, nu există minorităţi. Toţi suntem majoritari, cetăţeni români. Minoritatea a fost inventată pentru a ne dezbina. Nimeni nu poate demonstra că e român pur-sânge. E şi greu să demonstrezi treaba asta, însă principala noastră calitate este de cetăţeni români. Cei care nu respectă această calitate trebuie ridiculizaţi. Încă ceva: ungurii au fost foarte răi. Ştiţi că în Harghita împotriva lui Funar au organizat un atentat! În ţara asta au ajuns să conducă minoritarii? Iarăşi este o manipulare de tip mistic. V-am explicat eu despre ce este vorba. Eu nu sunt însurat cu Funar, ca să-l apăr. Eu m-am dus să apăr ideea de unitate naţională. Funar a mers numai pe spontaneitate.

— Lui Funar cine i-a organizat acea campanie, în 1992, în stil american?

— Şi atunci am fost în campanie şi am lucrat cu el. De data aceasta, a fost Gavra, care a rămas

în Bucureşti. Între Gavra, Suian şi Funar existau nişte certuri, generate de orgolii, boală românească tipică. Gavra îl lucra pe Suian pentru a-i lua funcţia de secretar general. Suian credea că m-au chemat pe mine pentru treaba asta. Eu am venit să fac treaba aia şi să plec. Şi aşa am şi făcut. În campanie nu se fac astfel de lucruri. Eventual te închizi într-o cameră şi te baţi cu ăla. Deci, nu au ştiut să se ferească de manipulări. Ele au fost variate, bine organizate. Viitorul mişcării naţionaliste eu nu-l văd în ceea ce a fost până acum. Trebuie să se trezească la realitate, să înveţe faptul că a conduce un partid înseamnă să fii profesionist, să ai un aparat de profesionişti.

— Teoria mea mai veche,* pe *care am şi scris-o, este că s-a dorit, în faza asta, să se meargă cu PD-ul, care este un partid de evrei, şi cu UDMR-ul, sperându-se într-un lobby ereiesc, masonic, maghiar şi urmând ca după aceea să se meargă pe coarda naţională, motiv pentru care au şi început din timp nişte acţiuni. De exemplu, PUNR-ul a fost epurat de Funar, văzut ca extremist PRM-ul, dacă ar fi lăsat fără Vădim, ar fi considerat un partid normal. PDSR-ul a fost şi el spart, lucru previzibil cu luni de zile înainte. În momentul acesta, s-ar putea elimina PD-ul şi UDMR-ul de la guvernare şi CDR-ul ar putea guverna singur, cu susţinere din partea independenţilor lui Meleşcanu şi posibil ai PD-ului.

— Există o asemenea variantă.

— S-a format această Alianţă pentru România, care este un partid al SIE. Pe când şi un partid al DIA?

— Nu este! Ăla este partidul unor oameni interesaţi şi orgolioşi. Meleşcanu a avut interese pe care le ştiţi foarte bine: să nu se pună rău cu actuala conducere. E aproape sigur că ăştia vor participa la guvernare în locul PD-ului sau UDMR-ului! Partidele pe criterii etnice sunt o mare prostie, pentru care poate fi inculpat un singur personaj: Iliescu. Decembrie 89 a însemnat diversiunea minorităţilor, care a prins rădăcini. Dacă atunci se mergea pe ideea de democraţie, fără diversiunea minorităţilor, poate că evoluam mai bine.

— Nu e o dovadă că partea românească din serviciile secrete lucrează la aceste acţiuni pregătite?

— Nu. Sunt lucrături ale grupărilor respective. Serviciile secrete nu-s băgate în treaba asta. Măgureanu a lucrat, într-adevăr, cu anumite sectoare, dar asta a făcut-o în detrimentul muncii operative, inclusiv din zona internă. Se poate să ai pe teritoriul românesc guvern-fantomă al UDMR-ului şi să nu iei măsuri? Se poate să ai atâta agentură a Budapestei infiltrată în Ardeal?

— Cum explicaţi organizarea aşa de rapidă a PNŢ-ului şi UDMR-ului în 22 – 25 decembrie 89?

— Păi, ştiau ce urmează! Dau un exemplu foarte scurt. E adevărat că iarna orice om umblă îmbrăcat cu o cămaşă, un pulover, o haină, un

cojoc pe el? Vă rog să vă amintiţi ziua de 22 decembrie 89, ora 13.05. La televiziune a apărut dl. Ion Iliescu îmbrăcat în cămaşă (cravata nu se vedea), un pulover şi o haină. În spate, îmbrăcat în cămaşă roşie, Domokoş Geza. Păi, aşa fierbinte să fie la vârsta dânsului? Oamenii mai în vârstă nu umblă în cămăşi colorate ţipător. Ce înseamnă cămaşa roşie în timpul iernii? Înseamnă o parolă tăcută: vărsaţi sânge! Concluzia mea a fost că a fost o parolă câte grupările pregătite dinainte, care a determinat vărsarea de sânge din Ardeal şi că toate cesiunile făcute de dl. Iliescu au avut drept cauză adevărată participarea maghiarilor la evenimentele din decembrie 89…

„POLITICIENII ACTUALI SUNT O ADUNĂTURĂ DE BABE CARE SE CEARTĂ PENTRU PUTERE!…”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 32/28.08.97)

— Cum priviţi semnarea tratatului cu Ucraina?

— Deocamdată, tratatul cu Ucraina ne-a tăiat speranţa la Bucovina, Herţa, Basarabia de sud şi Insula Şerpilor. Cuvântul dat nu se ia înapoi. Propaganda este propagandă şi asta CDR-ul trebuie să o facă, să-şi acopere trădarea, pentru că este un act trădător! Nu ai voie să renunţi la un teritoriu românesc. Credeţi că ucrainenii stau degeaba în timpul ăsta? Ceea ce se cedează în timp de pace, în tratative, nu se mai poate câştiga decât prin excepţie şi foarte rar. Cert este că am

pierdut, pe cale de tratat, teritoriile şi avem o şansă să le luăm dacă devenim puternici economic, odată cu Basarabia, prin schimb de teritorii, contra Transnistriei. Deocamdată, le-am pierdut şi, ceea ce este mai grav, CDR-ul, pentru care aveam un oarecare respect, a pierdut baza de mase din Bucovina şi Basarabia. Speranţa bucovinenilor şi basarabenifor a fost CDR-ul. Ţărăniştii au făcut foarte multă propagandă, au făcut şi filiale în Basarabia, Acum, nu-i mai primeşte nimeni acolo. Să ne înţelegem cu o chestie: parte din basarabeni s-au rusificat. În Basarabia, nu eşti sigur cine o să te trădeze. Eu am lucrat un an acolo şi este foarte greu.

— Americanii ne-au păcălit cu momeala mare, cu NATO, ai noştri au semnat cu ungurii, cu ucrainenii. Deci, ei şi-au creat liniştea…

— Ei şi-au făcut jocul, dar adevăraţii vinovaţi nu sunt americanii, ci noi. Nu au semnat americanii! Concluzia: România are oamenii politici pe care îi merită. Să nu uităm o chestie: majoritatea oamenilor politici tratează electoratul de pe o poziţie specific manipulatorie. Adică, îi mai păcălim o dată, ne mai votează o dată. Nu-şi pun problema educării electoratului. Eu sunt în căutarea unor lideri oneşti, pe care să-i sprijin. Cei care au calităţi de lideri naturali sunt oprimaţi de sărăcie. Politica se face pe bani. De unde bani? Dacă se vând, nu mai sunt oneşti. Naţionalişti există în rândul tuturor oamenilor. Naţionalismul nu este apanajul sărăciei.

— Ce soluţii putem adopta?

— Practic, vă spun, e atât de zăpăcită situaţia în ţară… Dacă nu ies acum adevărate personalităţi la suprafaţă, pentru a crea mişcări politice viabile… Ceea ce am văzut, sunt o adunătură de babe care se ceartă pentru putere. Trebuie să fondăm partide naţionaliste puternice, să excludem factorii de discordie şi să ne unim în jurul interesului naţional. Acum trebuie să apară ceva nou.

— Grupul Meleşcanu?

— Nu reprezintă nimic! Dacă se desprindeau înainte de alegeri, erau oneşti. Toţi sunt ideologii clanului, s-a văzut clar. Cum priveşte un om cinstit Gruparea Meleşcanu? O priveşte aşa: *„i-au cântat lui Iliescu, au intrat în Parlament şi acuma, pentru că li* s-a *fluturat un oscior sub nas, s-au desprins”*. Cam asta îmi spunea mie un om obişnuit.

— Credeţi că CDR-ul l-ar putea aduce înapoi pe fostul rege?

— Nu. În primul rând, trei personalităţi de bază în viaţa românească au fost compromise în acest joc stupid proNATO: preşedintele, Petre Roman şi fostul rege. Un simplu saxofonist, hărţuitor sexual, le-a dat flit. În momentul în care vii umil şi te târăşti şi faci propaganda aia deşănţată prin televiziune, nu te bagă nimeni în seamă. Anul ăsta este an de ruptură. Trebuie să apară personalitatea. Nu apare, vom fi un popor… Oculta financiară americană a compromis personalităţile româneşti implicate în lupta pentru NATO. Eu am scris-o clar: *s-au dus în poziţie de*

milogi. Eu am constatat că singura formă de luptă este vremea lupilor singuratici şi am luptat pe cont propriu, pentru că singurul om care nu poate fi trădat este omul singur.

— Să schimbăm puţin tema discuţiei. Se pare că în Retezat se întâmplă, într-adevăr, ceva. Aţi fost acolo?

— Se întâmplă, că am simţit eu de departe şi am scris, dar nu am fost până acum, acolo. Trebuia să scriu rapid*" Copiii speranţei"* şi *„Goodbye, NATO",* să scriu rapid cartea pentru femei, că nu ştiu dacă mai am zile să mai scriu. Anul ăsta este un an de ruptură. Eu simt, dar nu ştiu ce se va întâmpla. Deci, pentru acest an de ruptură trebuie să scriu rapid două cărţi: *„Leacuri pentru femei derutate"* şi *„Sfârşitul imperiului ascuns".* După ce termin acestea, într-adevăr o să merg în Retezat. Ceva se întâmplă acolo şi o simt foarte mulţi. E ceva acolo: o forţă care se manifestă. Cert este că nu se manifestă de acum. Un câmp energetico-informaţional care le determină o anumită reacţie psihică la creatori... Ce este acea forţă nu pot să ştiu. Eu sunt un tip realist. Totdeauna, sub picioarele mele trebuie să fie pământul sau puntea navei. Nu vă doresc să treceţi printr-o situaţie critică, în care numai spiritele strămoşilor să vă poată salva. Eu am trecut prin asta. De aceea, eu nu voi accepta niciodată un zeu străin. Spiritele strămoşilor există şi veghează.

„AM FOST ARESTAT DE DOUĂ ORI ÎN

UNIUNEA SOVIETICĂ!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 33/04.09.97)

— O întrebare referitoare la Ceauşescu. În 1989, după câte ştiu eu, Ceauşescu pregătea convertibilitatea leului şi considera că are nevoie de 10 miliarde dolari rezervă valutară, deşi după calculele economice care se fac, se spune că jumătate din exportul care se face într-un an de zile este suficient Adică, 3 miliarde dolari, pentru noi cât are BNR acum.

— Pregătea şi o bancă româno-arabă.

— Am publicat acest lucru. A doua chestie: el pregătea şi o reorganizare a judeţelor. Dorea să împuţineze judeţele, în aşa fel încât să împartă Harghita şi Covasna pe la Braşov şi alte judeţe.

— O parte şi la Moldova. Mergea la Bacău.

— Să diminueze ponderea maghiarilor în acele judeţe. Ştiţi ceva de treaba asta?

— Nu ştiu. Ştiu numai partea financiară care, într-adevăr, era pregătită şi, dacă reuşea, nivelul de trai ar fi crescut exploziv. O bancă româno-arabă, cu capital de 10 – 15 miliarde dolari, însemna aducerea valutei din Orient la noi. O ţară bancară are nişte avantaje pe care noi le vedem acum în Elveţia. Deci, ideea era bună, însă nu a explicat-o cui trebuie şi să nu uităm că, fiind dezinformat, nu a ştiut că poporul avea o anumită limită până la care rezista. Existau 4 miliarde, iar 6 miliarde însemnau export de armament. Un

împrumut din ţările arabe era posibil oricând, pentru că era foarte bine văzut acolo. Din păcate, acesta a fost un proiect care nu a reuşit. Să reuşim noi să facem din România o ţară bancară…

— Dar avem exemplul Libanului, care, atunci când a devenit o Elveţie a Orientului, a fost spart, transformat într-o ţară neguvernabilă!…

— Da, dar cum a fost spart? A pornit pe cale religioasă. La noi, putem fi sparţi prin mişcări venite din partea populaţiei (zisă) maghiare. Întâi să rezolvăm noi aia şi o rezolvăm şi pe asta. Eu mă aşteptam ca măcar creierul naţiunii, intelectualitatea, va înţelege că nu este cazul să ne certăm pentru nişte mituri inventate de primitivi, ci să ne unească interesul de a trăi mai bine.

— Are poporul dreptul să judece organele de Securitate?

— Singurii care puteau să facă treaba asta eram noi, pentru că noi ne ştiam între noi. Ştiam cine de cine aparţine, puteam să eliminăm sectorul politic şi rezolvam problema. Populaţia a cerut moartea noastră! În primul rând că poporul nu are dreptul, niciodată, să judece activitatea Serviciilor secrete. Singura ţară care şi-a permis să facă treaba asta suferă. S-au găsit tâmpiţi ca mine, care să lupte în continuare, în timp ce ceilalţi au spus: *„Domnule, de vreme ce neamul meu mi-a cerut moartea, eu voi deveni foarte bogat şi îi voi privi cu dispreţ!* Asta este explicaţia apariţiei miliardarilor securişti sau din sectorul

informativ al Armatei. Poporul nu avea dreptul să judece ceea ce nu ştia…

— Securitatea nu a avut nicio vină?

— Securitatea nu lua decizii politice. Toate informaţiile au ajuns pe masa lui Ceauşescu la timp, inclusiv ce s-a discutat la Malta. Tot ce s-a discutat la Malta a ajuns pe masa lui Ceauşescu! În mod normal, în momentul în care conducătorul deviază de la linia naţională, forţele de ordine se unesc, îl înlocuiesc şi cheamă poporul să aleagă altceva. Însă, să nu uităm că Ceauşescu şi-a ales conducătorii forţelor armate profund devotaţi şi indiferent de calitate. Aşa se face că şef al Securităţii a fost Postelnicu, un tâmpit notoriu şi care nu era profesionist. Ultimul şef al Securităţii a fost Vlad Iulian, care, atenţie, nu era profesionist. Era un om foarte bine pregătit, foarte cinstit, însă nu a lucrat în operativ. Deci, toate acele informaţii s-au aflat. Atenţie, revoluţionarii ştiau că Armata trăsese în Bucureşti. Când au zis *„Armata e cu noi”,* au uitat tot. Doi: de dictatură şi de evoluţia spre dictatură poate fi acuzat dictatorul, clanul şi şeful Securităţii. Ofiţerul operativ putea să aleagă două variante: să treacă în rezervă sau să facă ceea ce făcea.

— Ce rol a avut generalul Victor Stănculescu în decembrie 1989?

— Rolul lui a fost destul de mare, poate mai mare decât bănuiţi. Nu ştiu şi dacă doarme liniştit, că Ceauşescu l-a făcut om şi el l-a împuşcat. În concluzie, dacă fiecare îşi permite să judece serviciul propriu secret de pe poziţia sa, ajungem o naţiune de anarhişti.

— Spuneaţi că aţi lucrat un an în Basarabia...

— Dvs, ştiţi că eu sunt primul care a intrat în Kremlin pe cont propriu. Dacă mă prindeau, mă împuşcau! Cei care mi-aţi urmărit cărţile, ştiţi. Am fost arestat în Transnistria, în faţa pistoalelor-mitralieră. Cine nu a cunoscut gustul nenorocit al morţii nu poate discuta cu mine. Aici este vorba de altceva: de schilodirea specifică muritorilor de profesie. Am fost arestat în Uniunea Sovietică de două ori şi m-am întors în patrie, mi-am văzut în continuare de treabă. Altceva: eu nu am trăit drama celor trădaţi de Pacepa, cărora le-au oprit familiile în străinătate. Ei au putut să fugă peste graniţe şi îi aşteptam nopţile şi îi cazam. Un an întreg numai asta am făcut. Cine nu a trăit o dată în lumea asta fără de viaţă, unde nu ai altă speranţă decât să mori mai devreme sau mai târziu, nu are dreptul să judece! Vă spun cine m-a lucrat pe mine: nepotul lui Gheorghe Oprea din CC. Deci, ăia foarte devotaţi nu luptau pentru naţiune, luptau pentru clan. Eu am recunoscut sincer: *sunt un fanatic foarte bine educat Pentru mine, în afară de naţiunea mea nu există altceva.*

CAPITOLUL IV

Vineri, 10 octombrie 1997.

Conferinţă de presă organizată la Filarmonica „Oltenia”, cu ocazia înfiinţării, în Dolj, a primei filiale a Partidului Vieţii

Sănătoase.

„ÎN 10 ANI, VOM ASIGURA UN LOC DE MUNCĂ Şi O LOCUINŢĂ PENTRU FIECARE ROMÂN!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 42/06.11.97)

— Domnule Pavel Coruţ, pentru început, câteva consideraţii despre Partidul Vieţii Sănătoase.

— Majoritatea celor înscrişi în partid sunt oameni tineri, hotărâţi să facă treabă, să explice cât mai bine Programul şi Statutul partidului, să-l facă cunoscut în mase şi să-l traducă în viaţă. Programul a fost făcut pornind de la premisa că noi suntem deja trecutul, copiii şi nepoţii noştri sunt viitorul, deci trebuie să construim o societate de tip nou pentru ei, în care să se simtă bine, să trăiască o viaţă liberă, demnă. Acest partid este un partid tânăr, **este primul partid echilibrat** chiar din formare. Aici nu mai este o întâmplare, pentru că în toate filialele a apărut în număr egal femei şi bărbaţi. Este unul dintre puţinele partide care au introdus în Statut un articol special cu interdicţii la intrarea în partid şi un alt punct în care s-a stabilit o limită mai îndelungată de înregistrare, respectiv fiecare membru fondator sau fiecare persoană care doreşte să intre în partid parcurge o perioadă de **2 – 5 luni de verificări, înainte de a obţine carnetul de partid. Deci, noi am introdus candidatura de**

partid, cu o perioadă de verificări, timp în care ne lămurim dacă oamenii au venit către partid cu intenţii serioase, dacă îşi pot însuşi Programul şi Statutul, dacă prin faptele lor corespund cerinţelor din Statut şi dacă nivelul de pregătire şi stilul de activitate pe care îl practică asigură îndeplinirea Programului. Deci, **noi suntem un partid creat în jurul unui program şi nu în jurul unei persoane.** Dacă veţi auzi afirmându-se că acesta este partidul lui Coruţ, nu este adevărat. **Acesta este partidul vieţii româneşti, se naşte din realităţile româneşti, pe o doctrină proprie, originală la nivel mondial.** E o doctrină care şi-a propus să rezolve interesele tuturor cetăţenilor naţiunii, îmbinând armonios interesele liberilor întreprinzători, promotorii noului, a dezvoltării rapide, cu interesele marii majorităţi a naţiunii. Deci, acest partid a încercat, şi eu zic că a reuşit, să îmbine armonios şi fericit elementele de progres din societatea socialistă, creând un model de societate postcapitalistă, în care marea majoritate a cetăţenilor pot lucra în sectorul economic de stat, iar cei care doresc să meargă pe drumul liberei iniţiative nu au niciun fel de îngrădire în direcţia acumulării de avere, cu excepţia îngrădirilor stabilité prin lege. Partidul are ca principiu de bază folosirea ştiinţei în activitate şi limitarea activităţilor religioase în cadrul activităţii statale. Activitatea religioasă trebuie să fie benevolă, respectând principiul libertăţii de conştiinţă. Noi militǎm pentru un stat laic, republican şi democrat. În interiorul acestui

partid nu se poartă niciun fel de discuţii cu caracter religios. Fiecare are dreptul să creadă sau nu într-o religie sau alta.

— De ce *Partidul Vieţii Sănătoase?*

— Este un nume ciudat în aparenţă. Puteam să aleg ceva frumos, exploziv şi mincinos, cum ar fi Partidul Ultimei Şanse, Partidul Speranţei Româneşti etc. Eu am ales Partidul Vieţii Sănătoase pentru a vă aduce aminte de ceva: valoarea supremă pe această planetă este viaţa. Am uitat să trăim o viaţă normală. Am înţeles, nu vă spun în ce conjunctură dureroasă, că toată averea lumii, toată gloria din lume, nu poate salva o singură viaţă. Atunci am creionat acest tip de societate, în care majoritatea oamenilor vor fi mulţumiţi, pentru că vor avea un minimum de siguranţă, necesar unei vieţi normale. **Siguranţa personală şi naţională este un factor de sănătate.** Dacă noi vom lua puterea curând, în termen de zece ani (eu vă spun că putem şi mai rapid!), vom asigura un loc de muncă pentru fiecare cetăţean al patriei care doreşte să muncească, vom asigura o locuinţă pentru fiecare om căsătorit şi toate drepturile de odihnă, asigurări de bătrâneţe, asigurări de boală, perioade de concedii etc. Să nu mă întrebaţi cum le vom asigura. E foarte simplu: le-am asigurat în socialism, când erau rigidităţi şi închistări, le putem asigura şi acum. Eu am pus termenul de 10 ani ca termen limită.

— Cum vedeţi evoluţia sectorului economic?

— Noi luptăm ca economia statului să fie raţională, în care concurenţa să fie legea iar limitarea concurenţei să apară numai în cazul crizelor de supraproducţie. Ne adresăm, cu precădere, celor care creează cu braţele sau mintea. Noi consideram că progresul omenirii se face prin liberi întreprinzători, inventatori, exploratori. Tipul economiei, în viziunea noastră, este **economia mixtă,** de stat şi particulară. Ne punem problema întăririi atât a sectorului de stat, cât şi a celui particular. În toate statele puternic dezvoltate există un sector de stat planificat, care asigură locuri de muncă pentru majoritatea naţiunii, venituri pentru stat, care sunt redistribuite către sectorul neproductiv, asigurând sănătatea, apărarea, cultura şi învăţământul. **Noi militäm pentru refacerea funcţiei economico-administrative a statului român,** pentru întărirea funcţiei de conducere, organizare şi control economic. În cadrul acestei funcţii, militäm pentru dezvoltarea laturii reprezentative de promovare, a propagandei economice a statului român în străinătate. Întrucât din produsele minţii şi braţelor noastre vom putea obţine venituri mult mai mari din comerţul exterior, considerăm că trebuie să dezvoltăm relaţiile economice cu alte state, prin intermediul statului, ca instrument moral, juridic şi politic al întregii naţiuni, instrument care trebuie să ne asigure pătrunderea pe pieţe străine pe care le-am avut sau pe care le putem cuceri. Considerăm că liberii întreprinzători români nu sunt capabili să

acţioneze pe cont propriu pentru câştigarea pieţelor şi susţinerea unor campanii publicitare în străinătate. Din cauza aceasta, acest sector, intim legat de producţie şi desfacere, va reveni integral statului, iar firmele româneşti vor beneficia de acţiuni de propagandă şi ajutorare în mod gratuit din partea statului.

— Cum vedeţi dezvoltarea sectorului particular?

— Noi militǎm pentru dezvoltarea unei mişcări de masă, a unui curent, în vederea folosirii eficiente a inteligenţei româneşti, pentru găsirea unor soluţii de eliminare a actualei crize economice, sociale, politice şi morale. Vom propune spre legiferare o lege prin care orice întreprinzător, inventator, inovator sau descoperitor de ceva nou şi rentabil în plan material să primească o cotă-parte din beneficii. Vom propune actualei puteri să înfiinţeze, la nivelul fiecărui judeţ, o comisie formată din oameni de specialitate, care să primească din partea oricărui cetăţean soluţii şi propuneri de îmbunătăţire a activităţii şi vieţii. Noi sperăm că, prin mobilizarea potenţialului creator al întregii naţiuni, vor apărea nişte soluţii, care ne vor ajuta să facem progrese economice. Datorită naivităţii noastre şi a unor lideri propulsaţi în anumite structuri, anumite obiective şi ramuri industriale româneşti sunt în pericol de a fi acaparate integral de către trusturi financiare străine, ceea ce ne va aduce în situaţia de a cumpăra propriile noastre produse la preţuri foarte mari. Dacă nu suntem atenţi şi dacă nu colaborăm sincer, s-ar putea ca

majoritatea avuţiei naţionale să treacă în proprietatea unor trusturi străine, care vor dicta nişte preţuri potrivit intereselor proprii.

„SUNT MÂNDRU CĂ AM LUCRAT ÎN SERVICIILE SECRETE ALE ROMÂNIEI!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 43/13.11.97)

— Spuneaţi că în anul 2000 veţi fi un partid parlamentar şi că vă bazaţi pe semnalele din SRI, Armată şi Poliţie. Credeţi că cei corupţi din aceste structuri vor adera la partid? Consideraţi că schimbările făcute au avut la bază criterii politice?

— Generalizarea în domeniul social este periculoasă. Nu poţi să spui că Poliţia este coruptă! Există unele cazuri izolate. Noi nu ne bazăm pe faptul că tot SRI-ul, toată Armata sau Poliţia ne vor vota. Este altceva: spiritul de ordine şi disciplină pe care noi îl aducem în viaţa publică va atrage, în primul rând, segmentele care îşi doresc ordine, disciplină, care s-au săturat de haos şi nesiguranţă. Noi dezavuam spectacolul politic. Considerăm că politica este o meserie curată, care a fost murdărită numai întâmplător, datorită unor oameni nepricepuţi sau rău intenţionaţi. Fenomenul corupţiei în societatea românească poate fi eradicat. Corupţia are două cauze fundamentale: slăbiciunile sistemului şi slăbiciunile persoanei. Prin măsuri severe, dure, putem eradica corupţia. O bună parte din corupţie a fost promovată pe cale politică, deoarece

partidele înfiinţate iniţial s-au înfiinţat anacronic, anapoda şi contra naturii. S-au înfiinţat de sus în jos, pe o stare de spirit sau din interes şi nu pornind de la un program, de la om la om, de jos în sus, cum suntem noi. Noi venim să rezolvăm problemele în spiritul vieţii. În această ţară, nu vom ajunge nici la pacificare socială, nici la dreptate, nici la cinste, nici la viaţă normală dacă Justiţia nu va funcţiona ireproşabil. Dl. Emil Constantinescu trebuia să spună: *din clipa aceasta, nicio cauză penală nu durează mai mult de 10 zile.* Atât. Eu vă spun că fără a brusca, fără a încălca drepturile cetăţeanului la apărare, un caz de corupţie poate fi documentat cel puţin parţial şi vinovatul condamnat în scurt timp. După aceea, urmează documentarea pentru alte fapte, pentru că corupţia nu înseamnă o singură faptă penală. Eu consider că tactica de atac trebuia să fie condamnarea pentru una din fapte, ascunderea după gratii, după care descoperirea treptată a tuturor faptelor. Oamenii de rând asta aşteaptă, dreptate socială.

— Care *este orientarea politică a partidului?*

— Eu am scris în carte că noi suntem de centru-sus din următorul motiv: consider că tiparul lansat de manipulatori către oamenii noştri politici şi însuşit de aceştia este greşit. Nu există centru, stânga şi dreapta în viaţa unei naţiuni. Este o împărţire artificială care nu exprimă adevărul cu privire la un partid. Considerăm că partidele trebuie să fie cunoscute prin programele lor. Din cauza asta am băgat Programul partidului

într-o carte interesantă, care va fi parţial distribuită gratuit, către toţi cei care aderă la partid. Fiecare va avea cartea în bibliotecă şi va citi Programul şi Statutul. Cine nu le-a studiat (îl testăm!) nu intră în partid. O doctrină adevărată, cinstită trebuie să cuprindă şi grija faţă de marea naţiune şi protecţie pentru promotorii noului, liberii întreprinzători. Noi vom fi în opoziţie faţă de actualii guvernanţi, care au un program parţial dictat din afară. Alături de cele spuse până acum, vă asigur că acest partid este şi un partid al demnităţii naţionale.

— Consideraţi că este un avantaj sau un dezavantaj că lumea vă cunoaşte ca fost ofiţer de Securitate? Apariţiile editoriale de până acum vă avantajează sau nu?

— Este un mare avantaj că am pornit ca scriitor, fără intenţia de a ajunge vreodată om politic. Am publicat 34 de cărţi, într-un tiraj de 3.500.000 de exemplare, din care 6 de *arta succesului.* Baza iniţială este formată din cei care au aplicat sfaturile din cărţile de arta succesului şi au reuşit. Baza este formată din cititori care, timp de 5 ani, mi-au studiat opera psihologică şi economică, au ajuns la concluzii similare mie şi au venit direct alături de noi. Faptul că Pavel Coruţ a fost ofiţer de Marină, a lucrat în Direcţia de Contraspionaj Militar şi a fost şeful Biroului Contrainformaţii din DIA este cunoscut de la mine. Cine vrea să mă judece după ce am făcut în perioadă socialistă, în Direcţia IV a Securităţii Statului, să vină să mă acuze. Deci, eu sunt

mândru că am lucrat în aparatul de informaţii al statului român şi am apărat actualul aparat de informaţţ al statului român. Tot timpul, de la apariţia primelor forme statale, a fost nevoie de spioni şi contraspioni, care au lucrat cu aceleaşi metode şi vor lucra mereu. Dincolo de caracterul ideologic al unei societăţi, noi trebuie să vedem interesele comune ale românilor şi românii au nevoie de servicii secrete. Faptul că am fost, 19 ani, ofiţer în Securitatea Română, creată după 1964, şi un an ofiţer de informaţii la UM 0215 este o mândrie pentru mine. Nu m-a dat nimeni afară. Au umblat de multe ori să mă aducă înapoi. Cei care au fost interesaţi de activitatea mea mă apreciază pentru ce am făcut atunci (6 ani am lucrat cu străinii) şi pentru ceea ce fac acum. Deci, consider că faptul că am lucrat în munca informativă şi Armată mi-a asigurat o gândire pragmatică, realistă, un sistem de organizare bine pus la punct, pentru că la noi secunda era secundă, ordinul era ordin, cuvântul dat era respectat, iar şi răspunderea era cumplită. În faţa dvs, se află un om chinuit, la un moment dat, de răspundere. Dacă eu nu fac ceva ce trebuie să fac să ştiţi că mă mustră conştiinţa, în adevăratul sens al cuvântului.

„PE FRIPTURIŞTI ÎI VOR SFÂŞIA MEMBRII PARTIDULUI!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 44/20.11.97)

— Ce părere aveţi despre lipsa de răspundere a celor din Putere?

— Am afirmat că unii oameni politici nu au simţit răspunderea politică şi au luat măsuri care au afectat interesele naţionale sau ale unor categorii de cetăţeni. În momentul în care în această ţară există pensionari ce trăiesc din pensii de mizerie, consider că este iresponsabilitate politică să-ţi fixezi salarii de milioane, să cumperi pentru Parlament maşini străine scumpe, să faci deplasări inutile în străinătate. Dacă e austeritate, să o simţim cu toţii, de sus până jos! Eu le-am atras atenţia că trebuie aleşi oameni responsabili, care să-şi respecte cuvântul dat în faţa naţiuni. Aceasta iresponsabilitate trebuie taxată prin dvs., ziariştii, care sunteţi ochiul de pază al naţiunii.

— Care este poziţia dvs, faţă de modul în care sunt trataţi ziariştii?

— Suntem într-un fel sau altul colegi. Breasla care m-a primit, în momentul în care statul român nu a mai avut nevoie de ofiţeri de informaţii buni şi devotaţi, a fost breasla ziariştilor. Nu am încetat să gândesc ca un ziarist. Nu este nevoie de o lege a presei. La judecata dintre un ziarist şi un infractor pe care nu l-a putut proba decât parţial ziaristul, trebuie să participe şi un reprezentant al organizaţiei de breaslă. E nevoie să faceţi o breaslă mai serioasă, depăşind criteriile politice. Nu trebuie să vă lăsaţi manipulaţi sau dezinformaţi. Breasla ziariştilor este direct vizată de către cei care dezinformează şi manipulează. Statutul ziaristului trebuie întărit printr-un statut comun de breaslă, un statut care să asigure ziariştilor respectul în societate. În acel statut, trebuie să se asigure ziariştilor nişte facilităţi

economice, pentru că trebuie să recunoaştem că ziariştii nu sunt oameni bogaţi… Există tendinţa de timorare şi descurajare a ziariştilor în activităţile pe care le desfăşoară în slujba naţiunii. Conform legii, pentru calomnia şi insulta prin presă, la cererea părţii vătămate, ziaristul este pârât, nu inculpat. Ziaristul are dreptul, cu ajutorul organelor abilitate, să probeze veridicitatea celor afirmate. În momentul acela, procurorul de şedinţă trebuie să înceapă automat urmărirea penală împotriva infractorului. Aceasta o puteţi impune numai prin unire. Veniţi cu un proiect de lege care să vă garanteze drepturile şi daţi-l Parlamentului.

— Vă consideraţi naţionalist? Vă simţiţi aproape de CV Tudor, Adrian Păunescu şi Gheorghe Funar, care şi ei se consideră naţionalişti?

— Naţionalismul nu este apanajul unui lider sau partid politic. În fiecare om există o anumită demnitate naţională. Naţionalismul este sentimentul curat şi sincer de dragoste pentru naţiunea în care te-ai născut, de respect pentru străbunii acestei naţiuni şi dorinţa de a păstra valorile supreme ale naţiunii. Din acest punct de vedere, eu sunt naţionalist. Noi suntem poporul cu vocaţie creatoare. Nu avem vocaţie cuceritoare şi mistică. La noi, până şi naşterea se numeşte *facere.* Suntem născuţi sub zodia verbului a *face.* Deci, asta înseamnă naţionalism şi sunt naţionalist. În momentul în care am văzut că savanţii lumii au calculat că mai avem 1% şanse de a trăi în mileniul III, pe mine m-a apucat groaza

şi am început să scriu.

Noi ne-am propus să nu criticăm persoana, ci conduita, faptele. Activitatea domnilor Vadim, Păunescu şi Funar este naţionalistă. Eu consider că în perioada aceasta grea, de mare zăpăceală, aceste trei mari personalităţi române au ţinut aprinsă flacăra românească. Modul de a prezenta lucrurile, la cei trei, este diferit de al meu. Personalitatea lui Pavel Coruţ este personalitatea unui luptător, nu a unui scriitor sau poet, deci este formată într-un anumit tipar, foarte riguros, în aşa fel încât spune ce vrea, îşi cenzurează sentimentele şi pune punctele pe „i” de pe poziţia omului care cunoaşte munca informativă. Domnii Păunescu şi Vadim sunt poeţi. Ei trăiesc mai mult sub imperiul sentimentelor şi de aceea şi declaraţiile lor sunt poate mai explozive decât ale mele, dar asta nu înseamnă că sunt extremişti. Niciodată nu au spus: *români, ieşiţi în stradă şi omorâţi ungurii!* Faptul că au folosit, în discursul politic, cuvinte specifice domeniului literar din care vin, nu înseamnă că sunt extremişti. Eu nu sunt avocatul dânşilor. Vă precizez că Vadim m-a lovit de nenumărate ori în revistă. Dl. Funar nu are pregătire de om politic şi a făcut greşelile pe care le ştiţi. Faptul că aceşti domni au folosit inclusiv metode neortodoxe de contracarare a acţiunilor UDMR-ului ca agentură a Budapestei nu le poate fi imputat: au lovit în interesele UDMR-ului şi celor care îi susţin din Budapesta, nu în populaţia maghiarofonă. La ora actuală, CDR-ul şi-a dat seama că UDMR-ul este un aliat periculos. Noi am găsit în partid o soluţie mai bună: am

considerat că pacificarea naţiunii trebuie să înceapă cu distrugerea diversiunii minorităţilor. Nu există minoritate etnică sau naţională, există minoritate culturală. Dacă se consideră aparteneţi la o altă naţiune decât cea română, să meargă în naţiunea aceea, pe teritoriul naţional respectiv! Pe teritoriul nostru nu există decât minorităţi culturale, care nu au dreptul să înfiinţeze partide politice şi organe administrative. Noi am precizat clar: statul român asigură integrarea armonioasă a minorităţilor culturale în viaţa naţiunii române, prin însuşirea culturii şi limbii române. În partidul nostru veţi vedea minoritari.

— Cum, când şi unde v-a venit ideea formării partidului?

— Astă-iarnă, în timp ce scriam *„Ghidul vieţii sănătoase”,* mi-am dat seama de ceva: o parte din măsurile ce le recomand acolo nu pot fi aplicate fără o grupare de susţinere, fie ea partid sau stat. Am lucrat foarte mult la această carte (4 – 5 luni) fiindcă mi-am propus să direcţionez paşii unor români care vor să reuşească în viaţă către această direcţie, viaţa. Deci, în timp ce scriam, mi-am spus: *domnule, eu singur nu voi putea face prea multe.* A rămas o idee. Nu intenţionam să formez niciun partid. În momentul în care am văzut cu câtă duşmănie nişte birocraţi din Guvern declarau că este nerentabilă întreprinderea cutare, că trebuie desfiinţată, m-am întrebat: *oamenii ăştia sunt duşmanii propriei naţiuni, nu-şi dau seama ce fac?* Văzând că merg înainte cu atâta încăpăţânare, m-am hotărât să ies la bătaie,

ştiind că mă vor bubui pe toate părţile. În momentul în care m-am hotărât să înfiinţez partidul, m-am gândit să scriu şi un roman, cu care să lansez Programul. Atunci am calculat şi ideea de a mă adresa cititorilor mei, care deja erau pregătiţi psihologic să recepţioneze anumite idei. Surpriza a fost maximă, pentru că, de regulă, un tiraj de 20.000 de cărţi se vinde într-o lună. Ăsta s-a vândut în jumătate de lună şi a trebuit să tragem al doilea tiraj. Asta înseamnă că alături de cititori au apărut şi persoanele interesate. Rezonanţa este pe întreaga ţară. Am primit telefoane de la foarte mulţi oameni, chiar din sate, care doresesă formeze celule de partid.

— Care *este situaţia partidului?*

— Am lansat pe 15 septembrie Programul, prin cartea*” Sfârşitul Imperiului ascuns”.* Am calculat că timp de o lună şi jumătate cărţile se vor distribui în teritorii, vor fi studiate, vor apărea din proprie iniţiativă primele celule şi secţii şi cam la începutul lunii noiembrie voi fi chemat la înfiinţarea primelor filiale. Spre surprinderea mea, reacţia a fost neobişnuită. Cărţile mele s-au vândut în jumătate de lună. Dinspre filiale către fondatori au apărut primele iniţiative iar în Bucureşti presiunea este foarte mare. Era nevoie de o nouă mişcare politică curată, formată în general din oarrteni nepătaţi, care să poată prezenta fapte. La ora actuală avem semnale că s-au cristalizat următoarele filiale: Suceava, laşi, Brăila, Constanţa, Giurgiu, Bucureşti, Dolj, Hunedoara, Alba, Gorj, Argeş, Prahova, Mureş, Cluj, Oradea. În maxim două luni, vor fi înfiinţate

mai mult de jumătate din filialele din ţară. Dacă presiunea de jos în sus va fi mai mare, vom putea să ne înscriem mai devreme de martie 98, cum am calculat iniţial.

— Cum veţi evita pătrunderea fripturiştilor în partid?

— Îi sfâşie ceilalţi! Acest partid se structurează în jurul cititorilor scriitorului Pavel Coruţ. Pe această direcţie a pornit şi merge. La intrarea în partid am fost foarte atenţi la cine şi de ce a venit la noi. În momentul în care am simţit cea mai mică intenţie de a depăşi treptele obligatorii şi de a veni numai să candideze, am spus: *noi nu candidăm la primele alegeri.* Noi pornim ca nişte oameni care sunt conştienţi că noi nu avem nimic de împărţit. Noi avem numai dorinţa de a face, de a pune în practică programul.

— Ce părere aveţi despre modul în care se face reforma în rândul Armatei?

— Partidul susţine că România trebuie să fie ţară neutră, care automat devine ţară bancară, ţară de investiţii străine cinstite. Statutul de ţară neutră ne va transforma în placă turnantă în afaceri internaţionale către Extremul Orient. În aceste condiţii, noi considerăm că Armata trebuie să lucreze după o doctrină naţională, să păstreze tradiţiile de apărare a teritoriului naţional. Ne împotrivim formării unei Armate de tip mercenar, întrucât aceasta nu ar servi intereselor educative şi instructive ale întregii populaţii masculine. Acesta este un model străin, foarte scump. Există

specialităţi în care este imposibil să fie numai profesionişti (ex.: infanteria). Recunoaştem caracterul strict profesional al unor arme, care trebuie înfiinţate urgent pentru a ne apăra după cele mai moderne metode: trupele de comando, gherilă şi teroare, prin derivare de la vânătorii de munte şi infanteria marină. În acest domeniu trebuie să avem 100% profesionişti. Majoritatea Armatei române trebuie să fie formată din ofiţeri, subofiţeri, maiştri militari şi soldaţi, care trebuie să-şi facă datoria tradiţională faţă de patrie. Ne pronunţăm împotriva intrării în NATO şi a oricărei alianţe militare. Intrarea într-o alianţă este costisitoare şi cu acei bani putem asigura relansarea eponomică. NATO nu a apărat până acum niciun interes al unui stat membru, ci numai interesele economice şi politice ale finanţelor ascunse în spatele ei. Noi nu vrem nicio alianţă. Suntem capabili să ne apărăm circular teritoriul împotriva oricărei agresiuni.

— Cum apreciaţi declaraţia lui Adrian Severin cu privire la spionii din partide politice şi redacţii de ziare?

— Dl. Severin a făcut o declaraţie de o gravitate rar întâlnită în viaţa politică românească! Calitatea sa oficială agravează afirmaţiile. Dl. Severin are două posibilităţi legale, pe care eu le consider absolut obligatorii: să nominalizeze persoanele învinovăţite şi să prezinte probe în acest sens sau să demisioneze. Nu există o variantă de scăldare, respectiv i-am dat probele lui Harnagea sau domnului inginer Georgescu şi am scăpat. În calitate de ministru de Externe, nu

trebuia să spună aceasta, mai ales că nu a spus-o din greşeală. Tendinţa de a scălda-o este o tendinţă pe care PNŢCD-ul a taxat-o corect, cerându-i lui Severin demisia.

„LA ALEGERILE ANTICIPATE, VOM AVEA 6% DIN VOTURI”.

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 45/27.11.97)

— Ce părere aveţi despre PD?

— Din PD nu-mi place, în primul rând, preşedintele! Vă spun şi de ce. Nu are dreptul moral de a candida. El acuză socialismul care a fost introdus în ţară de părinţii lui, nu de ai mei. În momentul în care tatăl lui a pătruns în România cu trupele sovietice, el nu avea dreptul moral să candideze. PD-ul e în scădere de popularitate. Baza lor a fost în Moldova şi acolo popularitatea le scade vertiginos. Precizez că doi primari care au candidat la PD, moldoveni, oameni serioşi, au văzut că au greşit şi au venit la noi. Abia după ce vom înscrie partidul, vom anunţa: *avem atâţia deputaţi, atâţia senatori, atâţia primari şi consilieri.* Nu spunem nici măcar de unde au venit. Eu nu cred în trădătorul Pacepa, însă acesta a scris două cărţi. În una este menţionat Petre Roman şi relaţiile sale cu Zoe Ceauşescu. Acolo se precizează clar că tatăl lui Petre Roman a fost ofiţer NKVD şi că Petre Roman este agent. Asta scrie Pacepa, să răspundă Pacepa! Eu am bănuit, imediat ce a lansat Severin bomba, că este pe linie Pacepa, pentru că există un curent greşit de reabilitare a foştilor trădători din Securitate, care

au trădat la americani. Ei sunt condamnaţi la moarte de Justiţia română şi au distrus foarte multe lucruri prin trădarea lor. Au trădat cei care au fost coruptibili.

— Se observă o oarecare agitaţie politică. A apărut partidul lui Meleşcanu, Măgureanu a intrat în politică. Dvs., ca ofiţer de informaţii, înfiinţaţi un partid. Ce se va întâmpla în 98?

— Între mine şi Meleşcanu şi Măgureanu nu există nicio relaţie. A apărut o ştire falsă, că eu şi Meleşcanu am fi conspirat sub ordinele lui Măgureanu. Nu vă supăraţi, eu mă consider un om de valoare mai mare decât a lui Măgureanu! Între mine şi Măgureanu vor fi mereu relaţii tensionate. Despre Meleşcanu am părerea că a dezertat dintr-un partid care l-a făcut om şi mie nu-mi plac dezertorii, nici când sunt de la adversari. Eu am făcut partidul din cauzele care le-am spus clar. În momentul în care am văzut că ăştia vând totul, de parcă ar fi duşmanii naţiunii, am hotărât să fac acest partid. Nu colaborez şi nu discut cu Meleşcanu şi Măgureanu. Dacă aveţi părerea că ei au făcut ceva nou, vă înşelaţi! Măgureanu şi-a făcut un partid dinainte, sperând să-l fată partidul nr. 1 din România. Nu are nicio şansă pentru că este un partid cu o ideologie făcută de foşti activişti de partid. Partidul lui Meleşcanu este tot o bucată din PDSR. S-a format un singur partid nou: Partidul Vieţii Sănătoase. Alegerile anticipate au fost punctate de două ori de dl. Diaconescu. Nimeni nu ştie dacă vor apărea alegeri anticipate.

Cu certitudine, actuala putere nu le doreşte. Eu nu sunt dintre aceia care cred în rezolvarea problemelor prin violenţă. Sunt forţe care şi-au propus să declanşeze în iarna asta ceva violent şi eventual alegeri anticipate. Deci, marii corupţi au tot interesul să cheltuiască din ce au furat pentru a dărâma actualul guvern şia-şi asigura, din acest punct de vedere, o salvare. Dacă se va ajunge la alegeri anticipate, garantez că partidul nostru, dacă va fi înscris până atunci, va lua minim 500.000 de voturi şi asta înseamnă circa 6%. De ce garantez? Este treaba mea. Sunt secretele de partid...

— Care este simbolul partidului?

— Este inima roşie pe fond albastru. Să vă spun de ce. Este simbolul vieţii. Este şi un scop pragmatic aici. În timpul campaniei electorale nu poţi desena cheia sau trandafirii. Este greu. Inima poate fi desenată uşor...

„PARTIDUL VIEŢII SĂNĂTOASE AR PUTEA DEVENI CEL MAI PUTERNIC PARTID DIN ROMÂNIA!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 46/04.12.97)

— Ce ştiţi despre costurile integrării în NATO ŞI UE?

— Nu ştiu nimic. Pot să fac numai unele deducţii logice. Noi trebuie să căpătăm încredere că suntem cineva pe această lume. Dacă naţiunea română se ridică fermă, hotărâtă şi îşi impune condiţiile, vă asigur că NATO va plăti să aibă baze pe teritoriul românesc. Eu nu am scris întâmplător

„Good bye NATO, mon amour!”. Nu vă reproduc tot folclorul cântat de Bălaiul, dar vă precizez următoarele: grecii au avut baze NATO pe teritoriu şi au făcut demonstraţii ani în şir să scape de ele. Grecii nu sunt un popor lipsit de pragmatism. Aş zice că sunt mai pragmatici decât noi. Unde este un grec, un evreu şi un armean, nu începe decât cel mult un oltean! Un român obişnuit nu începe. De ce au dat grecii afară bazele militare americane? Pentru că prima lovitură a potenţialilor adversari vine la frontieră. De ce nu fac un experiment, să declare neutre Ucraina, România, Bulgaria şi Grecia? Nu au niciun interes…

— Sunteţi un partid convenţional?

— Noi nu suntem convenţionali. Nu suntem plini de morgă. Suntem un partid neconvenţional, discutăm omeneşte. Avem şi luptători neconvenţionali în rândul nostru. Conformismul nu ne este propriu. Avem români obişnuiţi, care ştiu să facă totul dar ce facem, facem temeinic şi serios, e cam timpul să vă spun ce am făcut eu în tot acest timp, cu seria Octogonul. Am prezentat valorile lor supreme şi apoi le-am distrus. Eu nu spun că aceasta are un efect magic dar are un efect. În primul rând că i-am supărat, i-am deranjat. Bubuiii erau zeii din zodia Scorpionului. Bul înseamnă scorpion în limba ebraică. Doi scorpioni dominau planeta, la un moment dat, din punct de vedere astronomic. Deci, ăştia erau zeii imperiului ascuns: bubuiii. Distrugerea zeilor şi apoi a adversarilor este metodă de război psihologic cunoscută din antichitate. Asta am

făcut eu: am purtat războiul ascuns, în numele zeilor şi simbolurilor româneşti, împotriva celor străine.

— Acţiunea din „*Quinta spartă*” este reală?

— Nu. Acţiunea este o ficţiune pentru a acoperi o treabă reală. Nu am de ce s-o mai ascund acum. Deci, cu adevărat, s-a ştiut şi s-a aflat ce s-a discutat la Malta. Din păcate, când a intrat în C.C. raportul către Ceauşescu, în care era reprodusă discuţia din Malta, a încăput în mâinile unor oameni care nu şi-au dat seama ce au în mână şi acesta a devenit public. În momentul acela, cei care lucraseră pentru a aduna informaţiile de la Malta erau în pericol. O soluţie extraordinară a apărut în mintea lui Pavel Coruţ: să prezint acţiunea Malta cu informaţii exacte dar în altă variantă. În orice caz, cei care au lucrat în Malta nu vor fi descoperiţi niciodată şi va rămâne în legendă acţiunea superspionilor români care au lucrat în Octogon. *„Fulgerul Albastru”* l-am scris în două săptămâni, de enervare, după prima ameninţare primită.

— Principiile din Legea partidelor se regăsesc în statutul partidului?

— Am întocmit Statutul şi Programul cu Legea partidelor pe masă, pentru a nu greşi cu o virgulă, deoarece am fi riscat să nu fim înregistraţi. Pe masă la mine s-au aflat Constituţia, legea partidelor şi legea penală.

— În ce constau fondurile partidului?

— Fondurile financiare se obţin din cotizaţii

benevole. Cei săraci nu plătesc. Cei bogaţi plătesc mai mult. Totul merge pe ideea de economie.

— Aţi format un nucleu la nivel central?

— Am început acest partid singur. Nucleul a apărut în momentul în care eu am cristalizat Programul. Hotărârea a fost să-l lansez în numele meu, pentru că eram cunoscut şi-l lansam către cititori, pe o cărare deja bătătorită. S-a pus problema cine este cunoscut şi cine va merge să înfiinţeze filialele. Ceilalţi vor ieşi în viaţa publică şi îi veţi cunoaşte. În acest nucleu au fost atrase persoanele foarte harnice şi foarte preocupate de a înfiinţa partidul, din toate judeţele care au răspuns la apel. În acest nucleu este şi d-na Oana Nuţă, care a pornit cu tenacitate să înfiinţeze această filială. Acest nucleu este format din oameni care au dorit să vadă acest partid din orgoliu. Acest partid a pornit de la un principiu sănătos: noi trebuie să determinăm acest partid să atragă din rândul naţiunii române cei mai buni oameni, sub aspectul talentului personal şi al caracterului, să-i determinăm să participe la viaţa politică pe care au refuzat-o până acum datorită unor mizerii pe care le cunoaşteţi, în aşa fel încât să formăm deputaţi şi senatori care să fie preocupaţi de bunăstarea naţiunii. Acest partid nu este un partid al orgoliilor personale. În nucleul central au apărut persoane integre şi competente. Noi desfăşurăm activităţi foarte serioase. Nu suntem utopici şi nu ne punem speranţe dincolo de posibilităţile minime. Cu apariţia acestui partid am lovit interese mari. Noi am spus clar: neintrarea în NATO şi etatizarea băncilor. Vor fi

foarte mulţi care vor dori ca acest partid să nu existe. Viaţa oferă multe surprize şi s-ar putea ca acest partid să devină, în câţiva ani, cel mai puternic partid…

CAPITOLUL V

Interviu luat, în exclusivitate pentru revista „OBIECTIV MAGAZIN în 3 ianuarie 1998, acasă la scriitorul Pavel Coruţ

„ADEVĂRAŢII TERORIŞTI DIN DECEMBRIE 89 AU FOST FSN-ISTII!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 3/22.01.98)

— Cine a provocat diversiunea de la M.Ap.N., în care au fost ucişi uslaşii?

— Eu am mai multe informaţii. Nu sunt verificate, dar vi le spun în ordinea în care le ştiu. Începuse diversiunea anti-Securitate, iar Marile Puteri nu credeau că Securitatea trage. În primul rând, americanii. Pe data de 24 decembrie 1989, trebuiau să vină la Marele Stat Major, în Drumul Taberei, ambasadorul american şi ambasadorul sovietic, să se întâlnească cu conducerea FSN. Era nevoie de cadavre de securişti, ca să se demonstreze că Securitatea atacă Armata. Atunci, au fost chemate efectivele USLA – de către general Militaru, care fusese numit în mod ilegal

conducătorul Armatei, în locul general Guşe, pentru cooperare împotriva teroriştilor. În Drumul Taberei era o mare concentrare de forţă armată, dar nici un singur terorist... nu era. Au tras milioane de cartuşe şi... nu e niciun terorist! Col. Trosca a fost coleg cu mine, a fost contrainformativ, specialitatea inginer chimist, i-au chemat la colaborare, însă ei nu au venit cum trebuiau să fie. Au plecat numai 3 ABI-uri, dintre care unul a rămas în pană şi două au ajuns până în Drumul Taberei. Înaintea morţii, se pare că fiecare avem câte o revelaţie. Col. Trosca a lăsat staţia deschisă şi a transmis tot timpul ce a văzut pe drum. E totul înregistrat, înregistrarea a fost prezentată în revista *„Tinerama”* de ziaristul Ioan Itu. Din acea înregistrare, rezultă clar că, în Drumul Taberei, Marele Stat Major era atacat de o subunitate a Armatei române confuzionată, prin diversiune. O subunitate de la Buzău trăgea împotriva Marelui Stat Major şi Marele Stat Major trăgea împotriva lor. Acea subunitate era formată din 2 TAB-uri, 2 plutoane de Infanterie... Sunt descrise în comunicarea lui Trosca. Asta înseamnă că, neavând securişti cu care să se bată, au trimis unităţile Armatei să se bată între ele, fapt care s-a petrecut în mai multe locuri din ţară. Le-au trimis diversionistii...

— La Marele Stat Major, cine le-a trimis?

— Nu aş putea să spun, pentru că eu nu am făcut verificări în Armată. Eu am obţinut informaţii din afara Armatei. Ţinând cont că sunt ofiţer în rezervă şi că am lucrat în contrainformaţii nu am vrut să fiu acuzat de un interes deosebit

pentru informaţii secrete. Am lucrat ca orice ziarist. Vreau să vă spun că, datorită acestei diversiuni, uslaşii au fost aduşi până în faţa porţii Marelui Stat Major, după care au fost declaraţi terorişti şi au tras cu tancul în ei! Faptul este cunoscut de mine de la ofiţerii care au coborât din clădire şi au văzut dezastrul. În loc să se procedeze cum se procedează pe front, adică să se strângă cadavrele, le-au lăsat la dispoziţia publicului, să vadă cât de cruzi sunt*" securiştii-terorişti",* că, uite, au îndrăznit să atace până şi Armata. Eu le-am replicat atunci ofiţerilor de Informaţii: *măi, oameni buni, trebuie să înţelegeţi clar că teroriştii nu atacă cu TAB-ul şi nu vin pe la punctul de control al unităţii!* Aveau cum să intre foarte bine peste gard. Nu veneau în uniformă. Ei au venit pentru colaborare. Deci, această diversiune a fost pusă la cale de către feseniştii-terorişti. Adevăraţii terorişti ai lui decembrie 89 au fost feseniştii! Nimeni nu mă poate convinge că feseniştii nu au fost terorişti, pentru că ei au instigat la omor deosebit de grav, au determinat populaţia să se înspăimânte şi să pună mâna pe arme, au dat populaţiei arme, au chemat-o în locurile de măcel, la TVR şi radio, unde nu erau atacaţi de către nimeni şi unde erau forţe armate pentru apărare şi au murit o groază de civili nevinovaţi. În concluzie, cei care trebuie acuzaţi de teroare, pentru decembrie 89, sunt conducătorii FSN. Toţi, fără excepţie, începând cu diversionistii care au fost pregătiţi dinainte…

„UNII TERORIŞTI-DIVERSIONIŞTI AU

FOST PREGĂTIŢI ÎN UNGARIA”.

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 4/29.01.98)

— Se spune că, în 26 decembrie 1989, în România a venit o delegaţie maghiară formată din primul ministru, ministrul Apărării, ministrul de Interne şi ministrul Transporturilor.

— A venit. Eu l-am întrebat pe Ion Iliescu într-o carte…

— Din câte ştiu eu, au avut convorbiri cu Ion Iliescu şi Petre Roman.

— Da. Eu am caseta filmată de Alexandru Stark. El a filmat întâlnirea. Eu l-am întrebat pe Ion Iliescu: *domnule, ce discuţii puteaţi să aveţi cu ministrul de Interne, cu ministrul Apărării şi cu ministrul Transporturilor din Ungaria, când, din toate ţările ne ajutau ministrul Sănătăţii, Tineretului, Sporturilor, orice altceva în afară de armată?* Nouă ne trebuia armată? Guşe refuzase Armata Roşie…

— Nu există caseta? Nu se ştie ce s-a discutat?

— Nu se ştie ce s-a discutat! Avem numai caseta întâlnirii, întâlnirea, îmbrăţişările de rigoare, dar mai mult… după uşile închise, ce s-a discutat, ne vor spune Petre Roman şi cu Ion Iliescu. Ne vor spune dacă vor fi întrebaţi, ceea ce, deocamdată, mă îndoiesc, din următorul motiv: ţara este condusă acuma de o altă grupare de conducere, care are greşelile ei foarte grave, în special faţă de proprietatea întregului popor.

Poate că această atitudine a fost preluată de la predecesori. Nu au schimbat cu nimic linia. Cu alte cuvinte, sunt influenţaţi de şceleaşi centre de forţă, din exterior… Faptul că ungurii au participat la revoluţia română, nu este o noutate, a fost probat în nenumărate documente, a fost probat inclusiv prin prinderea unor terorişti pregătiţi în centre de pregătire maghiare, însă s-a lăsat tăcerea. Vă dau un caz concret: ziarul *„Adevărul”* a publicat în vara anului 1995, o ştire. Ştefan Chirilă, terorist participant la revoluţia din 1989, a fost prins în oraşul Motru, în timp ce trăgea cu pistolul în nişte comeseni. A băut, a scos pistolul şi a tras. A fost prins, a fost anchetat, a spus că a fost pregătit în Ungaria şi a trecut peste frontieră să participe la revoluţie. Aţi mai auzit urmarea? (articolul respectiv a fost scris de subsemnatul – n. E.D.)

— Nu.

— Păi, vă rog frumos să mergeţi la Motru şi să verificaţi cine şi ce a făcut acolo… Poftim o altă ştire: ataşatul militar din Ungaria în 1989, col. Toderici Ion, a raportat clar: în două tabere paramilitare sunt pregătiţi fugari din România, maghiari şi români, poate mai coloraţi un pic. Sunt pregătiţi pentru acţiuni de diversiune. Ce s-a întâmplat cu această informaţie? Ce au făcut cei care au fost pregătiţi în acele tabere? A recunoscut Chirilă Ştefan când a fost prins. De ce nu s-a făcut publică la televizor? Uitaţi-vă, am prins un terorist! A participat, fiind trimis de statul ungar. De ce nu s-a făcut vâlvă? Pentru că echipa condusă de Ion Iliescu a trebuit să acopere

urmele diversiunii şi să spună că a fost o revoluţie curată. Nu a fost curată! Revoluţia română a avut o latură curată, cu oamenii care s-au ridicat împotriva dictaturii, şi a avut şi o latură murdară: intervenţia străină. Pentru a fi mai clar, vă rog să lecturaţi două documente:

a) *„În Ungaria, sunt de reţinut aplicaţiile batalioanelor de cercetare-diversiune din organică corpurilor de armată care au executat pregătire specifică ducerii acţiunilor de luptă în spatele trupelor inamice, respectiv Corpului 1 şi 3 Armată între 16 – 18.12.1989, acţiuni finalizate cu executarea unui marş încheiat în raioanele situate la 15 – 20 km de frontiera României. Aceleaşi unităţi au executat, în lunile martie-iunie, prin rotaţie, o pregătire specială la baza de instruire în teren muntos de la Rezi (12 km nord de Keszthely)”.*

Sinteza informativă 4362/1989, M.Ap.N./M.St.M./D.I.

b) *Bucureşti, 19.12.1989, ora 14.40*

Gral Eftimescu, prim locţiitor al şefului Marelui Stat Major şi şef al Direcţiei Operaţii, primeşte, de la comandantul Armatei a 4-a, informaţia:

„Vă transmit declaraţia preşedintelui interimar al Ungariei, Mathias Süros, făcută la manifestările de la Budapesta: «Cu sufletul împăcat, putem ajuta ardelenii care doresc autonomia. Autorităţile maghiare sprijină ca Ardealul să devină regiune autonomă”.

c) *„Ungaria acţionează... În scopul destabilizării situaţiei politice interne în ţara*

noastră; cu prioritate în Transilvania... Conducerea ungară mai acţionşază pentru internaţionalizarea problemei Transilvaniei... Simultan cu provocarea unor demonstraţii ale populaţiei de origine maghiară din Transilvania, Ungaria are intenţia de a provoca incidente la graniţă... care să degenereze în conflict militar... Acest scenariu, Ungaria îl are în vedere să-l realizeze cu ştirea URSS şi cu sprijinul Austriei..."

Telegrama nr. 01557/09.11.1989, M. Ap. N

„ILIESCU A DESFIINŢAT SECURITATEA PENTRU A SALVA APARATUL DE PARTID!"

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 7/19.02.98)

— Cât este real şi cât nu este real în povestea cum că generalul Caraman ar fi colaborator sau chiar ofiţer KGB?

— Eu, pe Caraman, nu l-am cunoscut ca ofiţer de Securitate. L-am cunoscut ca ziarist. În momentul în care am ajuns ziarist, l-am cunoscut personal şi am discutat o singură dată cu dânsul. Iată, însă, istoria lui Caraman. Acum o să vă spun o mare taină a serviciilor secrete: în aceste servicii secrete lucrează maeştri, profesionişti şi lichele, derbedei, oameni care s-au strecurat acolo prin pile, relaţii, întâmplare. Cei care nu pot să facă nimic îi invidiază pe cei care fac şi îi bârfesc, caută motive de suspiciune împotriva lor. Eu personal nu ştiu dacă e adevărat sau nu, dar, după părerea mea, de contraspion, Caraman a fost un foarte bun profesionist şi a fost ronţăit de aceşti

indivizi care nu au fost niciodată pe câmpul de confruntare informativă, sub ochii contraspionilor adverşi şi au stat în ţară, în nişte birouri, au citit nişte hârtii şi au spus: *ştiţi, a trădat!...* Care este istoria: Caraman a lucrat împotriva NATO, în perioada „războiului rece". Noi făceam parte din lagărul socialist. Era spion român. A fost trimis acolo, a infiltrat în NATO, a făcut o reţea puternică şi a furat câteva tone de documente secrete de la americani, direct din buncărul lor. Pe unde a făcut asta? Prin Franţa. După ce au fost trădaţi de către un general sovietic care a fugit în SUA, au dispărut. În semn de omagiu, spionajul francez a scris o carte: *„Cei 13 care au speriat NATO".* În această fază, 1968 – 1970, de detensionare a relaţiilor cu Vestul, Caraman a fost retras şi trimis ca director la o şcoală. Nu a mai lucrat operativ. Era respectat de breaslă ca un mare profesionist, un cutezător care a adus informaţii în ţară. Faptul că acele informaţii erau date, de către conducerea României, Tratatului de la Varşovia şi respectiv URSS-ului nu mai poate fi imputat lui Caraman. De asta este acuzat Caraman, nu că ar fi lucrat direct cu KGB-ul, ci că informaţiile furate de la NATO au ajuns în URSS. După aceea, au început zvonuri: *ştiţi, nu a fost chiar aşa de grozav...* Vă spun eu când au început zvonurile: în momentul în care Caraman a început să aibă manifestări anticeauşiste. Se leagă una cu alta, nu? Deci, fiind tras pe linie moartă, Caraman a început să aibă nişte manifestări împotriva lui Nicolae Ceauşescu. În momentul acela, au început să apară zvonuri: *ştiţi că el, pe teritoriul Franţei, nu putea pătrunde*

chiar aşa de adânc, nu a fost chiar aşa mare erou, l-au ajutat şi francezii. După aia, au zis: *Ştiţi că trăia cu o rusoaică, care era soţia unui diplomat spion rus.* Stai, domnule, dar spionul trăieşte cu orice femeie îi pică în mână, numai să ia informaţii!…

De ce să spunem că rusoaica a luat informaţii şi nu Caraman de la rusoaică?! Adevărul nu-l ştie decât Caraman şi e bine să discutaţi cu dânsul. Deci, a început o acţiune de defăimare a lui Caraman în momentul în care au apărut şi manifestări anticeauşiste. Dacă, pe teritoriul francez, când a condus reţeaua cu care a spart NATO, Caraman a colaborat cu sovieticii, eu nu ştiu. Ca profesionist, eu însă îl respect. În 1990 – 1991, au început marile acţiuni împotriva lui Caraman, acţiuni politice care doreau să-l schimbe pe Caraman cu un neprofesionist. Şi, aşa s-a şi întâmplat: l-au schimbat cu un profesor de istorie (Ioan Talpeş – n.ed), un neprofesionist care se alinia politic (Caraman nu s-a aliniat politic la FSN). Există demnitatea asta a spionului care spune: *eu sunt mai puternic decât un om politic, dar îl servesc pentru că mulţimea îl vrea pe el…*

— Cine l-a pus în acea poziţie pe Caraman?

— Discutăm, hai, că tot am informaţii extraordinare pe care nu le-am spus *niciodată,* nimănui! Vă spun eu cum a ajuns Caraman în acea poziţie. Caraman a fost trecut în rezervă pentru manifestări ceauşiste în anii ’80 şi, pentru că era urmărit (nu făcea nimic, nu colabora cu nimeni), s-a retras la Cheia, într-o vilă pe care o avea acolo.

Cum şi-a strâns averea şi aşa mai departe, e simplu. Spionii care au lucrat afară au fost plătiţi în valută şi au avut disponibilităţi să-şi strângă averi, spre deosebire de contraspionii care au lucrat în ţară şi nici nu au avut salarii mari.

Caraman era trecut în rezervă şi nu-l mai interesa nimic, nu mai dorea să aibă relaţii cu nimeni. Stătea în munţi şi nici măcar nu scria.

După cum ştiţi, feseniştii au acuzat Securitatea că ar fi tras în popor, că execută acţiuni de teroare. Pe acea mare dezinformare a lui decembrie 89, Ion Iliescu a desfiinţat Securitatea pentru a acoperi unele acţiuni ale unor militari care trăseseră în populaţie şi pentru a salva aparatul de partid. Decât să se verse răzbunarea asupra aparatului de partid, au zis: *domnule, care sunt cei mai puţini? Aparatul de Securitate, cu 10 – 15 mii de oameni…* Aşa s-a hotărât. Mi-a spus-o asta un deputat PD. Au rămas fără Securitate şi era un haos în ţară… Nu aveau informaţii, nu aveau nimic.

Generalul Caraman fusese chemat de Ion Iliescu într-o conjunctură interesanta Pe data de 26 decembrie 1989, în plină revoluţie organizată şi regizată, o delegaţie americană de la CIA s-a prezentat în România pentru tratative de armistiţiu. Participaseră şi ei la agresiune, cu războiul psihologic, cu ştiri etc.

— Tratative cu cine?

— Cu Securitatea. Ordinul lui Ion Iliescu a fost să discute cu generalul Vlad. Nu. Nu au vrut cu generalul Vlad. Generalul Vlad trebuia să ajungă la închisoare! A fost şeful unităţii care i-a

arestat pe Mazilu, Răceanu şi pe alţi simpatizanţi de ai lor. Răceanu fusese trădător în favoarea americanilor. A fost condamnat, după care l-au scos ilegal din închisoare şi l-au trimis în SUA. Acţiune de forţă americană împotriva legii române! Atunci, au zis: *cu cine discutaţi?* Americanii au cerut: *discutăm cu generalul Caraman. Îl ştim ca profesionist, ne-a furat câteva tone de documente. Unde-i Caraman? „În munţi”.* Au trimis TAB-urile după el şi l-au adus de la Cheia. L-au numit şeful SIE, să trateze cu americanii. Cum au decurs tratativele, e bine să discutaţi cu Caraman…

— Dvs, ce ştiţi?

— Eu vă spun ce ştiu de la dânsul, câteva idei. Americanii erau frământaţi de unde eficienţa îngrozitoare a Securităţii române, comparativ cu numărul foarte redus de persoane. Nu au aflat răspunsul. Care este sistemul de organizare şi funcţionare al Securităţii române? Nu au aflat răspunsul. Caraman e un spion bătrân, uns cu toate alifiile. Propaganda anti-Securitate era făcută de americani, ca răzbunare pentru faptul că inclusiv un diplomat american era spion român. Fusese descoperit, cu ocazia devastării CE-ului, documentul din care rezulta că scrisoarea celor şase, măsluită de Brucan, fusese concepută de CIA şi că Securitatea obţinuse informaţii de la agentul din Ambasada SUA. Erau nervoşi, normal. Să penetrezi în ambasada lor, să recrutezi diplomaţi, să le vinzi agenţii! Erau nervoşi, supăraţi şi au zis: *distrugem Securitatea română!* În orice caz, ei au acceptat să fie Caraman şef, dar să nu mai fie

contraspionii care lucraseră împotriva lor. Asta acceptaseră americanii. O parte dintre contraspionii care lucraseră în sectorul american au trecut în rezervă. Asta a fost o acţiune de forţă necinstită din partea lor.

— Dacă i-au acceptat, de ce l-au lovit după aceea?

— Nu l-au trăsnit ăştia, l-au trăsnit oamenii lui Iliescu, filosovieticii. De ce e suspectă pentru mine chestia? Deci, americanii îl ştiau ca adversar şi au zis: *lasă să fie ăsta că e bun. E crescut în Vest, ştie meserie.*

— Ce a urmat?

— 12 ianuarie 1990. O mare de revoluţionari în Piaţa Victoriei cer scoaterea PCR în afara legii. Ion Iliescu promite de pe tanc scoaterea partidului în afara legii, e disperat şi se retrage împreună cu staff-ul său: general Caraman, general Militaru, Gelu Voican Voiculescu, Petre Roman, Montanu şi alţii. Iliescu întreabă ce e de făcut. Militaru spune: *băgăm tunurile şi degajăm, piaţa.* Iliescu nu este de acord. Caraman le-a spus: *vedeţi ce aţi făcut prin desfiinţarea Securităţii? Mulţimile nu se stăpânesc decât cu informaţii şi cu agenţi. Securitatea asta avea ca scop principal…*

„AM O MEMORIE ÎNFRICOŞĂTOARE!”
(OBIECTIV MAGAZIN nr. 17/30.04.98)

— Universul fiecărui om este mai mare sau mai mic. Cum este universul în care s-a născut Pavel Coruţ?

— Universul în care m-am născut este un sat din nordul Moldovei, satul Glăvăneştii Vechi din comuna Andreşeni, judeţul Iaşi, un sat cu mai puţin de 100 de case, cu o şcoală în care învăţau copii din doi ani deodată, pentru că exista o singură clasă. Acel univers avea ceva deosebit: o bibliotecă, creată prin donaţii ale sătenilor, care au pus bani, mână de la mână şi au cumpărat cărţi.

Cum vă explicaţi că într-un sat aflat la 60 de km de oraşul Iaşi, fără cale ferată, fără şosea asfaltată sau pietruită, fără lumină electrică, oamenii citeau? De unde dorinţa de a citi? De la învăţător. Înainte, în acel sat fuseseră 7 clase. Învăţătorii au făcut tot ce au putut ei pentru a determina sătenii să cunoască. Existau ţărani care plecau să-şi vândă produsele la Iaşi ai care aduceau în traistă cărţi. În bună parte, personalitatea mea este produsul cărţilor. La vârsta de 8 ani, am citit primul roman. În copilărie, am ascultat poveşti frumoase spuse de cei care citiseră.

Prin cultură, oamenii îşi dezvoltă nu numai mintea, ci şi sufletul. Oamenii erau mult mai buni, mult mai concilianţi, mult mai înţelepţi.

Oamenii aceia au învăţat. Eu m-am format la acea şcoală. La vârsta de 8 ani am citit „Toate *pânzele sus!”* Al doilea roman era un roman cam nepotrivit vârstei mele de atunci: *„Cronică de familie”.* Asta am găsit. În biblioteca şcolii se găseau cărţi şi cărţi. Preocuparea mea aproape obsesivă pentru Jules Verne de acolo vine. Eu am citit cărţile lui în copilărie, în primii doi ani de

şcoală. Noi, din cărţile copilăriei, am învăţat să fim buni, frumoşi sufleteşte. Copiii noştri nu au asemenea cărţi. Îmi pare rău că m-am specializat în scris cărţi pentru adulţi, pentru că trebuie să scriu, şi poate anul acesta o voi face, şi cărţi pentru modelarea sufletelor copiilor…

— Să ne întoarcem la satul natal…

— Şi acum, la 49 de ani, universul natal este pentru mine satul însorit, plin de lumină, în care sărăcia trecea neobservată. De câte ori sunt în momente grele, închid ochii şi îmi aduc aminte, de satul acela luminat, cu cireşii înfloriţi, cu Jijea curgând frumos şi leneş la vale, cu dealul pe care m-am născut. M-am născut într-o casă aşezată pe un deal, o casă românească tipică, acoperită cu şindrilă, cu faţa la soare. Mi-o aduc aminte şi acum, fără să uit un singur detaliu. Este casa descrisă în cărţile mele, începând cu „***Balada Lupului Alb”.*** Aflat în pragul morţii, eroul principal, Varain, îşi aduce aminte momentul naşterii, într-o căsuţă cu pământ pe jos, cu acoperiş de şindrilă şi cu mâinile Geei mângâindu-l. Acea zonă este o zonă săracă, dar oamenii sunt foarte bogaţi sufleteşte.

— Care sunt primele amintiri ale copilului Pavel Coruţ?

— O să vă uimească. Nu ştiu dacă aveam un an şi jumătate sau doi şi am amintiri! Cineva spunea că am o memorie înfricoşătoare! Primele amintiri, sub 2 ani: în grădina noastră se aflau cartuşe de mitralieră. Tatăl meu a scos capsa unui cartuş şi a sfărâmat-o cu toporul. Explozia aceea o

am în memorie. Am în memorie sărbătorile satului. Sunt frumuseţea din sufletele noastre. În copilăria mea nu a fost o zi urâtă. Dacă ploua, era frumos pentru că mă jucam în ploaie. Dacă ningea sau era ger, era frumos. Cum dădea primăvara, mergeam la şcoală desculţ, în pantaloni scurţi şi cu o cămăşuţă. Aveam o traistă dintr-o bucată de macat, în care puneam cărţile şi caietele. Eram un elev bun. Eram iscoditor, doream să ştiu tot, dar mai puţin să scriu frumos. Nu am scris niciodată frumos. Când am mers în clasa I ştiam să citesc şi pentru mine era plictisitor să stau în clasă, însă aveam de învăţat să scriu. Nu îmi plăcea să scriu, pentru că trebuia să am răbdare, ori eu sunt un tip foarte nerăbdător, foarte activ, energic…

Am trăit perioada aceea de frământări şi tulburări în lumea satului. Eram copil când s-a făcut colectivizarea. În acea perioadă era sărăcie, represiune dar eu nu ştiu, pentru că eram copil. Eu nu am participat la represiunea din perioada 1944 – 1964… Când am devenit contraspion al României am urmărit contrainformativ pe foştii ofiţeri de securitate care au făcut treaba asta. În perioada aceea conducerea de stat nu prea era românească…

— În afară de citit, ce alte pasiuni mai aveaţi?

— Satul meu este un şantier arheologic. Unul din cele mai vechi din Moldova. Şantierul aparţine culturii Cucuteni. Mi-am ascuţit creioanele cu cremene. Am văzut multe vestigii ale trecutului, care mă fascinau.

Tatăl meu, un mare povestitor şi pasionat de

istorie, îmi spunea multe. S-au descoperit acolo morminte ale strămoşilor geto – daci, vechi de 4500 – 5.000 de ani. Această pasiune pentru trecut, pentru istorie, pentru cunoaşterea realităţii din care venim, a fost, şi este şi se va păstra în persoana mea.

O altă pasiune mare, care zic eu că va şoca persoanele care nu ştiu firea mea, a fost pentru a şti de unde venim şi unde plecăm. În nopţile de vară, dormeam afară, pe prispă sau pur şi simplu pe nişte ţoale întinse pe iarbă, cu ochii la stele. Aveam 4 ani şi la noi în casă stătea preotul în gazdă. L-am întrebat: *„Cine a făcut Pământul?" „Dumnezeu",* mi-a răspuns. *„Şi stelele, cine Le-a făcut?" „Dumnezeu". „Dar pe Dumnezeu, cine l-a făcut, părinte?"* Preotul, în loc să-mi răspundă că Dumnezeu este etern, necreat, infinit, imposibil de imaginat de mintea omenească, a închis gura, a privit la părinţi ciudat şi a plecat. Eu am rămas nelămurit. Aveam 4 ani şi trebuia să aflu cine l-a făcut pe Dumnezeu! Am aflat: Dumnezeu este infinit, necreat, etern, imposibil de imaginat. Preotul acela, ca şi alţi preoţi, profeţa un zeu pământean, creat de imaginaţia omului primitiv, care dorea să aibă un intermediar între infinit şi persoana sa...

„PRIMA MAŞINĂ AM VĂZUT-0 LA 5 ANI: UN *GAZ CU* CARE A FOST TATA ARESTAT"...

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 18/07.05.98)

— Când aţi părăsit satul natal?

— La vârsta de 10 ani, am plecat la periferiile

oraşului Iaşi. După 1960, represiunea a scăzut, ruşii s-au retras şi atunci tata a hotărât că poate să iasă la oraş. Vreau să vă spun că prima maşină pe care am văzut-o era un GAZ sovietic care a venit să-l aresteze pe tata. Aveam 5 ani. Au venit într-o zi de toamnă. Tata tăia lemne în faţa casei. Erau doi indivizi, îmbrăcaţi în haine de piele lungi. Nu i-au dat voie să intre în casă. L-au adus în faţa uşii şi a întins mâna să-i dea mama haina. Tata i-a spus mamei foarte simplu: *„Ai grijă de copii”* şi a plecat…

Vă daţi seama că un copil care la vârsta de 5 ani a înregistrat acel şoc nu putea niciodată să acţioneze ca cei care i-au arestat tatăl! Nu puteam să fiu un represiv. Tata s-a întors. Nu a putut fi condamnat pentru nimic. Din documente, rezulta că tata a fost decorat cu *„Virtutea aeronautică de război”* cu spade, clasa *„Crucea de Aur”*. Documentele erau în arhivă. Căutau decoraţia şi brevetul semnat de fostul rege Mihai. Tata a spus că s-au pierdut. Adevărul era altul. Într-o cutie de alamă ascunsese decoraţia şi brevetul şi le zidise în hornul casei. Când aveam eu 8 ani, tata a avut un accident groaznic de maşină şi credea că moare. Atunci, a dat afară pe mama şi surorile mele şi mi-a spus. Am scos-o de acolo ulterior, când ne-am mutat.

După 1960, se mai liniştiseră treburile şi tata a plecat din sat la fabrica de cherestea Ciurea, de la periferia Iaşului, unde s-a angajat ca muncitor.

— Deci, aţi ajuns în Iaşi…

— Da. Am stat în colonia de muncitori şi am învăţat acolo trei ani: clasele 5,6 şi 7. Am învăţat

foarte bine. Şcoala era într-o baracă de scânduri. Aveam doi profesori care veneau din Iaşi şi ne predau toate materiile. Ţineţi minte, am învăţat atâta limbă română de la un profesor care era de origine maghiară, încât la examen la Liceul Naţional am luat nota 10 la limba română!…

— Cum aţi ajuns la Liceul Naţional?

— Am dat examen la Liceul Naţional, contrar părerii părinţilor mei, care ziceau să merg la un liceu mai modest, de periferie. Eram foarte bun la matematică. Eu am o gândire de ansamblu. Rezolvam foarte repede problemele. Le priveam de sus în jos şi vedeam unde era buba. Aşa fac şi acum. Am reuşit la Liceul Naţional cu medie mare. În liceu, am început să scriu versuri şi proză. Ne plăceau parodiile şi ne distram. Aveam 14 – 15 ani, eram copii. Citeam foarte mult, în special cărţi de călătorii, explorări, cercetări, inventică. Astea mi-au dezvoltat o, fantezie foarte bogată. Eu cunoşteam lumea din cărţile citite şi mai puţin din călătorii, pentru că eram copil sărac. De la vârsta de 15 ani, mi-am făcut vacanţa în fabrică. Lucram într-un sector în care puteau lucra şi copii: făceam lăzi de fructe. Lucram o săptămână ziua (12 ore), o săptămână noaptea (12 ore).

— A urmat Liceul Militar, nu?

— Da. Visul meu era să mă fac ofiţer de marină. De la Liceul Naţional am plecat în Liceul Militar în momentul în care au venit comisii, să selecteze elevi pentru liceele militare. Au luat pe cei mai buni la învăţătură. M-au băgat în examen medical şi am reuşit. Gândul meu a fost să fac liceul militar şi apoi să merg la şcoala de ofiţeri de

marină şi mi s-a îndeplinit gândul.

— Nu aţi avut probleme?

— Nu. În 1964, tata a plecat la comisariat şi a spus că a fost subofiţer în armata veche. Le-a zis: *spuneţi clar, că acest copil, dacă intră în Armată, o să-l daţi afară la un moment dat.* I-au spus că nu e nici problemă, că s-a schimbat situaţia la 180 de grade.

— Cum a fost viaţa în liceul militar?

— Am reuşit fără probleme, printre primii, la Liceul Militar *„Ştefan cel Mare”* din Câmpulung Moldovenesc. Nu eram cel mai bun, pentru că eu aveam pasiunile mele: literatura, istoria şi cunoaşterea, în general. Să ştiu, să aflu explicaţia fiecărui fenomen. Aveam şi eu simpatii şi antipatii în rândul profesorilor. Am învăţat psihologie din pasiune pentru profesoară şi după aceea psihologia a devenit o pasiune în care s-au acumulat atâtea informaţii, încât am scris 7 cărţi de psihologie. Studiez şi acum. În liceul militar, aveam condiţii foarte bune de învăţătură. Condiţii de chiul nu prea erau, pentru că stăteam închişi. Televizor nu aveam. O dată pe săptămână ieşeam în oraş să plimbăm o fată. În rest, învăţam…

— Nicio escapadă?

— Ba da, de ce să mint? Mai fugeam, aveam câte o mândră. Crescusem deja, eram flăcăiaş. Mai fugeam cu un prieten, care era chiar din oraş, Titi Schianu, acum e ofiţer inginer, şi mai duceam fete la cofetărie.

Totuşi, în liceul militar am consolidat bazele cunoaşterii. Luam cărţile cu raftul şi le citeam.

Atunci am făcut cunoştinţă cu poezia lui Minulescu, care nu se învăţa în şcoală. Ajunsesem să învăţ în fiecare zi o poezie. Toţi colegii ştiau: asta era pasiunea lui Pavel Coruţ. Îmi plăcea poezia foarte mult. Atunci nu se învăţa Blaga, Minulescu şi Goga. Aceşti poeţi români i-am învăţat pe ascuns.

„ÎN 1968, RUŞII CĂRAU TRUPE ÎN BULGARIA, PENTRU INVAZIA ROMÂNIEI”.

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 19/14.05.98)

— Ce aţi făcut după terminarea liceului militar?

— Am dat examen de admitere la Şcoala Superioară de Ofiţeri Marină, am reuşit fără probleme şi am început să-mi împlinesc visul vieţii mele, să devin ofiţer de marină. În 1967, în luna august, m-am prezentat la şcoală. Am stat o lună pe uscat, după care am fost mutaţi pe bricul *„Mircea”.* Un an am învăţat şcoală pe bricul *„Mircea”.* Acolo veneau profesorii cu şalupa. Învăţam multă carte şi foarte multă marinărie. Acolo am învăţat să fim curajoşi şi rezistenţi. Din promoţia mea, sunt puţini ofiţeri de marină. Cam jumătate au rămas. Ceilalţi suntem în nişte meserii care au solicitat cunoştinţe, curaj, stăpânire de sine, cultură mare.

— Ce amintiri deosebite păstraţi de atunci?

— Cel mai frumos moment a fost ziua în care ne-am prezentat la Constanţa. Vă daţi seama că eu

nu văzusem niciodată marea, că eram un copil care vara nu făcea vacanţe, ci muncea în fabrică. Am văzut pentru prima dată marea şi mi-a plăcut, după care m-am prezentat la şcoală şi ne-au îmbrăcat în marinari. Uniforma normală de serviciu era de soldat, de matroz. Aţi văzut, în cărţile mele apare, din când în când, matrozul Cernescu. A fost o zi frumoasă. Am avut multe zile frumoase…

— Ce *condiţii aveaţi?*

— Erau condiţii foarte bune de învăţat şi de făcut cultură. Contrar părerii unor pseudointelectuali, în anumite sectoare ale Armatei se făcea foarte multă cultură. Pentru că tinerii nu pot părăsi cazarma, trebuie, să înveţe şi să citească. Ce puteam să facem? Jocul de cărţi era interzis şi nu ne prea interesa, nu era practicat de noi. Citeam foarte mult, unul de la altul. În mare, ce să faci? Citeam. Aşa se face că am învăţat foarte multe lucruri care mi-au fost utile ulterior.

— Ce amintire aveţi despre momentul 1968?

— În 1968, am trăit un moment înălţător, ca om şi că militar român. Era în noaptea de 19/20 august, predasem uniformele de serviciu la magazie, aveam numai uniformele de oraş. Terminasem anul I şi ne pregăteam să plecăm în vacanţă. Fusesem în practică la Mangalia şi a doua zi dimineaţă plecam acasă. Unii plecaseră deja. Atunci, am auzit pentru prima dată alarmă de luptă. Ruşii pătrunseseră în Cehosolvacia.

Întrucât România nu acceptase să participe la această acţiune josnică, era în pericol de fie atacată la rândul ei. Ni s-a dat alarmă de luptă şi ni s-a distribuit muniţie. Aveam pistoale – mitralieră vechi, din timpul războiului, PPS-uri se numeau. Erau nişte pistoale – mitralieră foarte simple, cu un disc în care încăpeau 81 de cartuşe. Ne-am înarmat şi am săpat imediat tranşee în jurul şcolii. Am ieşit cântând, înarmaţi prin oraş, ca să ridicăm starea de spirit a populaţiei. Am văzut oameni plângând, auzind ce cântam noi, cântece pe care aş vrea să le mai aud cântându-se. Îmi dau şi acuma lacrimile, când mă gândesc la ele. S-a creat, inclusiv în rândul civililor, o stare de spirit belicoasă. S-a dat alarmă de luptă în întreaga flotă şi au ieşit navele la limita apelor teritoriale. Flota sovietică făcuse joncţiunea cu flota bulgară. Se cărau trupe în Bulgaria pentru invazia României. Atunci am fost înconjuraţi, să fim invadaţi şi noi. Întreaga populaţie a spus: *luptăm pentru că e vorba de România.* Atunci, în 3 zile au fost înarmaţi 2 milioane de români. S-a scos armamentul din depozite, s-au constituit gărzi patriotice, gărzi de tineret, gărzi de întreprindere. Pe 23 august 1968, în Bucureşti au defilat ore în şir gărzi patriotice înarmate. Era tot armamentul posibil acolo. Pe ruşi îi aştepta războiul întregului popor. De asta se tem marile imperii: de un popor care vrea să-şi apere independenţa fiinţei naţionale. De aia nu au invadat România.

— Care a fost atunci reacţia diplomaţilor străini aflaţi la Bucureşti?

— Ulterior, am ajuns ofiţer la relaţii externe şi am aflat reacţia ataşaţilor militari străini. În 1968, la paradă, s-au prezentat toţi ataşaţii militări străini, să vadă ce reacţie are România. Au defilat trupele, după care au început să defileze muncitorii înarmaţi. După 3 ore, ataşatul militar american s-a întors către ofiţerul de relaţii externe de atunci, cpt, rg I Păduraru, şi a spus: *„Felicitări, aţi scăpat!”*

Sovieticii nu s-au temut de Armată, că era puţină. S-au temut de poporul înarmat! Eu sunt un om cinstit. Nu-mi plac cei care iniţial au fost de partea ruşilor, nici cei care au trecut acum de partea americanilor. În 1968, a fost un moment înălţător de unitate naţională, în care toţi românii au spus: *nu ne dăm bătuţi!*

„UN OM LOVIT ÎN PLAN PERSONAL DEVINE UN LUPTĂTOR TERIBIL!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 20/21.05.98)

— Să reluăm firul poveştii vieţii dvs... Când aţi devenit ofiţer?

— În 1970, am terminat Şcoala de Ofiţeri Marină şi, în 1971, am fost repartizat la Mangalia, staţiune turistică. Am fost repartizat la o navă vânătoare de submarine, unde eram ofiţer cu navigaţia. Eram bine apreciat şi îmi plăcea ce făceam. Meseria mea era meserie, viaţa era viaţă.

— Vorbiţi-mi despre prima iubire.

— Eu sunt un tip delicat. Cred că dragostea este un sentiment, atât de sacru, atât de intim,

încât nu trebuie niciodată prezentat. În cărţile mele, apare câte un personaj feminin, câte o dragoste ratată, câte o durere ascunsă.

De ce să mint? În tinereţe am avut şi eu o iubire. Dragostea începe în adolescenţă. Mi-a plăcut o femeie, nu are rost să-i spun numele. E femeie măritată, cu copii, e medic. Am iubit-o şi m-a iubit. Nu ne-am putut căsători. Diferenţa de stare socială. Eu eram un hoinar de marinar, ea doctoriţă şi atunci ea s-a căsătorit cu altcineva. Găsiţi undeva prefigurată această poveste în povestea lui Varain, care s-a dus să-i ducă flori iubitei sale care se mărita. În *„Quinta spartă”*, găsiţi o asemenea poveste, în care marinarul Varain trăieşte drama faptului că iubirea lui s-a măritat. Şi totuşi, are puterea de a se purta civilzat, de a se duce să-i ducă flori şi s-o întrebe: *„de ce”*?

Încolo, iubirile au fost ca valurile mării: au venit, m-au înecat, am ieşit din ele. Am avut o viaţă personală destul de dureroasă, care explică pasiunea mea pentru înaltele idealuri ale României. Oamenii care nu au realizări în viaţa personală, afectivă, aproape fără excepţie, îşi unesc sentimentele cu idealuri foarte înalte, care nu mai pot fi atinse. Pierzând dragostea, caută altceva: devotamentul faţă de ţară, faţă de nişte idealuri, pasiunea pentru rezolvarea marilor probleme ale naţiunii sau omenirii. Din cărţile mele se vede clar, pentru cei care ştiu să vadă, că am avut o viaţă sentimentală nenorocită. Prima soţie m-a părăsit pentru un doctor, a doua soţie mi-a murit. Eu nu doresc nici la duşmanii mei să

treacă prin asemenea chinuri sentimentale prin care am trecut eu. Am avut puterea să-mi canalizez sentimentele rănite către idealuri mai înalte şi aşa se face că am depăşit adoraţia pentru o femeie, ajungând să iubesc şi să ador înalte valori ale planetei noastre.

— Un om lovit în plan personal devine un luptător de neatins, nu?

— Aceasta este părerea mea. Nu trebuie să fie neapărat adevărată. Era una din regulile muncii de spionaj. În momentul în care îţi trebuie un luptător de excepţie, caută un om lovit de viaţă sau de oameni şi din el va ieşi cel mai cutezător luptător. Aceasta o găsiţi în cărţile mele, ca regulă. Acum, nu ştiu cât m-a lovit viaţa şi cât m-au lovit oamenii…

— Când v-aţi întâlnit cu Securitatea?

— Primul şi ultimul meu contact cu Securitatea a fost când l-au arestat pe tata, în 1964. Nu mi-a spus niciodată tata ce a discutat acolo, decât acum, la bătrâneţe. A avut un maior anchetator, de origine evreu. L-a anchetat, continuu, să spună ce a făcut pe frontul antisovietic şi de ce a luptat împotriva poporului frate sovietic. Tata a răspuns aşa: *„Eu sunt de meserie agricultor”.* Nu era mici măcar militar de meserie. „S-a *declarat război de către Hitler şi Stalin. Eu, militar român, am fost chemat la oaste şi mi-am făcut datoria. Întrebaţi-i pe cei care au pornit războiul de ce l-au pornit. Pe mine, degeaba mă întrebaţi!”* I-au dat drumul, nu au avut ce să-i facă. În replică, tata mi-a povestit ceva. Era grav

rănit şi ajunsese în pragul morţii. Suferea de tifos şi avea muşchii de la piciorul drept măcelăriţi de o rafală de mitralieră. A ajuns prizonier în lagărul de la Oman. Mergeau târându-se prizonierii la muncă pe câmp şi o rusoaică bătrână stătea la marginea drumului şi le dădea plăcinte cu porumbele. Era un gest de omenire. Dovadă că războaiele nu le-au făcut popoarele, ci întotdeauna personalităţi deviante de la legea vieţii. Acum înţelegeţi obsesia mea pentru viaţă sănătoasă. Povestirile tatălui meu nu sunt în alb şi negru. Vă daţi seama că a fost până la Stalingrad…

— Spuneaţi că tatăl dvs. a fost decorat cu o importantă decoraţie…

— Trebuie să vă spun ce s-a întâmplat cu brevetul şi decoraţia, pentru că nu îmi este ruşine de ce am făcut. I-am spus tatii şi a fost de acord cu mine. Am păstrat ascunse brevetul şi decoraţia până în 1964. După declaraţia din aprilie 1964, tata s-a prezentat la comisariat cu brevetul şi decoraţia. I-au spus să le păstreze acasă că nu e interzis şi că relaţiile dintre România şi URSS sunt altele.

Am păstrat brevetul şi decoraţia. În momentul în care am crezut că am să mor şi eu, i le-am dat fiicei mele. În 1990, când fostul rege s-a amestecat în lupta pentru putere, eu am rupt brevetul şi l-am aruncat la gunoi, împreună cu decoraţia, şi am scris un articol, în *„Naţiunea”*, foarte dur. Noi nu am avut monarhie naţională, ci monarhie străină şi nu ne interesează. Mihai de Hohenzollern se face vinovat de trădarea conducătorului statului de atunci, mareşalul Ion

Antonescu, şi a militarilor români aflaţi sub arme, care au fost luaţi pe nepregătite de comunicat şi au căzut prizonieri în URSS. Actul de la 23 august 1944 nu a fost glorios. O să zică că au înfrânat Germania nazistă. Da, dar am ridicat în loc URSS-ul, care a declanşat războiul rece! Au doborât un monstru şi au ridicat altul? Comunismul nu avea şanse de pătrundere în România. Marile Puteri, care ne-au vândut imperiului sovietic, sunt vinovate faţă de soarta poporului român şi ar trebui să plătească pentru aceasta! Nu să ne apucăm noi să ne luptăm între noi. Noi ne-am născut în anumite condiţii istorice pentru care nu suntem vinovaţi, şi asta înseamnă un apel al meu către români să depăşească sloganurile şi instigările la violenţă şi dezbinări pe criteriul ce a fost în perioada socialistă şi să pună umărul la treabă, să construiască o nouă societate în care Marile Puteri să nu-şi poată băga nasul şi nici degetul...

„CÂND AM CITIT PRIMA OARĂ «BAZELE MUNCII DE SECURITATE», M-AM SPERIAT!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 21/28.05.98)

— Haideţi să revenim la 71, Mangalia...

— Ca orice tânăr ofiţer, m-am distrat, mi-am trăit viaţa aşa cum trăiesc ofiţerii de marina. Acum înţelegeţi de ce nu beau niciun fel de alcool. Am băut cât am fost ofiţer de marină. Am băut tot ce trebuia să beau întreaga viaţă! De aceea, nu beau nici măcar o bere... Au fost aventuri frumoase, poveşti de dragoste, dar numai poveşti.

O dragoste adevărată o trăieşti în adolescenţă şi o mai trăieşti odată când te maturizezi. Restul, este o perioadă în care trăieşti o poveste de dragoste, mai trăieşti una şi aşa mai departe. Nesemnificative pentru formarea mea ca om.

— Cum aţi ajuns la Contrainformaţii?

— V-am spus că singurul meu contact cu Securitatea era cel din copilărie, în care tatăl meu fusese arestat. Ce spuneţi dvs. Dacă un om crescut într-un asemenea spirit este contactat dintr-odată de contrainformaţii? În octombrie 1972, eram ofiţer de marină pe un vânător de submarine, ofiţer de navigaţie. Eram la un şpriţ cu comandantul şi colegii şi vine un ordin scurt; *locotenentul Coruţ se prezintă la Contrainformaţii.* Comandantul era căpitan locotenent. S-a uitat la mine înspăimântat: *„Coruţ, ce ai făcut? Documentele secrete?” „Sunt în regulă”. „Cehoaice, nemţoaice, relaţii cu străinii?” „Nu, domnule, lipovence de-ale noastre, de aici, din Mangalia!” „Ce-ai făcut?” „Nu am făcut nimic, dar posibil să se fi schimbat orientarea în relaţiile cu URSS-ul şi înseamnă că voi avea nişte necazuri”.* Cam aşa gândeam eu.

La pupa navei aştepta o Volga neagră. Era maşina serviciului de contrainformaţii al Marinei.

— Câţi ani aveaţi?

— Aveam 23 de ani. Eram ofiţer de marină de doi ani. M-am urcat în maşină şi am început să gândesc. Eu nu discutasem probleme secrete cu Cl-ştii niciodată. Singura variantă care îmi venea în minte era faptul că în politica externă a României s-au produs schimbări şi că mă vor da

afară pentru că tatăl meu a fost erou pe frontul antisoviette.

Eram hotărât să le spun că tata a luptat pentru România, că a fost erou şi că să mă dea afară. Făcusem şi planul unde să mă duc: la marina comercială sau la pescadoare. Eram navigator şi erau căutate asemenea meserii. M-am dus foarte hotărât şi băţos, să spun că eu nu-mi reneg tatăl. M-am prezentat foarte băţos, mai ales că *„aveam la bord”* un mic carcalete, că noi beam cârcalete (spirt amestecat cu sirop de cireşe sau vişine şi cu apă). Am intrat în biroul acela. Doi civili stăteau la o masă. M-am blocat. Eram în uniformă. Cum să mă prezint? Am spus: *„Sunt locotenentul Coruţ, m-am prezentat la ordin”.*

Era un civil cu părul sur, cu ochelari negri. S-a uitat la mine şi a spus: *„E simpatic, îl luăm!” Asta* era colonelul Jaga Ion, şeful Serviciului de contrainformaţii al Marinei militare, un foarte bun profesionist, de la care am învăţat foarte multă meserie.

Alături, se afla şeful de cadre al Direcţiei de contrainformaţii militare, colonelul Nicolae. Ce se întâmplase: m-au verificat pe ascuns şi au aflat tot despre mine. Eram bun navigator şi aveau nevoie de Cl-şti profesionişti. În această conjunctură, au zis: *„Pe ăsta îl luăm!”* Comandantul marinei a zis: *„Nu, pe ăsta nu-l dau, vă dau alţii!* În momentul acela, a apărut ambiţia dintre contrainformaţii şi marină. Au început discuţiile.

M-au luat la întrebări pe teme diferite. Eu răspundeam. Nu înţelegem ce vor de la mine. Doreau să vadă cam cum gândesc. După care, mi-

a spus direct colonelul Jaga: Tovarăşe *locotenent, dvs, ce părere aveţi dacă aţi trece în primele rânduri şi, în loc să vă pregătiţi pentru război, aţi participa la război?" „Cum adică?" „Păi, ştiţi, spionii şi contraspionii nu au nicio clipă de pace. Tot timpul luptă împotriva spionilor şi contraspionilor adverşi. Noi ne ocupăm cu contraspionajul. Există alţii care se ocupă cu secretele României şi alte valori".* Deci, liber şi nesilit de nimeni, am acceptat să lucrez în contrainformaţiile militare, respectiv în serviciul de contrainformaţii al Marinei Militare. Nu voi nega niciodată că am făcut-o absolut dezintersat, că nu am făcut-o forţat, cum sunt unii acum care zic: *ştiţi, eu m-am făcut membru de partid, că trebuia să-mi hrănesc copiii, că nu ştiu ce.* Ăştia sunt nişte javre, nişte jigodii! Adevăratul om a avut posibilitatea să refuze şi în socialism…

— În urma unei hotărâri personale, aţi devenit şi membru de partid…

— Nu m-a forţat nimeni să mă fac membru de partid. Eu m-am dus singur şi i-am rugat, în 1968, când PCR-ul a refuzat să intre în Cehoslovacia. M-am dus singur şi i-am rugat să mă primească în partid şi am fost primit abia în 1969. Nu m-a forţat nimeni să lucrez în contrainformaţii. Nu m-am dus eu să mă rog, însă am acceptat. Puteam să refuz, cum au refuzat şi alţii. Nu mi-e ruşine să spun că am lucrat 19 ani în contrainformaţii militare. Mi-a plăcut, am muncit.

— V-aţi dorit să fiţi ofiţer de marină. Cum a fost trecerea?

— Am rămas ambarcat. Ofiţerul de contrainformaţii ambarcat merge cu vapoarele. Când ieşeam în mare, făceam în continuare carturi, ca orice ofiţer de marină. Am mers şi ca marinar. Mi s-a precizat că voi rămâne în Serviciul de contrainformaţii al Marinei. Îţi dai seama că am citit foarte multă literatură de spionaj şi înţelesesem că undeva se duce o luptă ascunsă.

Pentru mine a fost următorul pas. Devenisem luptător, mă pregăteam pentru apărarea României cu mijloace militare. Dacă se ducea o luptă, eu să nu particip la ea? Am acceptat fără reţineri. Nu ştiam încă despre ce era vorba. În momentul în care mi s-a pus în mână *„Bazele muncii de securitate”, o* carte în care erau descrise principiile muncii de securitate, m-am speriat. Aşteptam să vin la Bucureşti, să fac cursul de iniţiere în munca de contrainformaţii militare şi în timpul ăsta nu puteam să lucrez. Când am început să citesc cartea, m-am speriat. Ţin minte că am citit *cazul Pencofski,* cazul unui spion rus care a trădat la vestici. După aia, cazul unui spion evreu prins de către sirieni şi spânzurat. Când am văzut eu cum se duce lupta, m-am speriat. Lumea priveşte foarte uşor munca de securitate. Eu nu pot să-i înţeleg pe cei care-şi dau părerea fără să fi trăit, fără să ştie despre ce este vorba. Munca de securitate este o muncă foarte grea. Fiecare stat are organe de securitate care apără anumite interese.

„ÎN 1989, KBG-UL AR FI VRUT SĂ NE VADĂ SPÂNZURAŢI PE TOŢI!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 22/04.06.98)

— Cum aţi privit prima misiune?

— Eu m-am speriat efectiv de ce trebuia să fac, însă mi-am zis bărbăteşte: *măi, de vreme ce fac alţii, pot şi eu să fac. Principiul este că tot ce a făcut o minte şi o mână de om trebuie să învăţ şi eu să fac. Altfel, omenirea nu ar progresa.* Am venit la Bucureşti, am făcut cursurile de contrainformaţii militare, m-am căsătorit cu prima soţie şi m-am întors la Mangalia, unde am fost repartizat, ca ofiţer de CI la o unitate de jagoare. Am avut noroc. Încă din primele zile de muncă, amobţinut informaţii interesante.

— Care erau condiţiile de lucru?

— Anul 1972, în România, însemna turişti foarte mulţi. Unde sunt turişti foarte mulţi sunt şi spioni. Nu e niciun secret că şi noi avem spioni şi îi trimitem în alte ţări, să culeagă informaţii. Am obţinut rezultate foarte bune. E drept că m-a prins pasiunea meseriei şi alergam toată ziua, adunam informaţii şi le verificam. Am găsit informaţii foarte interesante. Nu le-am scris niciodată, au rămas secrete şi, conform legii, nu le voi dezvălui. În orice caz, interesante…

— În mod sigur, există şi cazuri care pot fi mediatízate. Puteţi oferi un exemplu concret?

— Am găsit un spion străin, fost ofiţer SS, care venise în România, în locul în care făcuse serviciul. Ştia româna la perfecţie, luptase în Dobrogea. Căuta bazele de submarine româneşti. Atenţie, am găsit şi informaţii false! Atunci, am

învăţat că nu întotdeauna o comportare suspectă înseamnă o comportare vinovată. De exemplu, am găsit un străin care avea o comportare foarte suspectă. Stătea la o gazdă particulară şi a interzis gazdei să fie în curte când intră el. În loc să aducă, ştiu eu ce secrete, aducea şi el paraşute”. Era mai în vârstă şi nu dorea să fie văzut sau fotografiat în companii din astea…

Probabil că fusese îndoctrinat în RFG că Securitatea îl fotografiază şi apoi îl compromite. Nu aveam noi timp de aşa ceva! Noi luptam defensiv. Selectam din marea masă de turişti, pe cei care erau suspecţi de spionaj.

— În afară de aceste activităţi, cu ce vă mai ocupaţi?

— În afară de asta, noi mai făceam ceva: pe atunci nu exista Poliţia Militară. Infracţiunile săvârşite în Armată noi le depistam informativ, deoarece aveam dreptul legal de a ne documenta şi a lua măsuri. Informam organele de partid, pentru că era perioada de glorie a PCR-ului, care subordonase şi Securitatea. Scopul era nobil: apărarea demnităţii militarului aflat în faţa abuzurilor unor cadre. Pe baza aceasta, am fost noi urâţi şi s-a declanşat acţiunea împotriva contrainformaţiilor din Armată. Pe cine urmăream? Pe oamenii serioşi? Nu! Am întâlnit în cariera mea cadre militare care pretindeau foloase necuvenite de la soldaţi. Toate acestea le-am documentat. Căutam să creăm o stare de spirit mai bună în Armată şi să întărim onoarea şi demnitatea cadrului militar. Pentru asta, am fost noi huliţi. Am fost huliţi de către hoţi, infractori,

indisciplinaţi, cei care au fost pedepsiţi pe baza informărilor făcute de noi.

Asemenea infractori îmbrăcaţi în uniformă erau ruşinea Armatei. Asemenea oameni erau cei care au hulit contrainformaţiile militare, care a fost o unitate absolut necesară. La fel este şi acum. În orice armată din lume există contrainformaţii militare…

— Cum eraţi priviţi de către Armată şi Securitate? În decembrie 89, Armata vă considera securişti iar Securitatea vă considera militari!…

— Mare mea dilemă! Dacă dădea lovitura de stat Securitatea, mă considerau de la Armată şi tot mă rădeau! A dat-o Armata, ne-au considerat de la Securitate şi ne-au ras…

Nu putem privi lucrurile în general. Eu m-am bucurat de simpatie. Pentru mine au luptat mulţi să fiu reintegrat în Armată. De ce? Mă respectau ca om, ştiau că mi-am făcut o meserie legală, prevăzută de legile ţării şi de regulamentele militare. Cu mine nu aveau nimic. Atenţie, în Contrainformaţii militare nu au fost numai oameni corecţi, au fost şi oameni incorecţi, care s-au pretat şi ei la ciubucuri, la folosirea autorităţii funcţiei pentru a obţine foloase materiale.

În momentul în care erau depistaţi de către organul nostru de contrainformaţii erau îndepărtaţi, însă urmele rămâneau. Deci, noi dacă am fost urâţi pentru abuzurile unuia sau altuia este o greşeală. Fiecare om răspunde pentru el. Răspunderea este personală, potrivit legii. În ţara

noastră, însă, s-a purtat răspunderea colectivă. S-a aplicat răspunderea Securităţii cu toate Direcţiile, pentru nişte fapte pe care le-au insinuat, atenţie, adversarii din serviciile secrete cotonogite serios de Securitatea română! În primul rând, KGB-ul şi MAVO maghiar. Aceste două servicii au fost atât de înrăite împotriva românilor, încât ar fi vrut să ne vadă spânzuraţi pe toţi! Pe ăştia i-am cotonogit zdravăn… Noi am prins cam de toate.

— Revenim la percepţie?

— Percepţia dinspre Armată depindea de fiecare CI-st în parte. Percepţia dinspre Securitate era o oarecare teamă. Atenţie, Contrainformaţiile militare supravegheau informativ Armata, Securitatea şi Miliţia. Orice infracţiune săvârşită era raportată conducerii de partid, urmată de pedepse disciplinare şi, atenţie, la miliţieni şi securişti, de arestare şi condamnare. În Armată, din cauza Cl-ştilor eu nu ţin minte să fi fost condamnaţi decât trădătorii pur şi simplu, cum a fost Şerb! Ion Şerb a fost trădător, a trădat la sovietici secrete militare, a fost arestat, documentat de contrainformaţiile militare şi predat frumos la Justiţie, unde a fost condamnat vreo 7 ani de închisoare…

La Securitate şi Miliţie, pentru abuzuri în funcţie au fost oameni care au fost daţi afară din serviciu şi au fost chiar şi condamnaţi. Cine supraveghea şi depista aceste infracţiuni? Contrainformaţiile militare. Deci, exista o teamă, pentru că ştiau cu ce ne ocupăm…

— Puteţi oferi exemple?

— Eu nu am lucrat în sectorul ăsta, dar le-am aflat în cadrul dezbaterilor colective. Au existat ofiţeri de securitate din PCTF-uri care luau mită de la infractorii de frontieră. Au fost arestaţi şi condamnaţi. Nu am văzut niciunul ieşind să spună că a fost dizident. Concluzia este că pedepsele au fost corecte. Au fost depistaţi de Contrainformaţiile militare, care au sesizat Procuratura militară, care, potrivit legii, a derulat urmărirea penală, a constatat existenţa infracţiunii şi i-a trimis în instanţă pe vinovaţi.

„ATAŞATUL MILITAR DE LA BELGRAD ERA ÎNSĂRCINAT... SĂ-L READUCĂ PE BELODEDICI ÎN ROMÂNIA!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 23/11.06.98)

— Au existat abuzuri?

— În orice ţară există erori judiciare. Posibil ca în perioada socialistă, de după 1964, să fi fost şi abuzuri, dar foarte puţine. În rest, legea. Dacă încălcai legea... În relaţiile cu un cetăţean român, pedepsit era ofiţerul! Dacă ieşea o mică discuţie, fără să fie încălcată legea, tot ofiţerul era pedepsit...

— Puteţi prezenta un caz?

— Aveam un coleg care lucra în sectorul antiterorist. S-a primit o semnalare că nişte cetăţeni arabi s-au cazat în mod ilegal şi suspect la o anumită locuinţă, omul ăla a făcut investigaţii în vecini, cum faceţi şi dvs., ziariştii. În vecini, a nimerit peste o cunoştinţă de-a lui Postelnicu, care

a pus mâna pe telefon şi l-a sunat. L-au zburat afară! De ce? A supărat-o pe cetăţeanca româncă, iar aceasta era prietena lui Postelnicu… Dacă eu mergeam la un bloc să fac o mică inveistigaţie, contactam pe cel care deţinea cartea de imobil. Dacă cetăţeanul nu dorea să-mi dea cartea de imobil eu nu puteam să-i pretind nimic! Era râca între Miliţie şi Securitate… Şi atunci, ce făceam? Plecam frumos la secţia de Miliţie, căutam sectoristul, veneam cu el, luam cartea de imobil şi făceam identificările. Altfel nu se putea…

— Nu era absurd, într-un sistem ce trebuia să fie extrem de operativ?

— Era absurd! Pierdeam timpul. Trebuia să obţinem informaţia prin intermediul ofiţerului de la Miliţie…

— Se *pune, acum, problema dosarelor de Securitate. Care este părerea dvs?*

— Foarte frumos. Să le publice pe toate, dar în ordinea asta: dosarele de paşapoarte făcute pentru cei care plecau în străinătate, să vedem cine au fost privilegiaţii socialismului şi cine circula în străinătate pe valuta statului român. Cea mai importantă categorie a privilegiaţilor au fost cei care s-au plimbat prin toată lumea pe valuta statului român şi, în 1989, s-au dat disidenţi ca să rămână în conducere, acum în democraţie.

Deci, acestor disidenţi, care au pretenţia să ne judece pe noi moral şi s-au adunat în tot soiul de alianţe şi partide, să li se studieze dosarele de paşapoarte şi să vedem ce scrie în acel dosar: ţările prin care au plecat, cu ce bani, de unde au

luat banii etc.

Eu vă propun aşa: să se publice dosarele, începând cu cele de paşapoarte, integral, să se vadă pe ce bază de referinţe plecau unii, că aveau referinţe de la tovarăşii din CPEx şi CC, şi e vorba de lideri ai unor partide acum la guvernare, din ăştia care se dau foarte democraţi!…

Mai propun să se publice dosarele de urmărire informativă asupra cetăţenilor români, să se vadă pe cine a urmărit Securitatea. Vă spun eu pe cine: ataşaţii militari şi alţi diplomaţi spioni, plus legăturile lor suspecte. Să zicem că ataşatul militar avea 10 – 15 prieteni români. Din ăştia, nu putea să-i urmărească pe toţi, că nu erau forţe. Îi urmăreau pe ăia care erau suspecţi, care deţineau informaţii. De unde erau?

— Nu poţi trăda decât dacă ai ce!

— Erau din înalta conducere de partid şi de stat, din funcţii foarte mari, de unde au făcut gât să rămână şi în noua conducere, s-au organizat imediat în FSN şi au zis: *„Ştiţi, Securitatea ne-a urmărit!”* Dar de ce v-a urmărit? De ce nu l-a urmărit pe Gheorghe tractoristul?

Cine avea secrete era automat verificat, inclusiv noi. Deci, timp de 19 ani, eu am verificat persoane care desfăşurau activităţi militare sau informative, dar am fost şi eu verificat tot timpul…

— Şi cei care vă verificau pe dvs?

— Erau şi ei verificaţi, la rândul lor! Exista o piramidă a posibilităţilor de verificare. Nu exista posibilitatea de a scăpa. Existau verificări reciproce, în aşa fel încât să se păstreze legalitatea, demnitatea de ofiţer şi relaţia corectă

cu cetăţeanul.

— Cu ce se ocupa secţia militaro-juridică a CE-ului, condusă de generalul Ion Coman?

— Eu ştiu numai câteva activităţi. Verifica organele de securitate la legalitate: să nu urmăreşti membri PCR, să nu urmăreşti cetăţean nevinovat. Veneau şi ne controlau să nu încălcăm legea, să verificăm corect cetăţenii români care trebuiau verificaţi. Verificam nivelul pregătirii profesionale şi dacă omul era pregătit să reziste presiunilor contrainformative făcute în străinătate. Dacă era nepregătit sau lipsit de devotament faţă de patrie, nu pleca! Mie nu mi-a trădat niciunul din ofiţerii trimişi afară. Asta este o mândrie. Le-a plăcut sau nu, le-a trecut oful. Le era teamă să nu descoperim că au o relaţie extraconjugală. Nu aceasta era problema. Vă dau un caz concret, nu vă spun cine: după 1989, o parte din dosarele din contrainformaţii au intrat în mâinile conducătorilor din timpul revoluţiei şi le-au citit. Un asemenea fericit şi-a citit dosarul, era tot un oltean, colonel, şi m-am întâlnit odată cu el pe stradă. M-a salutat şi m-a întrebat ce mai fac. În momentul ăla de diversiune, 1990 – 1991, eu nu salutam pe nimeni. Cine mă saluta, însemna că recunoaşte. Deci, m-a salutat acel domn colonel şi mi-a spus: *„Domnule, mi-am citit dosarul!”*

Eu eram pregătit la reacţie: *„Da, şi?”* Mi-a zis: *„A fost foarte corect, m-aţi verificat foarte corect! Mă întreb cum aţi avut curajul să-mi daţi drumul, să-mi daţi aviz…”*

Atunci au descoperit ei că noi semnam şi răspundeam personal dacă rămânea unul în

străinătate. Am rămas buni prieteni. De ce? Fiind un om inteligent, a înţeles. Scopul era să ne asigurăm de loialitate, că va veni înapoi. Dacă trăda, răspundeai cu funcţia şi gradul. În cele mai multe cazuri, treceai în rezervă.

Un ofiţer de Securitate modest, la locul lui, civilizat, politicos, a fost trecut în rezervă pentru că a fugit Nadia Comăneci. La ora actuală este un comerciant prosper. Avea secrete Nadia? Nu, era vorba de altceva: să nu fie valoare naţională. Nadia Comăneci era o valoare naţională. Nu vă mai spun ce necazuri au fost când a fugit Belodedici! Eram CI-st la DIA şi în fiecare zi trebuia să raportez ce a mai făcut ataşatul nostru militar la Belgrad pentru a-l convinge pe Belodedici să vină înapoi! Vă daţi seama ce enormitate?! Un sportiv, locotenent (că era la Steaua, nu contează), a fugit. Mare lucru că a fugit Belodedici de la Steaua! M-am şi enervat. Acestea erau exagerări din perioada dictaturii, pe care le-am simţit la fel ca orice om din popor. Mă simţeam străin în ţara asta, în momentul dictaturii. După 1980, eu am început să mă simt străin în ţara mea, m-am interiorizat foarte mult, încât unii din şefi credeau, la un moment dat, că m-am ţăcănit... Între idealurile mele de România frumoasă, prosperă şi ceea ce vedeam exista o mare discrepanţă. M-am apucat să citesc tot felul de chestii, să înţeleg. Atunci, am studiat psihologie, paranormal, religii, să înţeleg ce se întâmplă cu ţara mea.

„TRĂDĂTORUL EVREU PACEPA

A FOST RACOLAT DE... RUŞI, GERMANI ŞI AMERICANI!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 24/18.06.98)

— Revenind la gradul de locotenent şi calitatea de simplu ofiţer de Contrainformaţii, cum a fost evoluţia?

— Evoluţia a fost foarte frumoasă, îmi plăcea ceea ce făceam, alergam foarte mult. Adevărul e că era şi o zonă foarte interesantă. Pe litoral veneau foarte mulţi străini, din care unii erau spioni. Noi ne ocupam de spionii militari. Dacă un cititor primeşte o listă cu 100.000 de nume, care e spion? Dacă îi vede la faţă, îi scrie pe frunte spion? Nu. Vă daţi seama, să cauţi persoanele care aveau misiuni de spionaj, diversiune sau alte asemenea misiuni care făceau obiectul muncii noastre...

— Pe ce criterii aţi avansat în funcţie?

— În primul rând, vreau să vă spun că eu nu am fost avansat la excepţional. Eu am fost avansat întotdeauna la termen, cu o singură excepţie, de la locotenent la locotenent major am fost avansat în august, în loc să fiu avansat în decembrie, însă, ulterior, toată promoţia mea a fost avansată în august pentru a ne echilibra. Noi terminasem şcoala în decembrie, în mod fulgerător, după numai 3 ani şi jumătate, pentru a completa golurile din Marină, deoarece erau relaţii tensionate cu URSS-ul. În 68,69 şi 70 s-au scos promoţii rapide pentru a echilibra necesarul de forţe în Marina Militară. Anormal am fost avansat

în funcţie: în funcţii în care piloşii erau avansaţi într-un an, eu am fost avansat după 13 ani! Şef de birou era prima funcţie. Am urcat toate treptele, am învăţat limba engleză, am absolvit Facultatea de Drept. Psihologia am învăţat-o într-o perioadă în care era interzisă. Deci, am învăţat foarte mult.

Mă durea faptul că unii erau avansaţi pe bază de pile. Visul meu era să lucrez afară. Acolo însă, nu plecau decât cei care aveau rude în CC, MAN, aparatul politic. Nu s-a putut, deoarece am divorţat (act de curaj în socialism), am fost judecat la partid iar din această cauză am rămas şi fără casă. M-am mutat într-o garsonieră la etajul 9 şi mă întrebam, în 1989, unde sunt vilele şi salariile alea mari de care vorbeau propagandiştii…

— Deci, avansat în funcţie după 13 anii…

— După 13 ani de muncă, am fost avansat şef de birou, în 1985.

— Când aţi ajuns în Bucureşti?

— În 1978, pentru cazul Pacepa. În 1978, trădătorul Pacepa era încolţit. Fusese mirosit de către Contrainformaţii, i se stabiliseră legături suspecte şi cu americanii şi cu ruşii, pentru că atunci când era tânăr ofiţer fusese ajutat de un consilier sovietic să scape de închisoare. Deşi fusese avansat pe linie politică, ca „simpatic” al familiei Ceauşescu, Contrainformaţiile militare l-au luat la verificat şi au constatat relaţii suspecte şi către ruşi şi către americani. Atunci l-au încolţit. Cu cine să-l încolţească? Au adus tineri ofiţeri, necunoscuţi. Pacepa avea deja gradul de general şi conducea o Direcţie a Securităţii, nu era el şeful Securităţii, cum se lăuda prin cărţi. Deci, în 1978,

în luna iunie, am fost mutat la Bucureşti. În august, am început lucrul la cazul Pacepa. Când a trădat, a simţit măsurile de contrainformaţii luate împotriva lui. A trădat cineva. Nu ştiu cine a trădat. Nu am avut vedere asupra întregului caz. Eram tânăr locotenent major, nevinovat. Nici nu ştiam prea bine ce facem, cum să trădeze un general de Securitate? După aia, am mai văzut şi alţii şi am scris *„Fulgerul albastru”.* Deci, trădarea nu ţine cont de grad şi funcţie. Trădarea e legată de ataşament sau de lipsă de ataşament…

— L-aţi cunoscut personal* pe *Pacepa?

— Nu. Nici nu ştiam cine e. Eu urmăream nişte legături ale lui Pacepa. După ce a fugit, am început noi să scormonim cazul. Am aflat de când trădase. Trădase din 1956 şi vă daţi seama ce greu a fost depistat. În 1956, în timp ce era în misiune în RFG, a fost recrutat, de către germani, a fost predat la americani şi crescut cu informaţii pentru a ajunge în anturajul lui Ceauşeşcu. În orice caz, este o persoană josnică şi lipsită de curaj.

— De ce au reacţionat Contrainformaţiile aşa de târziu? Precedentul exista: cazul ofiţerilor Horobeţ şi Ciuciulin, căzuţi în 1956, în RFG.

— Trădase Pacepa. Au fost semnale mai multe.

— Semnale au fost transmise şi de către ofiţerul Simon Titus…

— Simon Titus a scris, după 1989, o carte. De ce nu s-au luat măsuri? Pentru că nimeni nu e

perfect. Şi probabil, până în 1960 a fost sprijinit de consilierii sovietici. Pacepa a fost sprijinit de consilierii sovietici, e caz concret. Trebuia să fie băgat la puşcărie pentru delapidarea unor fonduri speciale. Consilierul sovietic de la unitatea sa l-a apărat. Din cauza asta, nimeni nu s-a mai atins de el şi a crescut în funcţii, după care şi-a făcut el nişte acoliţi cu care i-a mâncat pe cei care îl denunţau.

— Să recapitulăm: racolat de americani şi protejat de sovietici?

— De unde să ştie sovieticii că el fusese racolat de americani?

„ÎN 89, ŞEFUL DIA MI-A SPUS CĂ... E LOVITURĂ DE STAT DATĂ CU AJUTORUL RUŞILOR!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 25 – 26/25.06.98)

— Era agent dublu?

— Posibil să fi fost dublu. Acum e foarte bătrân, îl caută *doamna cu coasa.* Probabil că nici nu mai trăieşte. Ceea ce spun ăştia acum că spune Pacepa sunt poveşti, invenţii ale serviciului secret american. Pacepa a fugit la vârsta de aproape 60 de ani, în urmă cu 20 de ani. La 80 de ani, cine se mai ocupă de spionaj, că îi atârnă hainele pe el? Invenţiile astea care apar în presă sunt prostii pentru a încerca atitudinea românilor faţă de trădători. Atitudinea românilor faţă de trădători trebuie să fie intransigentă în continuare. Nu acceptăm în ţara niciun trădător, indiferent unde a

trădat! Până nu scăpăm de toţi trădătorii şi până nu ne respectăm eroii, nu vom fi o naţiune fericită. Deci, a trădat Pacepa în 1978 şi am lucrat la acest caz. Nu am putut să fiu transferat la unitatea specială care s-a înfiinţat atunci. Ştiţi că atunci a căzut *920*, unităţile de informaţii externe. Nu am putut să fiu transferat pentru că am divorţat. Am divorţat din motive temeinice şi am rămas singur. Am primit o garsonieră într-un bloc muncitoresc, în cartierul *Timpuri Noi,* la etajul 9, în care am avut, de împrumut, un recamier, un dulap şi o masă. Eu m-am simţit foarte fericit.

Ca să revin, din cazul Pacepa am cunoscut destul de multe şi am şi scris destul de multe în anumite ziare.

— Ce nu aţi scris?

— Povestea pe scurt a lui Pacepa este următoarea: în 1956 era ofiţer de informaţii al Securităţii. Lucra în subordinea unor consilieri sovietici. A fost trimis în misiune acoperită la Köln, în RFG, la reprezentanţa comercială. Al doilea coleg al său, era un ofiţer de informaţii din DIA, Simon Bela Titus, evreu maghiar. S-au mâncat între ei acolo. Simon Bela Titus l-a denunţat că a trădat în favoarea americanilor, de la care primea nişte cadouri, însă din ţară a fost protejat. În momentul în care au fost trimişi doi ofiţeri acoperiţi în zonă, Ciuciulin şi Horobeţ, au fost arestaţi. Trădarea era mai mult decât evidentă! Vedeţi, sursele pe care şi le-au făcut consilierii sovietici în Securitate şi Armată, au avut putere până prin 1964.

Eu am cunoscut mai multe cazuri. Până în

1968, s-a judecat Securitatea Kominternistă, cu dezvăluiri publice. Securitatea din perioada Kominternistă a fost formată din persoane alogene. Nici Pacepa nu era român, era evreu ceh. Grünberg-Nicolski era evreu rus. Torţionarii perioadei 1944 – 1964 şi trădătorii trebuie căutaţi în ceea ce a băgat securitatea sovietică pe teritoriul românesc şi în ceea ce au racolat alte puteri.

— Revenind la Pacepa, nu* s-a *făcut prea multă gălăgie?

— Părerea mea este că s-a făcut prea mult tămbălău în cazul Pacepa, semn că Ceauşescu nu a înţeles că atunci când te trădează cineva trebuie să nu-l mai bagi în seamă. A fugit, dar atenţie, dovada laşităţii, şi a lui şi a americanilor: în primul an nu a scris nimic. Abia când a trădat Gorbaciov socialismul, a început să apară cu *„Orizonturi roşii”* şi *„Moştenirea Kremlinului”.* Până atunci nu a scris nimic. După ce a sărutat mâinile şi altceva soţilor Ceauşescu, i-a însuliţat în scris. De ce nu i-a insultat când era aici, dacă era bărbat român, demn, serios? De ce nu le-a spus lor: *eu nu sunt de acord cu politica voastră?*

Asta ar fi însemnat într-adevăr o atitudine corectă, nu faptul că a trădat la americani şi s-a dus acolo. Acolo a tăcut din gură. Din 1978 şi până în 1985, nu a apărut nimic, nu a scris nimic.

Deci, ce a făcut? A fost un laş şi un oportunist, care s-a băgat pe sub pielea lui Ceauşescu, să trăiască mai bine. Nu a avut niciodată convingeri. A avut şi o familie destrămată, nu s-a împăcat prea bine cu soţia. A

fost o greşeală a lui Ceauşescu că i-a dat atât de mare importanţă. Nu trebuia să piardă timpul cu el şi nu trebuia să-i păstreze fiica.

— Când şi în ce context a părăsit ţara Dana Pacepa?

— A stat în România până în 1989. Avea interdicţie de a pleca din ţară. I-a dat drumul, culmea, general Militaru, când a ajuns ministru al Apărării. De ce? A zis: *e timpul să-i reabilităm pe toţi cei care au fost urmăriţi de Securitate.* S-a opus general. Caraman, care a spus: *staţi un moment, trădătorii rămân trădători!* Militaru ştia de ce vrea să-i reabiliteze pe toţi: şi pe cei care au trădat la sovietici şi pe cei care au trădat la americani. Era şi el unul din cei urmăriţi pentru relaţii suspecte cu serviciul sovietic…

— Cum* s-au *creat noile structuri de informaţii după 1989?

— Ordinul l-a primit Gelu Voican Voiculescu, împreună cu doi ofiţeri de Securitate care trecuseră de partea revoluţiei şi care au înfiinţat, în acea noapte, U.M. 0215.

— De ce Gelu Voican Voiculescu?

— Pentru că îi plăceau mult serviciile secrete şi activitatea misterioasă…

— A avut tangenţă?

— Nu.

— Niciodată?

— Domnule, eu am scris într-o carte despre tangenţa lui cu Securitatea. El se afla în relaţii bune cu securistul întreprinderii în care lucra. Mai mult de atât nu ştiu. Ştiu că l-a avansat pe ofiţer,

după 1989, l-a făcut locţiitor la U.M. 0215. Gelu Voican Voiculescu făcuse închisoare împreună cu un ofiţer de Securitate care luase mită de la străini, odihnească-se în pace, că a murit! Munteanu îl chema. Munteanu a fost băgat în puşcărie de Vlad. A vrut să-l scape Homoştean, pentru că era de la el din Alba, dar nu a reuşit. Deci, Gelu Voican Voiculescu a stat la închisoare cu Munteanu, a învăţat ceva muncă informativă, i-a plăcut.

Oricum, răspundea de serviciile de securitate. Eu am făcut parte din U.M. 0215, începând cu 1 aprilie 1990 şi nu mi-e ruşine să o spun. Am lucrat într-un sector care se ocupa de serviciul de spionaj sovietic şi i-am trosnit fără milă. Am fost pe teritoriul Basarabiei tot anul 1990 şi am trosnit acolo tot ce am putut să trosnesc, să-mi plătesc paguba din decembrie 1989, pentru că atunci în România au lucrat şi sovieticii…

— În decembrie 1989, v-aţi simţit militar sau securist?

— În 1989, m-am simţit român. Şefii unităţii mele erau numiţi după un criteriu prost. Ceauşescu nu a avut încredere în români, a avut încredere numai în olteni. Eu zic că suntem români toţi. Ceauşescu căpătase această boală, mai ales după trădarea lui Pacepa: numea în funcţii numai olteni. Şefii DIA erau toţi olteni: amiralul Dinu Ştefan – din Bobiceşti-Olt, col. Şarpe Paul – din Corabia-Olt, col. Paraschiv Florea – din Leleasca-Olt. Mi s-au părut necinstite aceste numiri, pentru că ofiţerii numiţi nu erau cei mai buni. Cei mai buni erau: Florian Gârz, Nicolae

Farcaş şi alţii. Erau mai buni ca pregătire şi i-aş fi văzut mai sus. Însă, sistemul era ăsta, un sistem greşit, gândit de o minte de om bolnav care a greşit destul. Noi trebuie să ne simţim români cu toţii.

— Cum şi când aţi ajuns să „păcătuiţi" faţă de regimul Ceauşescu?

— În 1985, înainte de revelion, într-o discuţie cu mai mulţi ofiţeri de informaţii şi contrainformaţii eu am spus: *„Domnule, Ceauşescu trebuie schimbat, pentru că a luat-o razna, nu mai gândeşte româneşte".* Din 1986, eu am fost urmărit informativ până în 1989, pentru manifestări împotriva conducerii de partid şi de stat.

— Cum aţi reacţionat?

— Eu am cerut trecerea în rezervă, când am văzut că sunt urmărit. Nu au avut curaj să mă treacă în rezervă. De ce? Nu sunt forţe suficiente pentru a urmări un om liber, un civil.

— Au preferat să vă ţină în serviciu activ...

— Exact! Mă ţineau şi mă supravegheau la milimetru şi, atenţie, mă şantajau. Mă terorizau, pur şi simplu! Mă controlau în fiecare lună. De regulă, controlul de fond trebuia să vină o dată la câţiva ani. În fiecare lună mă controlau. Mă terorizau. De dimineaţa până seara, mă puneau să muncesc. Mă supravegheau ca pe terorişti, cu filaj pe faţă, inclusiv cu luptători de la USLA. Că mă urmăreau pe mine, nu era nimic, dar biata mea soţie era nevinovată. Ea n-a zis nimic. Credeau că

noi conspirăm. În orice caz, eram urmărit.

— Aţi fi putut conspira? Aveaţi posibilitatea?

— Nu. Păi, atunci lucram în relaţii externe. Eram şi ofiţer de contrainformaţii şi de relaţii externe. Puteam să mă întâlnesc cu orice diplomat şi să-i spun: *„Domnule, gata, fug la voi”.* Nu, eu eram român. Eu am zis ce-am gândit. Nu am conspirat cu nimeni, niciodată. Am gândit ceea ce au gândit majoritatea românilor. Vedeam câţi bani se cheltuiau aiurea, cu publicatul cărţilor. ŞI DIA i-a publicat cărţi în străinătate lui Ceauşescu. Eu am scăpat doi ofiţeri DIA care trebuiau să fie băgaţi la închisoare pentru că nu se justifica o sumă de bani pe care o cheltuiseră la o editură din Grecia, să scoată nişte cărţi în limba greacă. Veniseră ăştia de la contraspionajul civil să-i bage în puşcărie şi am spus: *„Staţi, măi oameni buni, banii ăştia au fost cheltuiţi pentru publicarea operelor”.* Am scris şi referat. Mi-am asumat răspunderea. Am semnat acolo şi l-am dat şefilor mei, care au semnat şi ei. Acei doi ofiţeri au primit ordinul ăsta, să publice operele în străinătate. Da, inclusiv Armata a publicat*” opere inestimabile”* în tot felul de limbi şi, bínenţeles, că aceste opere nu erau cumpărate şi le plăteau cu bani din ţară şi le desfăceau gratuit, dacă dorea cineva să le citească. Ceea ce mă îndoiesc…

Deci, eu ştiam că sunt urmărit. Vedeam că e revoluţie în jur. Eu care eram anticeauşist, nu ştiam ce să zic. Ştiam că cei trei şefi ai unităţii fuseseră numiţi de Ceauşescu.

— Cum v-aţi purtat în acel context?

— M-a chemat amiralul Dinu, şeful DIA, şi mi-a zis: *„Tov. Coruţ, eu vă cunosc pe dumneavoastră de când eraţi elev la şcoala de ofiţeri de marină. De partea cui sunteţi?”* În această situaţie, dvs, ce aţi fi replicat? M-am enervat şi am spus: *„Tov, amiral, nu aşa se pune problema! Am înţeles că de-o parte e Armata, de* o *parte Securitatea. Eu am aplicat legea română. A căzut un guvern, se va ridica alt guvern şi voi aplica în continuare legea română”.* Asta am spus-o eu, un amărât de căpitan de rangul III, amiralului care conducea DIA, în prezenţa colonelului Şarpe Paul, locţiitorul său, devenit ulterior general, reprezentant la NATO, actual civil, pensionar. Normal că a rămas uimit. M-a luat să mergem la Stănculescu, să mă ia Stănculescu la prelucrat, sunt la Armată sau la Securitate? Eu nu acceptam ideea că Armata şi Securitatea să se bată. Eu am aplicat legea română. Securitatea nu s-a ocupat cu cotonogeala, cu bâta. A aplicat legea. Există lege după care s-a lucrat.

Stănculescu nu ne-a primit. În biroul lui deja era bântuială mare: veneau generali, plecau generali. Nu ştiau cum s-o cotească. Asta se întâmpla în ziua de 22 decembrie, după amiaza, pe la ora 1700 – 1800. Eu m-am întors frumos în biroul meu, mi-am adunat subordonaţii şi le-am spus: *„Noi am aplicat legea română”.* Erau deja zvonuri că vin ruşii, că vom fi cu ruşii, că lovitura de stat este cu ajutor sovietic. Atenţie, asta mi-a spus-o amiralul Dinu în birou: *„Tov. Coruţ, e lovitură de stat dată cu ajutor sovietic”.*

M-am dus şi le-am spus subordonaţilor:

„Băieţi, se pare că lovitura de stat e dată cu ajutor sovietic”. Când l-am văzut la televiziune pe Nicolae Militaru, le-am spus: *„Băieţi, am rupt-o în fericire, că ăsta este urmărit pentru relaţii cu GRU!” (*spionajul militar sovietic*)*. Culmea, toţi subordonaţii mei erau olteni sau munteni. Mă împăcăm foarte bine cu ei. Îi acopeream când făceau câte o boroboaţă, că făceau. Ei ţineau foarte mult la mine şi, când era vorba de muncă, munceau. Eu nu am sentimentul apartenenţei la zona natală, ci sentimentul apartenenţei la întreaga România. Deci, în momentul acela i-am adunat şi le-am spus: *„Măi băieţi, dacă vin ruşii, spuneţi că nu ştiţi nimic. Şeful a ordonat, voi aţi executat”.* De ce? Noi suntem mai mulţi. Decât să cadă toţi, mai bine răspund eu. Mi-am luat răspunderea.

Dacă şi general Vlad ar fi făcut la fel, scăpa Securitatea. De aceea, eu nu am un respect deosebit pentru Vlad. Îl respect ca profesionist, dar atunci nu a luat atitudine bună. Trebuia să spună la TV: *„Răspund eu pentru Securitate!”* Aşa trebuia făcut.

Unul dintre subordonaţi mi-a apus: *„Şefu’, vin ruşii! Luăm documentele sovietice şi le dăm foc în W.C., la iuţeală!”* Deci, din cam o treime din documentele care le aveam noi, rezultă că noi am cotonogit serviciul de spionaj sovietic fără milă. Eu le-am spus: *„Staţi un moment, voi vreţi să ne împuşte românii pentru că am distrus documente secrete? Mai bine să ne împuşte ruşii că i-am lucrat! Dacă intră ruşii, dacă îi vedem aici, în curte, dăm foc la toate documentele şi ieşim cu*

mâinile sus”.

Nu s-a întâmplat nimic din toate astea, din contră. Armata a cerut să predăm armamentul. Cine nu a avut armament, nu a tras. Noi nu am ieşit din unitate. Iată cum au fost disculpaţi CI-ştii fără vrerea lor, de către o prostie pozitivă, făcută de general Stănculescu…

„ÎN 1990, LE-AM FĂCUT PĂRUL CREŢ LA KGB-IŞTI”.

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 27 – 28/09.07.98)

— Ce s-a *întâmplat cu arhivele?*

— Aşa m-au întrebat şi pe mine, în 10 ianuarie 1990, când au venit să ia în primire arhiva: *unde este arhiva şi aparatura de înregistrare?* Le-am spus: „Fraţilor, nu am *avut aparatură de înregistrare, arhive nu avem. Noi avem numai documente operative”. În fapt, am avut* aparatură de înregistrare, am înregiatrat ce a fost interesant. Din când în când, prin cărţi, mai strecor câte ceva, în aşa fel încât să nu afectez statul român sau interesele Armatei române. Eu mi-am iubit unitatea şi am apărat-o cât am putut de mult. Ştiam că serviciile secrete române trebuie să renască, să apere interesele naţionale.

— Ce v-a determinat să vă duceţi la UM 01215?

— Păi, pe data de 10 ianuarie 1990, DIA s-a desfiinţat din ordinul general Nicolae Militaru. A fost un act de profundă trădare! Nu există armată fără servicii de Contrainformaţii. S-au cheltuit

după aia sume imense pentru reînfiinţarea Direcţiei de contraspionaj militar. În momentul acela, eu mi-am dorit să trec în rezervă, să mă fac ziarist, cu scopul mai îndelungat de a spune adevărul despre evenimentele din decembrie 1989. Nu mi s-a aprobat şi am fost mutat la Marina Militară, de unde venisem, ca să iau salariu, dar să nu lucrez, să nu fac nimic. Nici Armata nu prea lucra, pentru că era într-o stare de haos, determinată de măsurile feseniste trădătoare (am pus calificativul trădătoare, aşa să rămână!), luate împotriva serviciilor secrete, Armatei, Miliţiei. Au fost măsuri trădătoare. S-a lovit în aparatul de apărare a intereselor naţionale, pentru a salva activiştii de partid, cu care se urmărea formarea unui alt partid şi s-a format FSN-ul. Ăsta fost scopul: să lovească în aparatul de apărare al ţării şi să salveze partidul, să meargă înainte nu ştiu ce socialism cu faţă umană…

Am stat degeaba la Marina Militară, cerând să trec în rezervă. CI-ştii au fost judecaţi în parte. Fiecare a fost judecat la unitatea la care era. Din 42 de CI-şti, numai 2 au fost respinşi. Unul pentru că fusese activist de partid şi îi lovise şi unul pentru că era obraznic, era fiu de milionar şi îi trata cu dispreţ pe toţi. Restul au rămas în Armată până când, printr-un ordin abuziv, general Militaru i-a trecut pe toţi în rezervă. Ultimul ordin al general Militaru a fost să treacă în rezervă pe toţi Cl-ştii de marină şi grăniceri.

Am trecut în rezervă şi am venit la Bucureşti. M-am înscris frumos în *Asociaţia Probasarabia şi*

Bucovina, să-mi fac datoria faţă de basarabeni, fără gând de a mai lucra vreodată în serviciile secrete. M-au contactat foştii colegi şi au spus: *„Băiete, vezi ce se întâmplă în ţară fără servicii secrete? Uite, Ion Iliescu regretă enorm* că a *lovit Securitatea şi va ieşi la TVR să spună cine au fost teroriştii”.* Am spus: *„Bine, de acord, dacă iese la TVR şi spune acest lucru, lucrez. Condiţia mea este să lucrez într-un sector antisovietic. Vreau să-mi plătesc datoria pentru decembrie* 89*”. Într-adevăr, într-un* asemenea sector am fost repartizat. Am lucrat în Basarabia împotriva URSS şi am trăit momente glorioase, care nu pot fi descrise, pentru că le-ar citi FSB-ul rusesc. Deci, anul 1990 am lucrat în Basarabia, în calitate de ofiţer acoperit ca ziarist, săvârşind fapte care au făcut părul creţ şi mintea dâmburi la mulţi contraspioni sovietici. Învăţam să trec frontiera fără să atrag atenţia. Inclusiv KGB-ul putea fi păcălit, asta ca să nu mai ridice nimeni în slăvi KGB-ul, CIA şi alte servicii! Securitatea a creat oameni buni, care au fost capabili să penetreze şi în KGB, şi pe sub nasul KGB-ului, CIA etc. În orice caz, a fost frumos…

— Până când aţi lucrat?

— Până în decembrie 90. Ce s-a întâmplat: în vara lui 90 a fost acel 13 – 15 iunie, mineriade, chestii. Eu nu eram aici, eram departe, la 600 km de Bucureşti. Am auzit zgomotul şi am venit repede. Eram în Bucovina. Am venit la Bucureşti şi am văzut ce era pe aici. Nu înţelegeam, că nu aşa fusese legea. Ăia manifestau acolo, treaba lor. Nu mă deranja, învăţasem o chestie: nu poporul

este cel care urlă, ci o anumită pătură a lui. Poporul ştia foarte bine că noi n-am făcut prostii. Asta mi-au demonstrat-o nişte tipografi, care, când au auzit că fusesem ofiţer de Securitate, nu au mai primit de la mine ciubuc şi mi-au tipărit revistele foarte repede.

Deci, m-au chemat pentru prima dată la unitate. Se schimbase comandantul. Mi-au zis: *„Domnule, te îmbraci în uniformă, intri în unitate”*. *„Nu, nene, altfel a fost înţelegerea: eu lupt împotriva imperiului sovietic. Aşa a fost înţelegerea când m-am angajat”*. *Mi-au zis: „Păi,* depui raport *de trecere în rezervă…”*

Sigur. Am depus raport de trecere în rezervă, e în dosarul personal, poate fi verificat. Eu ce spun poate fi verificat cu documente. Am făcut raportul de trecere în rezervă pe motive familiale, încă din iunie, şi abia în decembrie mi s-a dat drumul. Eu am continuat să lucrez pe cont propriu, ca haiducii, în Basarabia. Am făcut treburi bune. Am mai trezit spiritul românesc, le-am mai dat curaj, i-am ajutat să-şi aducă aminte că suntem de-un neam şi un sânge, ţinând seama că eu sunt moldovean. Vă daţi seama, când merg acolo, vorbesc în dialect. Zic eu că am pus un umăr la dărâmarea unei bucăţici din imperiu. Inclusiv după trecerea în rezervă am lucrat în Basarabia, pe cont propriu, ca ziarist. Am fost inclusiv în Transnistria, ca ziarist la *„Expres Magazin”*. Eram trecut în rezervă şi am rămas ziarist, tagma care m-a primit cel mai uşor şi cel mai bine.

— Unde şi cu cine aţi lucrat în presă?

— Am lucrat cu Artur Silvestru, un ziarist

bun, de la *„Luceafărul”*, care *a scos „Naţiunea”*. După aia, am lucrat*” Expres Magazin”* cu Ion Cristoiu, un ziarist bun, de la care am învăţat meserie. Un alt ziarist bun e Mişu Bărbulescu, pe care nu prea îl mai văd prin presă, dar era foarte bun. Deci, eu am învăţat meserie de la ziarişti, direct.

— Când aţi început să faceţi dezvăluiri şi care au fost primele reacţii?

— În 1991, în revista *„Expres Magazin”*. *„Un ofiţer DIA rupe tăcerea”* se numea serialul.

În ziua în care a apărut prima serie, la DIA s-a dat alarmă. Conduceau nişte acoliţi de-ai lui Iliescu. Gral Marin Pancea a dat alarmă, i-a adunat pe toţi şi i-a întrebat: *„Ce ştie Coruţ despre DIA?”* Şeful Sintezelor i-a spus: *„Domnule, ştie tot!” Pancea s-a enervat „Cum ştie tot?”* I s-a *răspuns: „Asta era meseria lui, şi ştie tot, nu înţelegeţi?”*

Mi-au povestit foştii colegi: *„Uite, ăsta a dat alarmă şi când a auzit că ştii tot...”* Pancea a luat multe măsuri abuzive. E cineva care îl are la mână cu ceva important, dar nu merită să discutăm despre astfel de oameni de conjunctură. A fost un om de-al lui Iliescu, pus într-o funcţie pentru care nu avea calităţi şi nici pregătire.

— Cum aţi ajuns la cărţi? Cum v-aţi hotărât să scrieţi?

— În faţa pistolului-mitralieră! Reportaj în faţa pistolului mitralieră!

Iată care este istoria: în 1992 a izbucnit puciul de la Moscova. Eram în birou, la Cristoiu şi

i-am spus: *„Mă duc acolo. Vă transmit cum pot materialele.* M-am urcat în tren. Aveam un paşaport de serviciu, obţinut, printr-o şmecherie, de la MAE, de la Adrian Năstase, pe care l-am păcălit...

În numele *Asociaţiei Probasarabia şi Bucovina,* am luat 4 paşapoarte de serviciu, dintre care unul pentru mine, ca să nu mai trecem pe la consulatul sovietic, să luăm viză. Ne depistau şi ne semnalau: *„Fiţi atenţi că vine ziaristul cutare, puneţi ochii pe el”.*

Cu paşaportul de serviciu ajungeai la vameşii şi grănicerii obişnuiţi. La ăia, cu un ciubuc treceai orice doreai... Am ajuns la frontieră, convins că din cei care ţinuseră Piaţa Universităţii, din cei care făcuseră demonstraţii publice, vor veni cu miile să apere Basarabia. M-am urcat în tren şi am ajuns la graniţă. Îi dădea jos pe români.

Mi-a venit ideaa! Aveam mereu ruble puse bine. I-am dat 100 de ruble unei rusoaice şi m-am băgat în vagon rusesc. Am trecut frontiera fără ştampilă. Am ajuns în Chişinău şi doream să văd miile de români voluntari. Era un singur român: Nicolae Radu Panhalica, un bătrân de 80 de ani. Atât. Am zis: *„Unde sunt ăia de se băteau cu pumnii în piept pentru Basarabia şi Bucovina? A dracului pielea pe voi, acum, când aţi văzut că-i baie, v-aţi retras în găoace!...”*

— Ce *aţi făcut?*

— M-am dus frumos la Preşedinţie şi m-am pus la dispoziţia Preşedintelui. Eram prieten cu secretarul Preşedintelui, care era istoric. Eram prieten şi cu Moşanu, preşedintele Parlamentului.

— Deci, aţi asistat la puci?

— Am asistat la puci, la arestarea liderilor puciului, mai puţin a lui Smirnov, care fugise în Ucraina şi l-au adus după aceea. M-am mirat că i-au eliberat pe liderii puciului, din ordinul lui Boris Elţîn, ca să ştim că basarabenii au ascultat, vrând-nevrând, de Moscova. Smirnov trebuia împuşcat pe drum! Ucrainenâi s-au purtat frumos atunci: l-au arestat şi l-au predat la moldoveni. Poliţiştii moldoveni l-au adus de la Kiev până la Chişinău, fără să scape niciun cartuş în Smirnov… Iată din ce cauză avem acum necazuri, când frumos era să se lichideze conturile pe loc! făcuse rebeliune antimoldovenească, anti-românească, trebuia lichidat! Ce mai atâta prostie? Am stat, am transmis ştiri. Între timp, a venit şi nevasta mea acolo. S-a format o delegaţie de deputaţi moldoveni, să meargă la Moscova, la ultimul congres al sovietelor, să declare independenţa Moldovei. M-au invitat şi pe mine, ca ziarist român.

— Cum aţi ajuns la Moscova?

— Eu am făcut un calcul: dacă mă urc în avion şi cobor la Seremetievo, KGB-iştii o să mă aresteze, deşi ei erau la sediu, că tocmai izbucnise la ei scandalul. Am zis: *domnule, eu nu trec prin filtrul aeroportului. Dacă mă sui în trenul de Moscova, nu mă întreabă nimeni cum ajung în Moscova, pentru că nu e graniţă.* Graniţa era la Prut. Le-am spus că ne întâlnim la Moscova, la reprezentantul Moldovei. Am întâlnit-o acolo pe nora lui Ion Raţiu. Ne-a auzit vorbind româneşte şi ne-a oprit. Venise la puci. Am participat la

congresul deputaţilor. Am stat afară şi am luat declaraţii tuturor reprezentanţilor naţiunilor din imperiu. Nu ştiam bine ruseşte, numai aşa cât să mă descurc. Am învăţat întrebările şi ei îmi răspundeau, după care o moldoveancă îmi traducea. Am şi acum acel interviu. Este extraordinar, acum după căderea imperiului, să vedeţi ce spuneau ei atunci. Reportajul se numeşte *„Hoinar prin ţara de mesteceni”*. Eu am mers 2000 de km, de la Chişinău la Moscova. Era unul de 4 – 5 luni în Rusia şi nu-l găsea nimeni. Erau străini cu grămada pe acolo. Aveai bani, circulai. Am luat interviuri cu fiecare reprezentant al fiecărei naţiuni. Când am luat interviul la gruzini, m-au luat toţi în braţe. Cu o zi înainte, România recunoscuse Gruzia. Eu nu ştiam. Mi-au spus: *„Nu mai pleci. Eşti român, mergi cu noi în Gruzia, îţi dăm ceacea* (ţuică – n.a.), îţi dăm de toate”.

— Ce aţi făcut?

— Venea frigul şi noi plecasem din august, eram îmbrăcaţi de vară. Era ploaie rece, aproape ninsoare. Ne-am întors în Basarabia, am venit acasă şi am dat materialele. Lucram la *„Expres Magazin”*. Au publicat puţin. Măi, e orgoliul omului care a muncit şi care a riscat!... La un moment dat, m-am gândit acolo: *„Măi, ce se întâmplă? Eu sunt ofiţer de rezervă. Tocmai aici?”* Mi-am luat un mare risc. Dacă mă depistau, mă băgau în minele de uraniu sau mă împuşcau pe loc! Era răzbunare contra răzbunare. La riscul ăsta, mă aşteptam să-mi publice tot. A început să se adune, aşa, o nemulţumire în mine şi a apărut

un eveniment frumos: martie 1992.

— Despre ce este vorba?

— Discuţie la *„Expres Magazin”* în redacţie: *„Cine are curaj să-i ia lui Smirnov un interviu? Se dă şi primă”.* Pe cinstite, ştii că salariul de reporter nu e prea mare. Am zis: *„Domnule, eu mă duc. Doar nu-i vreun zmeu, îl păcălescu eu cumva”.* Am trecut în Basarabia şi m-am dus la ziarele care colaborau.

— Care era atmosfera?

— Acolo era o stare foarte ciudată. Nu era demarcată exact o republică transnistreană de republica Moldova. Circulau dintr-o parte în alta, vorbeau la telefon şi noaptea se băteau ca chiorii. Am luat interviuri la podul *„Vadul lui Vodă”* de la români, ucraineni şi ruşi, care luptau de partea Moldovei şi după aia am vorbit cu băieţii de la *„Sfatul Ţării”.* I-am întrebat cum îi iau un interviu lui Smirnov. Simplu: *dăm telefon la grupul lor de presă. Dacă acceptă, treci în partea cealaltă, îi iei interviul ziua şi te întorci, că noaptea începe bătaia...*

— Cum aţi ajuns în Transnistria?

— Am angajat un moldovean, cu 100 de ruble, mi-au dat un translator şi am ajuns în Transnistria. Eram doi români: eu şi ziaristul Ion Ursan din Braşov. Am avut o inspiraţie: înainte de a pleca, am discutat cu reprezentanţii *France Press şi Europa Liberă* din Chişinău. Le-am spus că plecăm să luăm interviul. Dacă nu venim până la 12 noaptea, înseamnă că... adio şi-un praz verde! Le-am spus să dea ştirea că ne-au împuşcat.

Câtă responsabilitate, gândiţi voi. Eu eram disperat. În ţară, ăştia mâncau ce mâncau, vorbeau prostii la adresa noastră, măcar să mor cu duşmanul de gât, că ştiam cine organizase diversiunea din ţară...

— Cum aţi ajuns?

— Am mers bine până am trecut linia de demarcaţie. Erau blocuri de beton în stradă. Când am ajuns dincolo, foarte fericiţi, am scos paşapoartele, am spus că suntem ziarişti români şi mergem la Smirnov, să-i luăm un interviu. Nu-i anunţaseră! Ne-au pus la şanţ. Moldoveanul şi translatorul se certau cu ei. Pe noi ne păzea un voluntar bulgar, nu ştia ruseşte bine. Era martie şi ningea. Eu am coborât şi stăteam nemişcat, că ştiam ce înseamnă să stai în faţa unui pistol-mitralieră. Ion Ursan, fiind civil, a vrut să-şi ia căciula, că avea o chelie cam înaintată. Ăla a armat. I-am spus: *„Măi, nu mişca în front, că ne termină ăştia!”* În timp ce se certau ei acolo, am aflat de ce se certau. Erau câţiva transnistreni împuşcaţi în noaptea trecută, cu flori pe ei. A venit un ofiţer, îmbrăcat civil, care ne-a chestionat. I-am spus de ce am venit şi i-am arătat legitimaţiile de presă. Ne-a luat, a pus maşina moldoveanului între două camioane cu soldaţi, ca să vezi cine eram noi! şi ne-au dus la Bender. Ne-au separat în câte o încăpere, în sediul militar. Pe mine cu moldoveanul, care conducea, pe Ursan cu translatorul. Ne-au luat la anchetă, fără să ne bată. Un locotenent rus ne-a spus să scoatem tot ce aveam în geantă. Am scos. Nu aveam reportofon şi norocul meu că nu aveam, că cine

ştie ce găseau pe casetă! Aveam numai un pix, blocnotes alb, curat, nicio agendă cu adrese, ţigări, cheile de la locuinţă şi medicamente. M-a întrebat de ce scriem urât despre ei. I-am spus: *„Nu am scris nimic. Eu sunt de la «Expres Magazin». O să vedeţi ce scriu, dacă vreţi, vă trimit şi ziarele. Pe noi trebuie să ne duceţi la grupul de presă al lui Smirnov”.* Ne-au urcat în maşină şi hai la Tiraspol. Ne-au dus acolo, în sediul central al comandamentului militar de la Tiraspol. Şoferul a rămas jos cu maşina, păzit, şi cu ziaristul rus pe care ni-l dăduseră nouă. Ăsta cam juca pe două fronturi, după câte mi-am dat eu seama, Noroc că nu am vorbit secrete faţă de el. Ne-au urcat până la etajul 3 sau 4. Ne-au spus să stăm acolo, că vine cineva să ne ducă la Smirnov şi ne-au uitat acolo! După vreo jumătate de oră, opresc eu o rusoaică şi, într-o rusă aproximativă, îi explic că suntem români şi că am fost aduşi acolo să-i luăm un interviu lui Smirnov. Mamă, şi începe să urle sirena în clădire, că au intrat românii în clădire, atât au înţeles ei! Şi, dă-i anchetă, cum am ajuns acolo, ce am făcut... În sfârşit, ne-a recunoscut comandantul gărzii, un căpitan ucrainean, care vorbea perfect româneşte şi care era căsătorit cu o româncă. Ne-a luat ucraineanul şi ne-a dus la biroul lui Smirnov. Bineînţeles, în Tiraspol se vedea clar că e vorba de un conflict ideologic, nu etnic. Ei erau cu comunismul, noi eram cu democraţia.

— I-aţi luat interviu lui Smirnov?

— Am ajuns în biroul lui Smirnov şi am aşteptat. Nu a avut curaj Smirnov să dea ochii cu

doi români! Ne-a dat interviu Caraman, doctorul. Vreo două ore şi ceva tot am scris. În sfârşit, am întrebat de deţinuţii politici. Ne-a spus: *„Dacă vreţi, vi-i arătăm dar rămâneţi peste noapte aici”. „Nu, mulţumesc, dacă nu ajungem în noaptea asta, până la miezul nopţii, se anunţă că ne-aţi omorât”.* Atunci a chemat garda, ne-au băgat iarăşi între două plutoane de infanterie şi ne-au scos afară din Transnistria. M-am întors victorios la *„Expres Magazin”.* Deci, conflictul a fost determinat de amestecul KGB-ului acolo. Smirnov nu e băştinaş. A venit, trimis de URSS, când a început perestroika. M-am întors cu reportajul acela teribil şi Ion Cristoiu nu l-a publicat niciodată! M-am supărat foarte tare. Nu am spus nimic şi mi-am zis: *„Mă privatizez!”…*

— Deci, aşa aţi ajuns să publicaţi cărţi…

— Aveam scrisă *„Cheile succesului”* din 1986. Era manualul după care îmi pregăteam eu contraspionii din subordine. Cum să reuşeşti în viaţă, în orice situaţie. M-am retras de la *„Expres Magazin”* şi am publicat cartea în aprilie. Pe 23 aprilie 1992, a apărut primul exemplar. Am avut succes, dar mai modest. Totuşi, 10.000 de exemplare la un scriitor nou, e ceva! În octombrie, am publicat *„Quinta spartă”,* cu care am trezit un interes deosebit. De aici, încolo, m-au dus cărţile pe mine.

„DIRECŢIA I A SECURITĂŢII A CREAT FALŞI DIZIDENŢI!”

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 29 – 30/23.07.98)

— Sunteţi mulţumit, ca scriitor? Aveţi sentimentul misiunii îndeplinite?

— Nu. Eu nu sunt scriitor. Am discutat cu mulţi scriitori, care mă invidiază. Sunt proşti, pentru că mă invidiază degeaba! Eu nu sunt scriitor. Eu mi-am propus, încă din decembrie 89, să scriu pentru a spune nişte adevăruri şi pentru a-i determina pe români să gândească.

Misiunea mi-am dat-o singur, pentru că nu mai aveam şefi. Mi-am trasat-o singur şi m-am ţinut de ea. Eu nu scriu pentru gloria mea personală, pentru că eu am fost schilodit să nu-mi doresc gloria şi să lupt în umbră, undeva ascuns. Nu am plăcerea gloriei. Printr-o educaţie de 19 ani de muncă informativă, gloria nu este pentru mine. Partea materială e interesantă, de ce să nu spun, dar eu nu sunt un scriitor lacom. Eu întotdeauna am pus preţul cât mai scăzut la cărţi şi am tras de tipografi şi vânzători să fie preţul cât mai jos. Nu mai spun că dreptul de autor a fost mereu foarte mic, comparativ cu ce visează unii: 15 % din valoarea cărţii, impozabil. Asta înseamnă destul de puţin. Deci, eu nu mi-am terminat misiunea şi nu mi-o voi termina toată viaţa…

— Până când o să meargă seria „OCTOGONUL”? Nu simţiţi nevoia de a schimba?

— Eu am simţit nevoia, dar cititorii nu vor! Ştiţi că la multe lansări de carte sunt întrebat, dacă doresc să opresc seria, că aşa se răspândesc unele zvonuri. Îmi spun cititorii: *„Să nu opriţi*

seria! Sunt poveştile noastre frumoase!” Deci, nu pot să o opresc. Cât voi trăi, voi scrie în seria *„OCTOGONUL”***.** Este o poveste frumoasă care se derulează pe planuri diferite, iar partea a II-a este mereu analiză lucidă asupra situaţiei economico-politico-sociale din ţară.

— Un om al anonimatului şi al muncii specifice, devenit, prin împrejurare, personalitate publică, scriitor, intră în politică. Care este motivaţia?

— Mi-am ţinut cuvântul dat faţă de cetăţenii români. Eu am spus că nu mă voi lansa în politică decât dacă suveranitatea, independenţa şi integritatea României vor fi afectate grav. Cei care nu văd că suntem într-un pericol grav sunt iresponsabili sau au unele interese…

— Haide să spunem lucrurilor pe nume: în ce constă pericolul?

— Pierderea independenţei economice înseamnă pierderea independenţei politice, militare, informative.

— Crearea euro-regiunilor economice face parte din planul de dominare economică a României?

— Face parte dintr-un plan de destrămare a naţiunilor şi de formare a naţiunilor continentale. Ideea este foarte generoasă: să dispară frontierele naţionale, să păstrăm numai frontierele continentale dar această idee nu ne aparţine. Ea nu aparţine nici europenilor, aparţine unui rus, numit Gorbaciov. Perestroika a eşuat, Gorbaciov a eşuat, dar multe din ideile diversioniste semănate

de Gorbaciov funcţionează înainte. De exemplu, intrarea României în Europa. Dar, România a fost mereu în Europa! Rusia dorea să intre în Europa, într-adevăr. Aveau tot interesul ciolovecii să intre în Europa. Slogănarii au început să miorlăie: *intrăm în Europa!* Ăsta este sloganul invadatorilor sovietici, nu al naţiunilor care se aflau deja în Europa. După aia, o piaţă unică de la Atlantic la Urali. De acord, dar cine va domina această piaţă? Românii sau ruşii? Europenii sau asiaticii? Vedeţi, la ora actuală, invazia asiatică este insesizabilă dar implacabilă. Al treilea val de emigraţie asiatic vine şi se implementează. Economiile internaţionale nu există. Baza vieţii unui popor este economia naţională. Asta nu au înţeles-o cei care au aplicat acest plan. Eu sunt convins că în 1.000 de ani vom ajunge la naţiuni continentale, prin metisare continuă. Tendinţa voluntaristă de a grăbi procesul de metisare planetară, de a crea naţiuni continentale, este o tendinţă foarte greşită.

— Politicienii români sunt rău intenţionaţi sau prost informaţi?

— Sunt prost informaţi şi probabil şi foarte prost cultivaţi cu privire la metodele diversioniste prin care se face politica la acest sfârşit de secol.

— Sunt rranipulaţi, înţeleg...

— Sunt manipulaţi de neştiinţa lor, pentru că dacă ar cunoaşte, ar lua măsurile de rigoare. S-au lăsat influenţaţi de un plan comun ruso-american, de invadare a Europei şi împărţirea ei după criterii artificiale. Au eşuat şi ruşii, şi americanii. Nu

uitaţi că şi unii, şi alţii, sunt state multinaţionale. Ei nu înţeleg vocaţia naţională a unui stat, iubirea de naţiune, naţionalismul.

— Vă consideraţi un politician de succes?

— Toate la timpul lor! Până să împuşcăm ursul din pădure, hai să spunem că facem rost de arme. Mă pregătesc pentru a deveni un om politic modest, serios, echilibrat, bine informat, care să nu facă rău dacă nu face mai bine. Deci, prima lege a unui om politic este: *dacă nu ştii să faci bine, măcar să nu faci rău neamului tău.* Nu e vorba de a mă adapta eu la politică. După cum ştii, am inventat eu o nouă doctrină politică la nivel mondial şi încerc să adaptez politica românească la doctrina inventată de mine.

— Este posibil?

— E foarte posibil, deoarece, la ora actuală, o analiză lucidă şi corectă ne spune aşa: s-au prăbuşit partide create pe ideologiile artificiale. Speranţa în CDR, PD, PDSR, UDMR este din ce în ce mai scăzută, inclusiv din partea celor care se consideră minoritari. Nu au fost în stare, în 8 ani, să rezolve marile probleme ale României, care sunt economice. Problemele noastre nu sunt politice, securiste, diplomatice etc, ci sunt economice. Toate doctrinele, luate la un loc, s-au dovedit lipsite de pragmatism. Au făcut, în bună parte, jocul manipulării externe, care a vizat slăbirea economică a statului român şi acapararea unei părţi din avuţia naţională de către trusturi financiare externe. Din păcate, în România s-a creat un curent foarte prost. Omul politic, ştie sau nu ştie despre ce este vorba, îşi dă cu părerea

pentru a părea bine informat şi a apărea în centrul mass-media. E vorba de fetişismul imaginii. E o greşeală. Imaginea nu poate înlocui fapta real săvârşită, competenţa reală. *Competenţa reală este* dată de nivelul de pregătire generală şi de specialitate, nivelul de experienţă profesională şi de viaţă, moralitatea individului şi activismul său. Deci noi, trebuie să ne debarasăm de obiceiul de a ne da cu părerea despre toţi şi toate, şi să emitem păreri fundamentate numai în domeniul în care ne pricepem.

— Aţi fost pregătit să conduceţi?

— Recunosc că nu am fost pregătit să conduc politic, dar am fost pregătit să conduc activităţi militar-informative. Am absolvit şi cursul politic, dar am altceva: sunt un tip adaptabil, învăţ. Înţeleg valoarea informaţiei în decizia politică. Asta ar trebui să înveţe oamenii politici. Numai pe bază de sentiment, de interes sau de sfaturi externe nu se pot lua decizii corecte. Specialiştii din străinătate nu sunt informaţi corect cu privire la situaţia din România şi nu vor da niciodată sfaturile cele mai bune, mai potrivite în România. Noi nu putem deveni americani sau germani peste noapte, cum vor unii. Nu a sunat ceasul morţii naţiunilor, degeaba se zbat unii! Noi am rămas români şi vom rămâne aşa sute de ani, până când ne vom metisa. Încercarea de a şterge frontierele naţionale vizează crearea unor pieţe largi pentru trusturile financiare externe, însă asta produce foarte multă suferinţă naţiunilor. La concurenţa cu aceste trusturi, nu poate ieşi niciun liber întreprinzător român, ci numai statul, ca

reprezentant al tuturor proprietarilor români.

— Viziunea dvs, este opusă actualului curent politic...

— Eu, în contra politicii generale, dusă de actuala guvernare, susţin că proprietatea de stat trebuie întărită, pentru că statul este singurul capabil să apere interesele producătorilor şi proprietarilor români. Liberii întreprinzători români nu vor rezista concurenţei marilor trusturi externe. Statul trebuie să facă acest lucru.

— Doresc să ne întoarcem. Haideţi să vorbim puţin de operaţiunea „Dizidentul”, „Perdeaua de fum”, Iuri Andropov şi anul 1982.

— Nu ştiu dacă este aşa cum susţin unii. S-ar putea să fie o variantă de dezinformare. Operaţiunea „Dizidentul” din România nu a avut nimic în comun cu cea din Rusia, nu s-au coordonat eforturile.

— Putem vorbi de o copiere de model?

— Nu neapărat! Putea să fie o dezinformare foarte mare, fie pentru a compromite adevăraţii dizidenţi, fie pentru a acoperi dizidenta falsă. Noi trebuie să fim foarte cinstiţi. După 1964, România nu a mai stat la remorca URSS-ului. România a dovedit o dizidentă reală. Degeaba încearcă ei acum să-l scoată, pe Gorbaciov în faţă, că nu este dizident.

A apărut zilele trecute o idee fantastică la televizor. Eu am crezut că sunt omul capabil de cele mai originale ficţiuni (râde). În România a existat o mare parte din populaţie care nu a fost

de acord cu măsurile aberante luate de dictatură. Faptul că din populaţie nu se ridica nimeni să facă public cunoscută nemulţumirea, nu trebuie să ne mire. Românii sunt un popor răbdător. Faptul că serviciile secrete străine au avut în atenţie crearea de dizidenţi în ţările socialiste, în campania antisocialistă dusă de către ţările capitaliste, este real. Normal că au susţinut orice nemulţumire. Direcţia I din DSS, care se ocupa cu prioritate de aspecte privind psihologia naţională, aspecte cu caracter sociologic, partide politice interzise, secte şi culte ilegale etc, a creat falşi dizidenţi. Faptul că a creat falşi dizidenţi pentru a-i atrage şi cunoaşte pe dizidenţi este foarte posibil. Metoda nu este nouă. De exemplu, în emigraţia albă, serviciile secrete sovietice au trimis diferiţi „dizidenţi", pe care i-au adunat şi i-au controlat foarte bine...

Faptul că, prin crearea unor dizidenţi artificiali din rândul unor privilegiaţi ai socialismului se atrăgeau persoane spre aceştia, este cunoscut.

„EVREUL TICĂ BRAŢEŞ, GINERELE LUI NICOLSKI, A FOST UN DIVERSIONIST CRIMINAL!"

(OBIECTIV MAGAZIN nr. 31 – 32/06.08.98)

— Cum pot fi depistaţi dizidenţii falşi?

— Vă sugerez cea mai simplă metodă: luaţi fiecare dizident în parte şi verificaţi dacă a avut elementele privilegiatului din socialism. Dacă a

avut dosar de paşaport şi a circulat în străinătate, înseamnă că a fost un fals dizident, deoarece adevăraţii dizidenţi nu puteau părăsi ţara…

Dacă a avut vilă, în momentul în care majoritatea cetăţenilor locuiau în apartament, fiţi siguri că nu a fost dizident! Dacă în jurul lui s-au făcut multe valuri fără a se lua măsuri represive, înseamnă că a fost fals dizident, pentru a atrage, precum mierea, muştele…

Dacă a dispus de sume de bani mai mari decât posibilităţile proprii, fiţi siguri că nu a fost dizident. Eu v-am dat câteva criterii pentru a înţelege cum se face că din privilegiaţi ai socialismului, aflaţi în anturajul înaltelor personalităţi din acel timp, au apărut, în 89—90, o groază de dizidenţi. După cum vedeţi, s-au strecurat în viaţa publică actuală şi o tulburătură în continuare, arătând cu degetul către alţii, pentru a menţine starea aceasta de confuzie, în care tot ei trebuie să conducă.

— A fost Ion Iliescu un compromis necesar la conducerea statului, pentru a evita războiul civil sau o posibilă intervenţie externă directă?

— Eu aş vrea să-l judec pe Ion Iliescu foarte rece, obiectiv, dând deoparte resentimentele celui care a fost lovit fără drept de către Ion Iliescu.

— Cine l-a creat pe Ion Iliescu ca dizident, Direcţia I s-au serviciile externe?

— Deci, Ion Iliescu a fost activist de partid, a deţinut funcţii importante şi a intrat, la un moment dat, în conflict cu Ceauşescu, despre care

se spunea că este un dictator sângeros. Dacă Ceauşescu a fost dictator sângeros, cum de nu l-a ucis pe Iliescu, aşa cum Iliescu l-a ucis pe Ceauşescu? Cine a fost dictatorul sângeros? Dacă serviciile secrete române au fost atât de represive, cum se face că niciun dizident nu a murit, nu a fost la închisoare? S-a inventat, pentru a acoperi această escrocherie, o noţiune inexistentă în sistemul de lucru al Securităţii şi în sistemul de lege: arestul la domiciliu. Nu a existat această instituţie! Verificaţi în toate documentele şi veţi vedea că nu exista. Cum să fii arestat la domiciliu? A, era supravegheat la domiciliu, asta este altceva! Am fost şi eu supravegheat, şi? Asta înseamnă dizidentă?

— Nu ocoliţi răspunsull

— Deci, Ion Iliescu, după părerea mea, nu că nu a participat la prevenirea războiului civil, ci a contribuit la escaladarea diversiunii din decembrie 89, prin două sau trei comunicate foarte incitatoare, care au speriat populaţia, au făcut-o să vadă peste tot terorişti, când, de fapt, adevăraţii terorişti erau cei care instigau la uciderea prin televiziune! Va veni vremea să-i judecăm pe cei care au răspândit zvonuri mincinoase, i-au determinat pe oamenii care aveau armă să tragă! Aţi văzut ce filme groaznice s-au prezentat la TVR, iar autorii lor sunt liberi. Ei sunt teroriştii adevăraţi! Au vrut să satanizeze Securitatea, să transforme un termen normal în ceva oribil, care să sperie. Eu nu mă sperii. Eu sunt mândru că am fost securist. Mi-am apărat un sector din interesele naţionale, într-o anumită

perioadă. Nu m-a interesat ce sistem politic este în ţară. Pe mine m-a interesat că e românesc.

— Să reformulez întrebarea?

— Nu, mergem mai departe. Ion Iliescu n-a prevenit războiul civil, ci a participat la escaladarea…

— Eu am zis altceva: a fost un compromis necesar?

— Vedeţi, situaţia este puţin mai deosebită. Noi nu vom putea analiza la rece evenimentele din decembrie 89, până nu vom strânge toate informaţiile şi până când nu vom determina personalităţile implicate în acele evenimente să vorbească, Multe au murit foarte suspect. Iată au început procesele împotriva general Chiţac şi general Stănculescu. Va vorbi general Stănculescu, ca să ne spună dacă a fost o acţiune organizată de serviciile secrete sovietice, împreună cu cele maghiare, aşa cum ştiu şi susţin eu? A fost o acţiune locală, peste care s-au implantat acţiunile serviciilor maghiare, sovietice, americane etc? Într-o tulburare din asta, fiecare serviciu vrea să-şi ridice agenţii cât mai sus în structura de stat…

— Cine a câştigat prin Ion Iliescu?

— România în niciun caz! Cei şapte ani dominaţi de Ion Iliescu au fost ani de decădere economică, morală, politică, de sălbăticire a populaţiei, de exaltare a misticismului de tip medieval, în ciuda declaraţiei de liber cugetător a lui Ion Iliescu. Deci, eu nu pot să spun că Ion Iliescu a fost alesul unei puteri. Nu am probe,

informaţii. Faptul că a fost pregătit în URSS, îl ştim. Influenţa sovietică e clară. Faptul că a oscilat în timpul puciului de la Moscova, îl ştim. Trei zile nu a dat nicio declaraţie. A stat cuminte, să vadă cum reuşesc ăia, ca să se orienteze. Faptul că este un om politic slab, e numai de conjunctură, e ştiut. Zilele trecute am discutat cu un ofiţer din DIA, dintr-o unitate misterioasă, rămasă misterioasă, care mi-a spus următoarele cuvinte, suficiente pentru a înţelege despre ce este vorba: *„Ion Iliescu a acţionat conştient, în cadrul acţiunilor din decembrie* 89”. Deci, nu a fost nimic neregizat, ci a acceptat conştient toate acele măgării pe care le cunoaşteţi! După executarea cuplului Ceauşescu, a luat imediat iniţiativa să se scoată pedeapsa cu moartea din Codul penal?! De ce? Pentru a-şi apăra viaţa? Vedeţi, în această ţară, noi suferim foarte mult de pe urma bătrânilor. Cred că Ispirescu a greşit în poveştile sale. Unii bătrâni nu sunt deloc înţelepţi, nu înţeleg să se retragă din viaţa politică, nu înţeleg că viitorul este al copiilor şi nepoţilor noştri şi vor să readucă în planul întâi al vieţii politice, fie perioada interbelică, fie perioada socialistă. Niciuna, nici alta, nu mai satisface populaţia şi nu cadrează cu evoluţia omenirii. Deci, eu nu ştiu dacă Ion Iliescu a fost pregătit de o anumită putere pentru a lua conducerea, dar mă întreb: cum se face că în punctele-cheie au apărut persoane cu studii în URSS, suspectate de colaborare cu serviciile secrete sovietice, după cum urmează: Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Cico Dumitrescu, Ştefan Kostyal, Radu Nicolae, Marin Pancea, Bârlădeanu, Brucan,

Petre Roman? Cum se face că au apărut atât de mulţi în punctele-cheie, toţi cu o relaţie pe URSS? E întâmplător sau a fost organizat totul? Noi îi ştim pe cei mai mari, care au ieşit în faţă. Cum se face că în 23.12.89, la ora 10.45, crainicul George Marinescu a prezentat un comunicat pe care vi-l prezint şi pe casetă video. Comunicatul suna aşa: „S-a *luat legătura cu Ambasada sovietică, care a promis sprijin militar imediat, întrucât trupe de mercenari străini pun în pericol ceea ce poporul a cucerit”.* Existau terorişti, mercenari străini? Nu cumva tot zgomotul ăla a vrut să justifice intervenţia sovietică? Cum se face (am casete video filmate) că, în CC, revoluţionarii au fost anunţaţi că vin ruşii peste noi?

— Înainte de declanşarea evenimentelor, tot în 89, la Iaşi a avut loc o acţiune...

— A fost răspândirea unor manifeste de către un grup...

— În acea perioadă, în Iaşi s-au aflat Ion îl iescu şi Petre Roman?

— Acel grup care a răspândit manifeste l-am cunoscut. Sunt nişte oameni cu probleme, cu necazuri. Pe mine nu m-a interesat acest aspect. Eu nu mă ocupam de urmărirea suspecţilor de lovitură de stat, de revoltă etc.

— S-au *redeschis dosarele din decembrie 89. Printre cei consideraţi vinovaţi se găseşte şi regretatul general Ştefan Guşe...*

— Justiţia îşi va spune cuvântul. Orice faptă... Părerea mea este că nu a fost infracţiune, din următorul motiv: dacă noi doi, împreună, tăbărâm

pe o unitate militară să furăm armament, vor trage în noi, în legitimă apărare. Deci, în momentul în care unităţile militare au fost atacate de grupuri de oameni, formate în principal din revoluţionari, dar şi din diversionisti pregătiţi în Ungaria şi URSS… Diversionistul avea ca sarcină să producă distrugeri în oraş, în aşa fel încât să creeze starea de haos şi de incapacitate a organelor competente să menţină ordinea, să atace UM-urile, să determine foc din partea militarilor împotriva revoluţionarilor, în aşa fel încât să înrăiască populaţia. Ăştia au fost diversionisti! Când vor fi descoperiţi şi prezentaţi… Noi îi ştim pe cei care au făcut diversiunea televizată. Când vor fi prezentaţi în instanţă, acuzaţi de instigare la omor deosebit de grav sau chiar genocid şi vor fi judecaţi (nicio grijă că, vor fi judecaţi într-o zi!), atunci ne vor spune cine i-a hrănit cu informaţiile alea false, care a fost scopul şi câţi dintre ei au ştiut că sunt false. Am discutat cu George Marinescu şi l-am întrebat cum a putut să transmită ştirea cu trupele sovietice. Mi-a spus că nu a vrut să transmită ştirea dar a venit Tică Brateş, care a zis că e ordinul FSN-ului, care conduce în ţară…

— Tică Brateş, ginerele lui Nicolski!

— Nu numai că e ginerele lui Nicolski, nu numai că nu e de naţionalitate română, dar e clară diversiunea! Nimic din informaţiile transmise de Brateş nu s-au adeverit, însă în baza lor au murit sute de oameni. Întrebarea este: de ce Parchetul nu se sesizează că, prin diversiunea televizată, au murit oameni? Să-i aducă în faţa instanţei pe cei

care au dezgropat morţii şi au zis că sunt ucişi de Securitate. Astea sunt prostii! Securiştii adevăraţi au stat în unitate, cuminţi. Au predat armamentul la Armată şi au privit la televizor. Nu erau tâmpiţi: cum să se ridice 10.000 de persoane împotriva a 22 de milioane? Chiar dacă erau zmei, nu puteau să facă treaba asta. Întreaga diversiune cu securiştii-terorişti a fost organizată şi condusă de către serviciile secrete străine, care doreau să distrugă Securitatea română, cu ajutorul unor diversionisti din ţară şi a unor oameni prost informaţi cu privire la ce înseamnă securitatea unui stat. În orice caz, pentru aceasta trebuie să răspundă! Eu sper că actuala conducere a statului să dezvăluie populaţiei adevărul şi să judece privilegiaţii socialismului, nu după categoria profesională la care au aparţinut, ci după faptele concrete, după privilegiile pe care le-au avut. Dacă a căzut comunismul, atunci trebuie să cadă şi privilegiaţii. Securitatea era organ administrativ, nu represiv. Pe cine urmărea Securitatea? Iliescu a spus că era urmărit permanent. Păi, dacă conspira cu ruşii! Recunoaşte clar în cărţile sale că a conspirat cu Măgureanu, Militaru, Radu Nicolae şi alţi rusofoni, care visau să-l dea jos pe Ceauşescu, la instigarea Moscovei…

„TERORIŞTII ARABI AU FOST… INVENTAŢI DE MOSSAD!”

— Ce *se poate spune, mai mult decât s-a*

spus, despre dosarele „Corbii”?

— Păi, nu pot să spun mai nimic, pentru că eu nu am lucrat la dosarul *„Corbii”…* În serviciul meu se lucra acest dosar. Prima regulă este conspirativitatea muncii. A doua este compartimentarea muncii. Deci, un birou din serviciul meu lucra la acest dosar. Cine ar putea să dea ceva despre caz? Îţi dau eu numele lor, pentru a putea fi identificaţi de către Parchet. În dosarele *„Corbii”* au avut acces următorii: general Vasile Gheorghe, şeful DCSM; col. Durlea Nicolae, şeful serviciului de contrainformaţii pentru MStM; col. Aştilean Nicolae; col. Tănăsescu Mircea, şeful biroului care se ocupa de *„Corbii”;* col. Cabeţ Aurel, contraspion; cpt. Iosub Nicolae (acum trebuie să fie colonel), lucrător; cpt. Constantin. Pe ăştia îi ştiu eu că se ocupau de *„Corbii”.* Nimeni nu avea acces la ce lucrau ei. Eram solicitaţi la sprijin. Nu ştiam pe cine urmăream şi de ce. Exemplu: general Kostyal Ştefan. Ştiam că are relaţii cu ruşii, l-am urmărit cu băieţii din subordinea mea, dar nu am ştiut că este unul din *„Corbii”.* Col. (r) Cotoman Gheorghe l-a anchetat pe Radu Nicolae, singurul anchetat, care a deconspirat întreaga acţiune. A spus clar ce pregăteau, faptul că ei colaborau cu sovieticii prin consulatul de la Constanţa şi prin ambasada din Bucureşti, faptul că pregăteau asasinarea lui Ceauşescu pentru a prelua puterea, tot. Interesant ar fi ca dosarul de anchetă şi de condamnare a lui Radu Nicolae să fie dezvăluit public…

— Mai există dosarele „Corbii”?

— Aia e întrebarea: mai există?! Păi, să nu

uităm o chestie: *„Corbii”,* la un moment dat, au ajuns la putere!...

— Aţi publicat, parţial, declaraţia pe care aţi dat-o la comisia „Decembrie 89”...

— Eu m-am informat, cu privire la *„Corbii”,* de la unii ofiţeri care au lucrat în dosar şi care au avut curajul să mai spună câte ceva. Majoritatea nu au curajul, pentru că se tem pentru viaţa lor şi a copiilor lor. Intenţionat, niciun lucrător din *„Corbii”* nu a fost lăsat în rezervă, să ajungă pe mâna presei.

— Se *ştie că ofiţerii activi nu vorbesc...*

— Un încăpăţânat ca mine, a spus: eu nu sărut mâna care m-a lovit! Eu am fost un ofiţer cinstit al contraspionajului militar, nu am încălcat legea română. Nu mă interesează cine a votat legea română. Întrebaţi MAN-ul. Adunaţi-i din toate partidele, ca deputaţii din MAN sunt în toate partidele, şi întrebaţi-i de ce au făcut legile proaste. Întrebaţi Consiliul de Stat – iar în toate partidele –; de ce au dat decretele alea idioate...

— Cine a gândit mineriadele din 90 şi 91?

— În 90, nu eram în Bucureşti, eram în Basarabia. În septembrie 91, eram ziarist, deci nu avem de unde să ştiu cine ce gândeşte. Am înghiţit atâta gaz de luptă, am fugit să nu ne bată scutierii, pentru că nu făceau deosebire între un miner şi un ziarist. Alţi ziarişti au mâncat bătaie.

— Totuşi, au circulat informaţiile. Deşi eraţi ziarist, le-aţi analizat cu ochii profesionistului în informaţii...

— Există regula revoluţiilor: toate revoluţiile

îşi doboară copiii. Deci, gruparea de conspiratori s-a împărţit în două. Nu se suportau. Copilul de suflet al lui Ion Iliescu, Petre Roman, era invidiat de Virgil Măgureanu, alt copil de suflet al lui Ion Iliescu. S-au mâncat între ei. Însă, eu nu aveam informaţii decât ca ziarist. Au venit minerii. Am văzut cine i-a instigat. Există un ofiţer: Popescu Silviu, urmărit penal, care a participat foarte interesant la acea mineriadă. Era căţărat pe TAB-uri, îi instiga pe mineri, îi ducea când la Televiziune, când în centrul oraşului, apoi a dispărut. Cine l-a instruit pe Popescu şi cine l-a trimis acolo? Era locotenent-colonel din CADA.

— Făcea parte din conducerea CADA. Era şi membru în Alianţa Civică?!

— Nu ştiu dacă mai este membru marcant al Alianţei Civice, că e fugit din ţară, e urmărit penal. L-am întâlnit o singură dată. Eram la Comisariat, să-mi iau livretul. Venise şi el acolo. Era monarhist şi dobitoc. Atât de slab pregătit cultural, că nu aveai cu cine discuta. Mă găsise pe mine, să mă convingă de utilitatea monarhiei! Nici măcar nu era documentat în acest subiect...

— Ce a însemnat CADA?

— În timpul cât s-a organizat CADA, eu eram dintre*" oamenii negri"* care trebuiau îndepărtaţi din Armată. Stăteam în birouri şi nu aveam voie să le părăsim. Nu ştiu ce organizare au făcut ei, dar eu am simţit măsurile. Printre măsurile impuse de ei era şi desfiinţarea organelor de contrainformaţii. O măsură aberantă! Toate armatele din lume au organe de contrainformaţii,

cu sarcini foarte precise pentru apărarea integrităţii morale a Armatei şi pentru apărarea Armatei de spionajul străin. În rândul CADA, probabil că au fost şi oameni idealişti, care au vrut mai bine pentru Armată, dar au fost foarte mulţi oportunişti, care au făcut scandal, au înşfăcat nişte grade şi funcţii, după care s-au cuminţit şi au rămas în Armată. Există o anumită lege, un anumit regulament de promovare în funcţii şi grade, încălcat de FSN şi văd că îl încalcă şi actuala putere. Să numeşti ca şef al Direcţiei de Informaţii Militare un nespecialist, lipsit de experienţă informativă, este o gravă eroare şi nu trebuie să ne mirăm că a făcut şi un accident de maşină. În urmă sunt morţi şi trebuie judecat. (E vorba vorba de Cristian Bernevig – n.ed.)

— A fost CADA o diversiune?

— Nu ştim dacă a fost o diversiune sau o supapă de eliminare a frustrărilor adunate de Armată în timpul evenimentelor din decembrie 89, când a fost puternic instigată împotriva Securităţii. Fusese dezorientată puternic de aşa-zisele măsuri de reformă iniţiate de Nicolae Militaru, încât trebuiau găsite supape de refulare. Au găsit supapa CADA, organizată de Stănculescu şi nişte apropiaţi de-ai săi, care a funcţionat destul de bine, de a adus Armata în starea în care o vedeţi. În Armată, nu există democraţie. Trebuie să fie clar: ordinul se execută nu se discută! Există structură piramidală, de sus în jos. Armata nu poate convieţuiau democraţia. Cui nu-i place, poate să părăsească Armata...

— Înainte de 1989, au funcţionat clase

speciale cu cetăţeni străini care, pe lângă pregătirea şcolară, beneficiau de o pregătire specială cu acces în unităţi militare. Exemplu concret: fabrica de la Sadu.

— Da. În perioada socialistă, în România s-au pregătit foarte mulţi tineri, inclusiv în domeniul militar şi al industriei de apărare. S-au pregătit din foarte multe ţări africane, pe bani. Atenţie, afacerea avea două aspecte avantajoase. Întâi, se luau bani pentru a-i pregăti. În al doilea rând, pregăteai nişte oameni care învăţau limba română şi care deveneau, oarecum, filoromâni, când ajungeau în ţara lor. Eu nu spun mai mult, dar era suficient că ai pe cineva care vorbeşte limba română acolo…

— Puteau fi utili?

— Păi, sigur că puteau fi utili! Fiecare ţară vrea să aibă nişte prieteni în străinătate, în orice ţară. Să fie clar, între a cumpăra armament din România şi a-l cumpăra din SUA este preferabil să cumperi din România. Cine a venit în România şi a învăţat armamentul românesc, nu va cumpăra armament american sau chinez. Avantajul economic era net.

— Să lămurim lucrurile: s-a pus vreodată problema folosirii lor în ţară? Se vehiculează multe teorii pe tema asta!

— Nu s-a pus problema! Diversiunea asta antiarabă a pornit de la Mossad. Aţi văzut că, în timpul evenimentelor din 89, s-a spus că sunt mulţi terorişti arabi. Ce să caute arabii? Din contră, pentru a dispărea orice suspiciune, 40 de

studenţi libieni de la Academia Militară au fost îmbarcaţi pe o aeronavă şi trimişi în Libia, să nu fie aici. Vedeţi, diversiunea antiarabă este specifică Mossad-ului ebraic. Niciodată nu s-a vorbit de teroriştii evrei care au fost prinşi în România…

— Despre acest caz a scris mult ziaristul Ioan Itu.

— Eu am scris într-o carte despre ei. Ioan Itu i-a identificat, a publicat în *„Tinerama”* şi a reieşit că e infractor, a făcut şi puşcărie. Hai să fie clar: un revoluţionar de talia lui Ioan Itu nu se preta la a lua mită un calculator! Ştiţi ce au luat revoluţionarii? Vă arăt lista cu zeci de terenuri foarte avantajoase, spaţii comerciale şi multe altele. Avea nevoie Ioan Itu să ia un calculator? Iată ce s-a întâmplat: în ziua de 23.12.1989, dinspre TVR venea o maşină, un microbuz. Venea de pe bulevardul *Miciurin,* actual *Averescu.* La intersecţia cu bulevardul *„1 Mai”,* actual *Ion Mihalache,* revoluţionarii au oprit maşina. Nu au vrut să oprească şi au răsturnat maşina. Din ea au fost scoşi cinci terorişti evrei, conduşi de un emigrant, născut în 1929, în România. Erau înarmaţi, aveau staţie radio şi hrană rece. I-au predat la Armată. Armata i-a predat la Procuratura Militară, care le-a făcut dosar… şi au dispărut. Aveau pistoale de calibrul 9 mm, de lichidatori. Cum de au dispărut? Eu am publicat acea ştire, luată de la Armată, de la ofiţerii care i-au prins, i-au anchetat, le-au luat armamentul şi tehnica de transmisiuni. Asta era maşina care circula prin tot oraşul. Trăgeau câteva focuri,

întreţineau focuri. Ţineau legătura cu ambasada. Şi priveau la televizor şi vedeau unde s-a mai liniştit treaba. Deci, instigarea românilor la a se ucide unii pe alţii era foarte simplă. Mergeai şi trăgeai un foc. Asta făceau ei: trăgeau un foc într-un loc. Orice mişca era doborât. Aşa au murit românii, prin diversiune! Iată că au fost prinşi diversionisti. Unde sunt? De ce au fost eliberaţi? Întrebare: va fi atât de curajos actualul preşedinte al republicii să spună toate aceste adevăruri? Să vă spun ceva: pentru că am spus aceste adevăruri, iniţial am fost ameninţat, după care au început, cu ajutorul unor indivizi care ştiau ce fac sau sunt iresponsabili, să fiu luat în derâdere. ***A, Coruţ fabulează, spune poveşti cu bubuli!*** Eu am spus foarte clar în faţa comisiei: *Uitaţi, astea sunt faptele. Verificaţi!"* Eu am prezentat fapte concrete. În momentul în care am prezentat acel raport frumos, aranjat, am prezentat caseta cu instigările, cu probele chemării trupelor sovietice, cu intrarea primelor elicoptere sovietice pe teritoriul românesc. M-am aşteptat ca domnul Gabrielescu să spună, la interviul cu ziariştii, ce am prezentat eu. Mi-a confirmat afirmaţiile dl. Sergiu Nicolaescu. Când au ieşit în public, nu au spus nimic. Trebuiau să spună ce s-a probat. Eu am crezut sincer în utilitatea comisiei. Eu vă spun aşa: nu a fost făcută din profesionişti! Dacă veţi lua om cu om, veţi vedea cine a ucis. Nu se va da vina pe Armată, Securitate sau revoluţionari, cum există tendinţa. Se poate spune clar cine pe cine a ucis. Nu se vrea aflarea adevărului! Acum se încearcă altceva: culpabilizarea pentru perioada

16 – 22, dar după 22 au murit cei mai mulţi. Majoritatea au murit după 22. Tendinţa este de a-l culpabiliza pe Ceauşescu, să nu cumva să derulăm firul şi să constatăm că a fost intervenţie străină. Armata română a fost pe picior de apărare. Securitatea era pe picior de apărare. Existau trupe străine pe teritoriu românesc! Erau trupe de diversiune şi teroare. Trebuia tras. Începe să se pună problema altfel...

— Ceauşescu a făcut parte din loja P2?

— Nu ştiu! În orice caz, am suspiciuni destul de întemeiate că a făcut parte dintr-o organizaţie mistico-religioasă, probabil iudeo-masonică, pentru că unele din măsurile luate erau atât de aberante, încât ori era nebun, ori aplica măsuri luate potrivit doctrinei religioase iudeo-masonice. Nu se potriveau cu spiritul românesc, cu bunul simţ românesc, de care dăduse dovadă în prima fază a conducerii.

CAPITOLUL VI

27 martie 1998, Bucureşti.

Interviu acordat, în exclusivitate pentru revista „OBIECTIV MAGAZIN”, la domiciliul scriitorului Pavel Coruţ.

„PSIHOLOGIA TE ÎNVAŢĂ SĂ-I DOMINI PE CEI SLABI”.

— Câte cărţi sunt în seria „Octogonul”?

— Sunt 26 de cărţi tipărite, ultima fiind *„Omul din Carpaţi”*. Sunt şi două romane de dragoste, cel mai recent: *„Ne-om întâlni în cer”*. Am apoi două volume de versuri. Urmează volumul *„Noaptea teilor vrăjiţi”,* pentru care am strâns materialul. În seria *„Arta succesului”* sunt 7 cărţi. Pe baza cărţii *„Curs de arta creaţiei şi succesului” s-au* format primele şcoli particulare de *„arta secesului”.* Prima şcoală a fost făcută la Craiova. La Iaşi, au prea mulţi cursanţi. Au dat anunţ în presă şi s-au trezit că au 150 de cursanţi…

— Ce urmăreşte cursul?

— Să înarmeze cursanţii, de orice vârstă şi orice specialitate cu un minimum de cunoştinţe privind reorganizarea personalităţii proprii, în primul rând a modului de gândire, în aşa fel încât să obţină succes în condiţiile României de tranziţie.

— Ce înseamnă asta?

— Tradiţional, noi am fost învăţaţi arta eşecului! Am fost învăţaţi să ne conservăm propriile idei şi concepţii, să refuzăm orice idee nouă, chiar dacă nu argumentat, să fim negativişti şi pesimişti. Noul mod de gândire înseamnă o gândire ştiinţifică, realistă, deschisă către orice idee sau informaţie nouă, capabilă să judece critic informaţia pe baza căreia s-ar putea obţine un folos material. Deci, noi ne îndreptăm atenţia către sectorul economic, care este foarte slab în România. Modul nou de a gândi înseamnă optimism, încredere în forţele proprii, încredere în

capacitatea de automobilizare a conştientului şi inconştinetului prin formule de sugestie şi autosugestie. Cartea se bazează pe câteva zeci de formule de sugestie şi autosugestie, sugestia fiind practicată de profesor, iar autosugestia de fiecare cursant în parte. Secretul acestei cărţi constă în faptul că folosesc intens două metode: studiul în teren efectuat de cursanţi, deci cunoaşterea nemijlocită a realităţii, şi brainstorming, *„furtuna creierelor”.* Cursanţii analizează împreună ce au văzut pe teren şi caută răspunsuri la întrebări de genul: cum putem rentabiliza *fiecare afacere?* NU toţi vor da răspunsuri pentru toate întrebările, însă majoritatea vor găsi răspuns la întrebări simple: cum putem produce *mai mult şi mai bine? Cum putem înlocui mărfurile din import cu mărfuri româneşti?*

— Această pregătire *a dvs. s-a format şi în perioada fostei meserii?*

— Sigur, dar nu era obligatorie. Dacă la ora actuală serviciile secrete române folosesc intens psihologia, o studiază în şcoală, fosta Securitate nu studia psihologia în şcoală, ci Dreptul. Eu n-am studiat în şcoala de ofiţeri de securitate, eu am studiat în şcoala de ofiţeri de marină, însă de la vârsta de 18 ani eu am manifestat un interes ieşit din comun pentru psihologie. Am studiat pe cont propriu. Ce s-a învăţat la şcoală, s-a învăţat foarte puţin. Eu am învăţat pe bază de cursuri şi materiale, aplicând în viaţă ceea ce găseam în cărţi. Am studiat cu ochi de psiholog, începând de la echipajul unei nave vânătoare de submarine, pe care eram ofiţer cu navigaţia, şi până la oamenii

cu care veneam în contact când eram spion şi contraspibn. Cunoaşterea psihologiei mi-a permis să dezvolt relaţii foarte bune cu fiecare persoană cu care veneam în contact, metoda fiind explicată pe larg, în cartea *„Arta succesului la români”*. Acolo există două capitole distincte: dezvoltarea relaţiilor cu persoane utile şi arta dominării.

Asta a fost prima ţintă pe care am urmărit-o prin studiul psihologiei: armonizarea relaţiilor cu cei din jur. A doua ţintă: dominarea celor mai slabi. Dominarea insesizabilă a celor subordonaţi datorită sistemului a fost atinsă vrând – nevrând. Vedeţi, din punct de vedere psihologic, şefii sunt de două feluri: şeful normal – care deţine autoritatea prin investitură şi şeful natural – care are personalitate puternică şi deţine secretul conducerii celor din subordine fără asperităţi şi contraindicaţii.

Eu am militat pentru şeful natural, care, pe baza psihologiei, să conducă subordonaţii fără niciun fel de contraindicaţii, durităţi. Asta am rezolvat-o când am fost şef în contraspionaj. Eu nu am avut niciun fel de probleme cu subordonaţii. Majoritatea ofiţerilor mai mari în grad şi funcţie doreau să fie în subordinea mea, pentru că conduceam în mod invizibil, prin capacitatea mea superioară capacităţii lor.

„ARHIVELE OFICIALE CONŢIN DOAR... DOSARE ŞI AGENTURI FALSE!”

— Spuneţi că Securitatea nu era

preocupată de psihologie, dar din ce ştiu eu tangenţial, diplomaţii erau aleşi dintre istorici, sociologi, psihologi…

— Diplomaţii, nu securiştii! Aici se face o confuzie regretabilă. Ministerul Afacerilor Externe era un minister al statului socialist care desfăşura activităţi de relaţii externe şi comerţ exterior, prin ambasade şi reprezentanţi comerciali. Îşi selecta cadrele din rândul specialiştilor din ţară şi aici trebuie să recunoaştem că sistemul de selecţie era lovit de sistemul pilelor. Deci, fiecare şef socialist dorea să-şi trimită în străinătate fiul, nepotul, etc. pentru a putea trăi mai bine, pentru a lua un salariu în valută, pentru a nu suporta ce suportam noi în ţară. În rândul MAE, exista şi un număr foarte redus de ofiţeri de Securitate, pe care guvernările postdecembriste, într-un elan prostesc, s-au grăbit să-i deconspire sau să-i scoată din funcţii. În toate ambasadele din lume există ofiţeri de informaţii ai serviciilor secrete civile sau ai Armatei. Dacă v-aş spune că, în 1989, Armata română avea 4 ataşaţi militari la nivel mondial, aţi spune că nu e adevărat. E adevărat! A fost o prostie! Reducerea aparatului informativ din cadrul ambasadelor a fost o mare prostie a epocii socialiste. Ce făceau cei 4 ataşaţi militari bătrâni, în pragul pensionării? Nu făceau nimic, că nu mai aveau nicio motivaţie să lucreze…

— Ba mai făceau şi bişniţă unii. Ştiu eu un caz: cel de la Moscova…

— În 1989, la Moscova nu aveam…

— Eu aşa ştiu, că era ataşat militar…

— Nu! În 1989, la Moscova nu aveam ataşat militar. Ultimul ataşat militar la Moscova a fost retras în 1984. Se numea Diculescu, era general. Nici măcar în URSS nu aveam ataşaţi militari… Din rândul ofiţerilor de securitate care lucrau în ambasade, numărul lor a fost foarte redus, iar în urma evenimentelor a fost redus aproape de zero. S-a răspândit ideea că ceilalţi diplomaţi ar fi securişti, că ar lucra cu SIE (DIE). Nu este adevărat! Dumneavoastră, dacă aţi fi diplomat, aţi asculta de Securitate? Nu, domnule! Diplomaţii era numiţi de CC, erau membri în nomenclatură, asta probabil nu o ştiaţi. Pentru a deveni diplomat, trebuia să te prezinţi la secţia militaro – juridică a CE-ului şi să ţi se facă instructaj, şi intrai automat în nomenclatura CE-ului. Depuneai carnetul de partid de la organizaţia ta, împreună cu dosarul de partid, la CC. Erai nomenclaturist, în momentul în care erai în MAE. Păi, de pe poziţia asta, nu discuta nimeni cu ofiţerul de Securitate…

Asta nu o ştie populaţia: între partid şi Securitate au fost nişte fricţiuni foarte dure. Tendinţa partidului de a domina Securitatea a apărut odată cu accederea la putere a lui Nicolae Ceauşescu, care a folosit Armata pentru a pune cu botul pe labe Securitatea. Când a luat puterea, a avut de îndepărtat gruparea Drăghici – Apostol. A zdrobit-o folosind Armata. Apoi, a folosit Securitatea pentru a aduce la ascultare Armata, metodă care a fost aplicată şi după 1989. Armata a fost folosită pentru a ocupa sediul Securităţii, a luat Securitatea sub control, după care Armata este acum culpabilizată pentru faptele din

decembrie 89 şi pusă încet-încet la ascultare prin aparatul informativ şi politic cu care a fost infiltrată. Este o metodă de dominare, care nici măcar nu este nouă…

— Învăţată de la cine?

— Nicolae Ceauşescu a mai inventat ceva. În 1968, membrii CPEX au emis o hotărâre prin care întregul aparat de securitate era pus în subordinea partidului. Prin aceasta, activiştii de partid aveau dreptul să controleze munca operativă a ofiţerilor de Securitate, lucru care era o mare prostie. Unii prim – secretari săvârşeau abuzuri, nu aveau nivelul necesar controlării activităţii informative şi, odată cu schimbarea, puteam deconspira cazuri obiective, agentură etc. Această prostie a întărâtat foarte mult Securitatea împotriva activiştilor de partid. De aceea, controlul nu se putea efectua corect. Ori de câte ori veneau brigăzile de control ale CE-ului, ofiţerii de Securitate prezentau alte situaţii, maculatură, în momentele în care se va da liber la dosarele de Securitate, se vor descoperi zeci sau sute de mii de dosare false, care nu au nimic de a face cu persoanele care au sprijinit Securitatea, în calitate de agenţi sau informatori, nu au nimic de a face cu persoanele urmărite! De aceea, nu se va face niciun fel de lumină prin studiul dosarelor de Securitate. Singurul care ştie adevărul este ofiţerul. Dacă vrea să-l spună, îl spune, dacă nu, nu. Care era procedura: pentru a păcăli organele de partid, ofiţerul scria o agentură falsă, aprobată de primul – secretar. Prezenta o listă falsă cu agenţi, îşi făcea o bază de lucru falsă, prezenta

nişte suspecţi pe care avea voie să-i urmărească. În realitate, avea altă agentură şi alţi urmăriţi! Această procedură am învăţat-o şi eu de la ofiţerii mai bătrâni, în 1972, când, în urma unui control al CE-ului, foarte mulţi ofiţeri de Securitate au fost pedepsiţi pentru încălcarea hotărârii de partid, privind urmărirea şi folosirea membrilor de partid. Atunci eram nevinovaţi. Ni s-a dat ordin să distrugem foarte multă arhivă operativă. A fost o lovitură dată Securităţii de către CC, însă, ofiţerii mai bătrâni au ştiut ce trebuie să salveze. Erau arhiva şi documentele operative al e unul anumit sector care se ocupa de urmărirea agenţilor sovietici, care erau infiltraţi inclusiv în CC, nu vă faceţi probleme… Atunci, pentru a ne sustrage controlului de partid şi inclusiv al agenturii străine, am inventat această procedură: evidenţe duble şi băgarea în arhiva oficială numai a dosarelor false şi a agenturii false. Mă gândesc ce se va întâmpla când vor deschide arhivele şi vor întreba oameni nevinovaţi de ce au colaborat cu Securitatea… Adevăraţii informatori nu apăreau cu dosar. Adevăraţii informatori şi de valoare nu aveau nici măcar o foaie în arhivă şi nici nu or să aibă. De aceea, demersurile domnului Ticu Dumitrescu sunt sortite eşecului! Nu se va clarifica nimic din perioada socialistă, după 1964. Înainte de 1964, exista arhiva fostei Securităţi condusă de URSS, în care sunt cazuri şi agenturi din perioada respectivă.

— Ticu Dumitrescu* e *bine intenţionat sau e manipulat?

— Dl. Ticu Dumitrescu este un om bătrân,

care a suferit, a făcut puşcărie. Dorinţa dânsului de răzbunare îl mână să pornească această acţiune a vieţii sale. Altceva nu am auzit să fi făcut. Pe dânsul îl interesează atât: să se răzbune pe Securitatea politică, însă a extins puţin subiectul. De la Securitatea politică şi-a permis să pună eticheta de poliţie politică pe întreaga Securitate naţională română, ceea ce este o greşeală. Nu ştiu dacă este manipulat şi nici nu mă interesează. Eu vă spun că demersurile dânsului sunt sortite eşecului! Vor găsi, în arhive, dosarele foştilor agenţi din perioada Kominternistă şi dosarele foştilor urmăriţi din acea perioadă…

— Rezultatul va fi invers decât îşi doreşte?

— Da. S-ar putea ca majoritatea să fie din rândul PNŢ-CD ŞI PNL! Majoritatea informatorilor vor fi din rândul partidelor istorice, care au făcut puşcărie. Dânsul are această obsesie şi e dreptul dânsului să şi-o impună, atâta timp cât, un număr de cetăţeni l-au votat pentru funcţia de senator. Eu nu-i contest dreptul de a afirma şi de a face tot ce doreşte, inclusiv în colaborare cu unii cetăţeni străini, care pozează, atenţie, numai pozează, în foşti deţinuţi politici, care luptă împotriva poliţiei secrete. Mă refer la pastorul Gauck (?!) din Germania, care cică a lucrat pentru deconspirarea STASI. STASI a fost un organ condus de URSS, deci nu a fost un organ german naţional. Securitatea vest – germană nu a fost deconspirată, deşi lucrează cu aceleaşi mijloace şi metode. Acel pastor este un german care nu şi-a sfărâmat

serviciile secrete naţionale. STASI nu a avut nimic de suferit. Eu l-am văzut pe liderul STASI vorbind la televiziunea naţională, în urma judecăţii tribunalului constituţional, care a decis următoarele: STASI şi-a făcut datoria faţă de statul german, în condiţii specifice acelei situaţii, deşi STASI a acţionat împotriva RFG…

— STASI nu a racolat-o şi pe secretara cancelarului?

— Dar, secretara cancelarului care a fost înaintea lui Helmut Kohl…

„ADEPŢII «MEDITAŢIEI TRANSCENDENTALE» SERVEAU INTERESELE UNOR GRUPĂRI EXTREMISTE EXTERNE”.

— De ce a desfiinţat Nicolae Ceauşescu facultăţile de psihologie?

— În 1980, în ţară a izbucnit afacerea *meditaţia transcendentală,* o escrocherie de nivel mondial, organizată de buni cunoscători ai psihologiei, care au încercat să dea o semnificaţie magică unor procese psihice şi unor acţiuni psihice, în special sugestia şi autosugestia. Ştiţi că meditaţia transcendentală este interzisă acum la nivel mondial. Ea a fost fondată de un yoghin. Pe un fond de necunoaştere a psihologiei, pe un nivel foarte scăzut de cultură la intelectualitatea română, au reuşit să penetreze o parte din intelectualitatea română şi să o atragă la această sectă religioasă, interzisă acum la nivel mondial.

Pe atunci, aveau sediul în Elveţia, de unde au fost expulzaţi de către autorităţile federative elveţiene. O mare parte din intelectualii care au aderat la această sectă nu cunoşteau psihologie şi nu ştiau manipularea prin cuvânt. Ei, practic, erau manipulaţi printr-un cuvânt, considerat sacru, prin care puteau fi contactaţi oricând, sub formă de parolă, ca agenţi ai unei puteri transnaţionale. În momentul în care şi-au dat seama că aveau de a face cu o mişcare mistică, ce tinde să înrobească şi să domine minţile unor intelectuali cu perspectivă de a promova în statul socialist, mişcarea a fost interzisă în România. Cu această ocazie, conducătorul statului, mai puţin cunoscător al ştiinţelor, a dat ordin să se interzică şi psihologia. Motivaţia a fost că o parte din psihologi au aderat la meditaţia transcendentală. Au aderat cei mai slabi, care nu înţelegeau că e vorba de o manipulare psihică prin formule de condiţionare psihipă, nicidecum de o metodă de relaxare psihică. Interdicţia a pornit de la gândul că cei care vor fi absolvenţi de psihologie ar putea să adere la aceeaşi mişcare. Nu este adevărat: Psihologia este o ştiinţă cu nişte legi foarte bine definite şi cu un domeniu foarte clar de studiu, pe când indivizii ăia aplicau nişte ritualuri străvechi religioase, tipic yoghine, încercând manipulări prin sugestie şi hipnoză.

— La vremea aceea erau nişte zvonuri. Se spunea că pentru fiecare om racolat, de la ministru adjunct în sus, se dădea o sumă de circa 5.000 dolari. Se mai spunea că nume

sonore au asistat la astfel de lecţii. La un moment dat, se spune că şi Nicu Ceauşescu a fost a dată. A treia idee este că ambasadorii noştri din Elveţia şi Franţa ar fi dat semnalul.

— Da, din Elveţia. Nu cunosc această afacere, de ce să vă spun. Ştiu că au lucrat ofiţeri de Securitate la ea, însă cunosc detalii pentru că eu cunosc limba engleză şi le-am studiat materialele. Pachetul de materiale trimis ministrului Apărării pentru a fi atras la sectă mi-a fost dat să-l studiez, pentru că eram vorbitor de limba engleză. Care era planul: să racoleze persoane din conducerea tuturor statelor, să formeze, un guvern mondial subordonat sectei. Acţionau numai la intelectualii de vază, miniştrii secretari de stat etc. Scopul era să-i atragă în acest guvern mondial. Baza era sugestia de masă. Acoperirea era doctrina yoghină mistică, prin care susţineau existenţa levitaţiei, existenţa zeilor înşiruiţi în religia budhistă şi alte asemenea practici. Efectiv, pe mine m-au dezgustat scrierile acelea. Am spus că e vorba de o mişcafe mistică, care vrea să folosească psihologia în scop de a domina oamenii slab pregătiţi psihologic. Trebuie să recunoaştem că înaltele personalităţi din România n-au cunoscut şi nu cunosc psihologie, de aceea se şi lasă manipulate. Nu întâmplător, eu insist cu cărţile de psihologie aplicată pentru înarmarea românilor. *„Arta succesului la români”* s-a vândut în 165.000 de exemplare şi asta înseamnă 500.000 de români care cunosc psihologia. Nu întâmplător, insist că liderii naţionali şi de partide trebuie să cunoască

psihologie, evitând manipulările prin sugestie şi hipnoză. Trebuie să recunoaştem că cei care au fost manipulaţi în perioada respectivă nu cunoşteau psihologie. Inclusiv psihologii care au aderat la sectă erau slab pregătiţi din punct de vedere al psihologiei practice!…

— Unul din nume vehiculate atunci era un anume Butada, ministru adjunct la Transporturi, care, dacă nu mă înşel, după 1989 a fost repus în funcţie…

— V-am spus, nu cunosc toată povestea asta, dar vă spun clar că a fost o manipulare prin condiţionare psihică, efectuată de o sectă transnaţională. Modul de lichidare poate nu a fost cel mai elegant, însă cei care pozează în victime să vină în faţa mea, să le spun dar că s-au lăsat manipulaţi ca nişte animale! Exact sistemul pavlovian: condiţionare psihică. Nu au înţeles că, de fapt, serveau interesele unor grupări extremiste externe, interzise în majoritatea statelor civilizate.

— Să revenim la cărţile dvs. Câte au fost editate în „Editura Pavel Coruţ”?

— *„Editura Pavel Coruţ”* s-a născut în urmă cu doi ani. Iniţial, cărţile au fost editate în editurile *„Gemenii”* şi *„Varanba”.* Respectiv, *„Gemenii”* era a mea şi *„Varanha”* a soţiei. Deci, eu nu am cesionat dreptul de autor decât în momentul în care nu am mai avut capacitatea de a reedita cărţile.

— O mare parte sunt în editura „Miracol”?

— Nu. Reeditările sunt în *„Miracol”.* Cărţi noi, editate în editura *„Miracol” sunt „Să vii ca o „părere”,* la care am concesionat dreptul de autor, şi *„Leacuri de suflete pentru fete şi femei”.* De regulă, primul tiraj îl editez eu, îl verific şi îi dau drumul către cititori. Ulterior, pentru reeditări, am colaborat foarte bine cu editura *„Miracol”.*

— Primele trei cărţi în ce editură sunt scoase?

— În editura *„Gemenii”.* Începând *cu „Fulgerul Albastru”,* am colaborat cu Miracol. Am scos împreună cu ei mai multe tiraje. Ulterior, le-am cesionat dreptul de autor.

„RELIGIA «MĂNÂN că, ANUAL ZECI DE MILIARDE DE DOLARI”.

— Cum aţi ajuns la pasiunea de a scrie cărţi şi la seria „Octogonul”?

— Nu am avut nicio clipă intenţia de a scrie cărţi poliţiste. Intenţia mea a fost de a scrie numai cărţi de arta succesului, să-i învăţ pe români să reuşească în noile condiţii, apărute după 1989. Am scris şi-am publicat, pe 23 aprilie 1992, *„Cheile succesului”,* un manual de pregătire psihologică pentru a reuşi în viaţă, cu formule de autosugestie pentru întărirea personalităţii, mijloace şi metode de reuşită în viaţă, prin dezvoltarea relaţiilor bune, utile, folosirea gândirii logice. Această carte s-a vândut greu. S-a vândut din martie până în august 1992. A fost tipărită în 10.000 de exemplare. În momentul acela, a trebuit să-mi

folosesc cunoştinţele de psihologie. Am mers în piaţa de carte şi am studiat fenomenul: ce cumpărau românii şi de ce. Românii cumpărau masiv literatură mistică şi literatură poliţistă. Văzând despre ce este vorba, am spus: *voi folosi o metodă nouă. Le voi oferi ceea ce doresc, însă le voi oferi şi ceea ce doresc eu să aflu.* Ca atare, cărţile mele au o formulă mai complicată: o poveste de spionaj, în care sunt împletite elemente de mistică străveche europeană şi geto-dacă, elemente de paranormal şi psihologie şi foarte multă acţiune. Asta în partea beletristică a cărţii. Cartea mai are o introducere realistă, în care povestesc câte ceva despre intenţiile mele şi despre modul în care ar trebui să acţioneze ei, iar în partea a doua a cărţii analizez anumite fenomene specifice acestei perioade de viaţă a societăţii româneşti, sugerând măsuri concrete de remediere a defecţiunilor. Astfel, printre subiectele importante tratate în partea a doua a cărţii, am studiat: războiul economic mondial, războiul psihologic, războiul mistic. Nimeni, nu spune că sectele şi cultele se bat prin intermediul credincioşilor, exploatând naivitatea şi lipsă de cultură. Eu am tratat, în două cărţi, războiul mistic, explicându-i bazele şi demolând bazele misticii asiatice, care la ora actuală domină Europa şi nu numai. E un lucru cumplit. Din mistica iudaică primitivă s-au născut trei religii principale: iudaismul, creştinismul şi islamismul. Circa 3 miliarde de oameni s-au înregimentat în această credinţă iudaică, prezentată sub trei forme. La origine se află un mit păgân, primitiv,

neadevărat, pe care orice om modern ar trebui să-l respingă din capul locului, deoarece nu rezistă la verificări logice, la amplasarea în timp şi spaţiu, nu rezistă nici măcar la verificări morale. Şi totuşi, cu forţa bisericilor construite în perioada primitivă, acest mit perpetuează şi în fiecare an se cheltuiesc zeci de miliarde de dolari pentru a fi promovat şi impus în minţile tinerilor generaţii. Cu aceşti bani s-ar putea crea locuri de muncă, lăcaşuri de învăţământ şi cultură, s-ar putea eradica sărăcia din majoritatea ţărilor lumii. De ce se cheltuieşte atât de mult pe religie? Evreii au tot interesul să creadă în acest mit păgân şi primitiv, să-i considere lumea poporul ales. Ei exploatează cu dibăcie interesele economice ale bisericilor catolice, ortodoxe şi islamice de a păstra această credinţă religioasă primitivă şi aşa se face că, în România, asistăm la un dezmăţ mistic, atât pe cale oficială, prin biserică, cât şi pe cale neoficială, prin diferite secte şi culte. În realitate, Dumnezeu a existat înainte de înfiinţarea mitului biblic. Pământul are 4,5 miliarde de ani, deci, de cel puţin 4,5 miliarde de ani, Dumnezeu are grijă de acesta planetă. Mitul biblic a fost compilat în urmă cu circa 2300 de ani, după mai multe scrieri mai vechi. După upanişadele indiene, legendele Olimpului şi altele. De-a lungul timpului, mitul biblic a fost falsificat în repetate rânduri de către preoţii interesaţi să impună această religie patriarhală şi primitivă în minţile europenilor. A fost cea mai cumplită lovitură dată civilizaţiei raţionale europene. Timp de 1.000 de ani ştiinţa Europei a stagnat datorită religiei.

— Interesant este că Torquemada era evreu…

— A ucis foarte mulţi evrei care nu s-au creştinat. Explicaţia este foarte simplă: nivelul de cunoaştere şi înţelegere al acelor primitivi era foarte scăzut, astfel că ei nu-şi puneau nicio clipă întrebarea: acest document, mitul biblic, este adevărat sau nu?

— Cum vă explicaţi că un evreu i-a oropsit pe evrei?

— Nu-i singurul caz! I-a oropsit, pentru că în creştinism şi în orice politică transnaţională nu contează originea, sângele. Au existat şi în România evrei comunişti care şi-au băgat în puşcărie conaţionalii. Doctrina creştină este o ideologie formată în sec. I – III, de către gânditorii primitivi, care au preluat nişte legende din Orient, le-au amestecat puţin cu filosofia neoplatoniciană şi le-au răspândit în întreaga Europă. Ei vedeau un Dumnezeu de tip uman, foarte primitiv. Dacă vă uitaţi în Biblie, veţi constata că Dumnezeu stătea pe muntele Sinai şi cioplea pietre! Păi, această imagine nu mai cadrează cu imaginea modernă… Din capul locului, mitul este aberant, pentru că zeul creator, care apare cu nume diferite, este un tip mărginit, care nu gândeşte nici măcar cât un copil din secolul 20! Toată creaţia este ilogică. Ea porneşte de la pământ către cer. Nu se poate! Universul există de miliarde de ani, iar Pământul de 4,5 miliarde de ani, deci totul este o poveste. Aberaţia este cumplită: dintr-un singur cuplu primordial, Adam şi Eva, nu puteau să se nască 4

rase! mai mult, cuplul primordial a avut numai băieţi. Cum perpetuau specia? Probă de imoralitate: patriahul cel mai important, Abraham, avea o soţie care practica prostituţia cu aprobarea patriahului. Mai departe: Lot, erou din mitul biblic, a făcut copii cu fiicele sale… Deci, întregul mit este imoral, ilogic şi fără amplasare în timp şi spaţiu. Este o poveste pe care, din păcate, strămoşii europeni au acceptat-o în numele unor interese politice, pentru a domina mulţimea prostită, care dorea să se închine la un zeu.

„ION CRISTOIU ESTE UN OM DE CARACTER”.

— Să revenim la cărţi şi să intrăm în… „Quinta spartă”…

— Bun… În momentul în care am înţeles ce vor românii de la mine, am scris *„Quinta spartă”*. Ea fost scrisă în august – septembrie 1992, cu un scop foarte clar: de a le spune românilor că Securitatea română nu a fost duşmanul naţiunii române, ci a apărat interesele naţionale, cu mijloace specifice organelor de informaţii, identice cu cele ale serviciilor străine. Securitatea nu a fost, cu nimic mai criminală decât CIA, FBI, KGB, etc. Din contră, a fost mai blândă şi mai apropiată de interesele naţionale, iar nivelul de trai al ofiţerilor de Securitate era comparabil cu al oricărui muncitor…

— De ce în 1992 şi nu în 1990?

— Foarte simplu. În 1990, eu am fost ofiţer de

informaţii. Nu puteam să scriu atâta timp cât eram ofiţer activ. În 1990, în decembrie, am trecut în rezervă şi am învăţat tehnologia scrisului, pentru că talent aveam. Până în martie 1992, eu am învăţat arta scrisului la două ziare: *„Naţiunea”* lui Iosif Constantin Drăgan şi la *„Expres Magazin”* al lui Ion Cristoiu. Am învăţat arta jurnalistică, pe care mi-am propus să o folosesc în cărţile mele. Eu am inventat acest stil de carte: roman beletristic plus reportaj de tip jurnalistic.

— Cum aţi ajuns la „Naţiunea”?

— E foarte simplu. În 1990, eu luptam pentru Basarabia. Aveam relaţii cu intelectualii din Basarabia, le procuram cărţi, discuri, material tipografic, maşini de scris cu grafie latină. În momentul în care un grup de intelectuali din Basarabia mi-au cerut să intervin la prof. Iosif Constantin Drăgan pentru a le da o tipografie, m-am prezentat la *„Fundaţia Drăgan”* şi am solicitat, în numele basarabenilor, acest lucru. Profesorul nu era în ţară, însă nepotul său Flavian Drăgan, a spus: *„Bine. Vom analiza şi vă dăm răspunsul într-o săptămână”.*

Într-o săptămână, m-au chemat şi m-au întrebat: *„Unde trimitem tipografia?”.* Tipografia a ajuns la Chişinău, transportată din Italia, prin Ungaria şi Ucraina, pentru a nu trece prin frontiera româno-moldovenească, unde ar fi fost interzisă. Ea a intrat frumos prin alte ţări… Deci, tipografia a ajuns în Chişinău şi lucrează şi acum. Cu această ocazie, m-au întrebat dacă nu doresc să colaborez la revista lor, care mergea mai slăbuţ. Am văzut-o şi am spus: *„Bun, colaborez”.*

Am început ca simplu colaborator, am devenit redactor şi la un moment dat, secretar general de redacţie.

— Cum aţi ajuns la „Expres Magazin”?

— La *„Expres Magazin”* am ajuns în momentul în care conducerea revistei *„Naţiunea”* a fost luată de un ziarist beţiv, nu vă spun cine. La un moment dat, un ziarist foarte bun, dar beţiv, a ajuns conducătorul revistei *„Naţiunea”*. Eu nu suport alcoolicii, nu suport oamenii îngâmfaţi şi consider că fiecare om este o personalitate şi se poate manifesta în nişte limite. Normal, pentru că nu eram de meserie ziarist, nu mi se mai publicau articolele. Văzând care era atmosfera, am luat un teanc de materiale scrise de mine şi m-am prezentat direct la biroul lui Cristoiu. Îmi plăcea *„Expres Magazin”* şi i-am spus: *„Domnule Cristoiu, eu sunt Pavel Coruţ”.* Mi-a răspuns: „V-am *urmărit la «Naţiunea»”. Ion* Cristoiu a studiat materialele, a chemat secretarul general de redacţie, i-a dat ordin să scoată din pagină un material şi să bage un material de-al meu. Mi-a spus: *„Din clipa aceasta, consideraţi-vă angajat”.* Am lucrat foarte bine cu Ion Cristoiu, care este un om de caracter: niciodată nu a modificat în materiale. Dacă a luat un material şi i-a plăcut, l-a publicat. Dacă nu, nu l-a publicat, dar niciodată nu şi-a permis să umble cu condeiul, să-şi bage propriile idei în ideile altuia. Bun, am colaborat la *„Expres Magazin”* cu numele meu real şi cu numele de contraspion. Numele meu de contraspion a fost Paul Cernescu. Ajungând la *„Expres Magazin”* şi începând un serial prin care

încercam să spun adevărul cu privire la Securitate, servicii secrete româneşti şi evenimentele din decembrie 89, a trebuit să folosesc numele conspirativ, nume pe care eram ştiut în întreaga ţară de către cei care mă cunoscuseră ca ofiţer. Deci, trebuia să-i anunţ că sunt eu, că trăiesc, că nu am renunţat la ideea că România trebuie să rămână independentă, suverană şi unitară, că lupta pentru România continuă, indiferent că s-a schimbat sistemul politic.

— Cum se numea serialul?

— Se numea: *„Un fost ofiţer DIA rupe tăcerea”.* Ăsta este numele pe care l-a dat secretarul general de redacţie. Eu spusesem: *„Şeful contraspionajului din DIA rupe tăcerea”. Probabil că nu le* venea să creadă că eu am fost şeful contraspionajului din DIA, mai ales că unii spuneau că nu e adşvărat! După aceea, s-a confirmat că e adevărat... A venit un fost şef al DIA la redacţie, general. Dumitru I. Dumitriu. Dumitru, mă bârfea de zor şi eu ascultam. Am spus: *„Staţi un moment, eu sunt şeful fostului birou ZZ. Eu am urmat lui Tolceanu în funcţie”.* În momentul acela, a început discuţia între noi şi s-a clarificat cine eram eu.

— Asta îmi aduce aminte de „planul ZZ”! Vreo legătură?

— Nu avea nicio treabă cu planul! Întâmplător, în ordinea alfabetică, biroul de contrainformaţii se numea Z, în DIA. Poate că în alte unităţi se numea altfel, avea altă formulă...

„IGOR SMIRNOV ESTE UN FOST OFIŢER KGB
TRIMIS DE GORBACIOV ÎN MOLDOVA”.

— Ce ştiţi despre „planul ZZ”?

— Despre *„planul ZZ”* au apărut nişte scrieri. Nu cunosc despre ce este vorba. Am înţeles că era vorba despre un plan politic, de fapt. Deci, eu am fost şeful fostului birou Z, reînfiinţat în 1985. Am colaborat cu numele conspirativ dar şi cu numele real. Lucram împreună cu Mihai Bărbulescu, un alt ziarist foarte bun, dar mai puţin cunoscut, la *„Ideea care face bani”,* prezentarea unor personalităţi de succes din istorie. De ce? În momentul în care prezinţi cititorilor o personalitate de succes, tendinţa este de a copia modelul şi a se forma ca om de succes. Pentru mine, socialismul a fost o închisoare a gândului. Eu am suferit în socialism. În capitalism, am putut să mă manifest cum am vrut eu, ca scriitor şi om de afaceri.

— De ce v-aţi dus la Cristoiu când era la „Expres Magazin” şi nu când era la „Zig – Zag”?

— În 1990, când era Cristoiu la *„zigzag”,* eu eram ofiţer…

— Care era atmosfera la „Expres Magazin”?

— Era o atmosferă de activitate profesională. Acolo nu se mergea pe amatorism. În momentul în care duceai un material, trebuia să fie probat, nu

mergeai la poveşti, deşi în perioada aceea se spuneau multe poveşti prin ziare. Era o atmosferă foarte relaxanta, pentru că Ion Cristoiu este un conducător bun, din punctul ăsta de vedere, democratic. Toată lumea putea să-şi argumenteze afirmaţiile, nu ca la alte publicaţii, unde şeful decide şi restul execută. Acolo se făcea, într-adevăr, meserie. Se lucra mult şi cu pasiune, pe probleme variate.

— Ce relaţie aveaţi cu Ion Cristoiu?

— Relaţiile dintre mine şi Ion Cristoiu erau relaţiile de la subaltern la şef. Eu niciodată nu am spus: *„Am fost colonel de Securitate, vreau să fiu tratat altfel”.* Eram reporter ca oricare reporter, intram într-o echipă sau lucram pe cont propriu. Am avut misiunea de a fi reporter de front în Transnistria. Zic eu că am făcut-o cu cinste. Am participat, în 1991, la puciul din Basarabia, apoi la Moscova, şi de acolo m-am întors la războiul din Transnistria. Deci, am participat la toate aceste activităţi. Eram plătit bine comparativ cu alţi reporteri. Pentru pătrunderea în Transnistria am primit şi o primă. Eu am fost unul dintre primii ziarişti români care i-a luat interviu doctorului Caraman, din subordinea directă a lui Smirnov…

— Ce este cu Smirnov?

— Cel care conduce acolo este Igor Smirnov, care este fost ofiţer KGB, trimis anume în Moldova pentru a organiza diversiunea, inclusiv în perioada Gorbaciov. Deci, Gorbaciov a dărâmat imperiul dar a vrut să-i dea o altă faţă. Nu a fost deloc democratic, a fost la fel de parşiv ca orice conducător al Rusiei ţariste! A trimis ofiţeri de

informaţii care s-au stabilit în republici, urmând să facă diversiuni ulterioare. Diversiunea Smirnov ar fi putut fi lichidată în timpul puciului din 1991.

— Ce s-a întâmplat?

— Smirnov a fost prins de poliţia ucraineană, predat poliţiei moldovene, care a respectat legea şi nu l-a lichidat pe drum. L-au adus de la Kiev la Chişinău cu maşina, în loc să-l lichideze! Dacă îl lichidau, diversiunea Smirnov dispărea, pentru că fără cei care au organizat, fără serviciile secrete ruseşti, Transnistria nu ar exista... Inclusiv armata s-ar fi retras, însă, din păcate, moldovenii au respectat legea şi l-au adus viu în faţa justiţiei. Iar Justiţia l-a eliberat...

— Snegur nu a fost adus, în 1989, în Moldova?

— Nu. Snegur este născut în Moldova, este agronom de meserie. A evoluat pe cale politică nu în mod spectaculos, iar când a ajuns preşedinte, a ajuns prin voinţa moldovenilor.

— Nu a fost la Moscova şi* a *venit în 1989?

— Majoritatea moldovenilor au trecut pe la Moscova, inclusiv Valeriu Matei, care acum este preşedinte de partid. A făcut şcoala la Moscova şi a trăit acolo. Deci, majoritatea au trecut pe la Moscova, dar nu toţi sunt vinovaţi pentru faptul că s-au născut într-un imperiu.

— Vreau să vă spun că este ciudat că tocmai atunci, în 1989, din câte ştiu eu, Snegur s-a întors...

— Nu. Snegur a lucrat în agricultură, în

Moldova. Asta o ştiu cu certitudine. Încă ceva. Contrar părerii majorităţii ziariştilor români, care l-au făcut KGB-ist, l-au făcut de toate felurile, eu spun, că eu l-am cunoscut personal pe Snegur, în mai multe discuţii şi ocazii: Snegur a acţionat cum a considerat mai bine pentru a smulge Moldova din ghearele imperiului, însă nu se poate smulge uşor. Snegur este un moldovean de bună credinţă, poate cam mătăhălos în gândire, dar este un moldovean de bună credinţă. Asta o afirm eu. Spre deosebire de Mircea Druc, care a fost ofiţer KGB şi care, la început, a ascuns treaba asta. După aceea, a fost deconspirat şi a fugit în România unde a încercat să-şi facă propriul partid, să candideze la conducerea României, un lucru care zic eu că a fost cel puţin o exagerare. Deci, între Snegur şi Druc, eu am mai mare încredere în Snegur decât în Druc, deşi Snegur e căsătorit cu o rusoaică. Druc este orgolios. A venit în România, deşi fusese ofiţer KGB. Să fim înţeleşi: ofiţerii KGB moldoveni erau folosiţi în Moldova şi România. A ajuns în România, unde a ţintit la cea mai mare funcţie, făcând jocul lui Ion Iliescu în alegerile din 1992, rupând electoratul naţionalist concentrat în jurul lui Funar. Asta a fost cea mai mare greşeală sau diversiune făcută de Mircea Druc. El susţine că este patriot. Dacă ar fi fost patriot şi-ar fi cunoscut lungul nasului…

— Cât a fost prim-ministru, el a lăsat impresia că vrea să rupă Moldova de Rusia…

— Nu cât a fost prim-ministru! După ce a fost doborât… Eu vă arăt un interviu făcut în 1991 cu Mircea Druc, în care spune clar: *„Mai încet cu*

unirea, ca să nu supărăm rusofonii”. După ce nu a mai fost prim-ministru, a început cu unirea imediată. Care a fost reacţia rusofonilor? Până atunci au fost cuminţi, liniştiţi. În momentul în care a cerut unirea, toţi rusofonii s-au unit, au făcut un partid, pe când moldovenii erau divizaţi în mai multe partide. Deci, i-a zădărât pe rusofoni! Nu s-a priceput sau a avut misiunea să-i zădărască pe rusofoni… În loc să-i liniştească şi să spună: *„încetul cu încetul”.* Trebuia să aibă *o* viziune clară. Nu putem să facem unirea cu Basarabia atâta timp cât pe teritoriu erau trupe ruseşti. Păi ce, făceau unirea cu trupele ruseşti?

„PÂNĂ ŞI RUSOFONII RECUNOSC DREPTUL MOLDOVEI DE A SE UNI CU ROMÂNIA”.

— Ce puteţi spune despre Petru Lucinschi?

— Nu l-am cunoscut. Ştiu că a fost prim – secretar al Republicii Moldova şi din cauza asta am reticenţe.

— Tot cu soţie rusoaică…

— Domnule, eu sunt moldovean, român moldovean. În Basarabia, situaţia este foarte complicată. Atâţia ani de dominaţie sovietică, de educaţie antiromânească, de metisaj, au creat, alături de moldovenii moldoveni, o categorie de moldoveni rusofoni destul de mare, alături de faptul că au adus în republică circa 1,5 milioane de rusofoni din rândul ucranienilor, găgăuzilor şi

altor minorităţi. Deci, e greu să acţionăm direct pentru unire. Trebuie să aşteptăm să-şi producă efectul cultura românească, economia românească, relaţiile directe cu românii, în aşa fel încât spiritul românesc să învingă în Basarabia. Trebuie să acţionăm, să ajutăm acest spirit românesc să învingă pe teritoriile româneşti ocupate. Noi nu am prea fost ofensivi, pentru că în ţară sunt probleme grele de rezolvat, însă noi nu putem să facem unirea cu Moldova înainte de a rezolva problemele minorităţilor din ţară. Vedeţi că, recent, minoritatea maghiarofonă a creat o nouă diversiune: congresul în care au cerut autodeterminarea. Dacă nu s-ar fi ridicat germanii, nişte cetăţeni români loiali şi foarte corecţi, poate că acolo s-ar fi votat nişte prostii antiromâneşti! Liderii minorităţii maghiarofone din România au o atitudine vădit antiromânească. Până nu-i liniştim, până nu aplicăm legea, noi nu putem să ne gândim la extindere. Atât timp cât focul arde în Ardeal, în zona maghiarofonă, noi, nu avem dreptul să trecem dincolo de frontiere. Trebuie să păstrăm ceea ce avem şi apoi să câştigăm ceea ce am avut.

— Mai este un aspect. Cred că ştiţi că Transnistria este cu adevărat un depozit de armament...

— Nu numai atât, dar există şi o fabrică de armament subterană.

— E un tunel de 100 de km, săpat de pe vremea lui Stalin, din câte ştiu eu.

— Există nişte buncăre. Părerea mea este că

situaţia din zonă trebuie rezolvată urgent, cu sprijin internaţional, respectiv prin desfiinţarea autoconducerii de acolo.

Teritoriul este al Republicii Moldova. Deci, gruparea aceea de rebeli din Transnistria trebuia de mult timp lichidată, inclusiv fizic, dacă era nevoie, pentru că dispărea focarul de conflict! Eu vreau să vă spun că rusofonii din zonă nu ţin neapărat să fie separaţi.

În momentul în care am pătruns în Transnistria pe noi ne-a gardat un pluton de infanterie moto. Eram doi ziarişti, eu şi cu Ion Ursan. Comandantul plutonului era un căpitan ucrainean. Acest căpitan ne-a spus foarte clar că el este căsătorit cu o româncă, că trăieşte foarte bine, a fost în România şi a văzut cum este şi i-ar fi plăcut să trăiască în Moldova, eventual în România. Asta spunea căpitanul ucrainean care ne-a însoţit şi care vorbea româneşte. Însă, mi-a spus la fel de simplu că se teme. El nu s-a înrolat de bunăvoie în armata transnistriană, ci pentru că era căsătorit cu o româncă, pentru că era ofiţer de rezervă al armatei sovietice şi, dacă nu s-ar fi încadrat, ar fi avut necazuri. Deci, acolo este vorba de teroare rusească, aplicată asupra populaţiei rusofone, că nu toţi rusofonii sunt criminali, domnule! Eu am cunoscut un lider al minorităţii ruseşti din Moldova, care afirma foarte deschis că situaţia României şi Moldovei este exact cum era cea a Germaniei. Asta o spunea un lider al minorităţii ruseşti, un cazac căsătorit cu o moldoveancă, profesor. Venise în Moldova şi se moldovenizase, vorbea limba română foarte bine,

nu era împotriva refacerii unităţii naţionale. Ăsta era unul din cei puţini, majoritatea fiind instigaţi de Moscova să nu cumva să accepte românizarea. Au reticenţe faţă de români şi ţin televizoarele pe Moscova. Din păcate, sunt mulţi moldoveni care ţin televizoarele pe post rusesc, care citesc presă rusească sau cu grafie chirilică. Aceşti oameni pot să-şi schimbe concepţiile într-un timp mai îndelungat.

„ÎNAINTE DE ÎNTÂLNIREA CU GORBACIOV.
CEAUŞESCU A ŞTIUT
CE S-A DISCUTAT ÎN MALTA!”

— Domnule Coruţ, se ştie că, la întâlnirea de la Kremlin din 3 decembrie 1989, Ceauşescu a dovedit că era bine informat în ce priveşte discuţiile din Malta. Există şi zvonul că a dat cu căciula de pământ...

— Asta a relatat-o un martor ocular, Eugen Florescu.

— Deci, a dovedit că el ştia ce se discutase în Malta...

— Da. Există şi documentul.

— În „Quinta spartă”, dvs, aţi vorbit de o acţiune a unor ofiţeri de securitate români. Cât este de real din ce aţi scris în „Quinta spartă”?

— Integral, dar este prezentat deformat, în scop de a induce în eroare adversarii. Deci,

documentul de bază este raportul Securităţii către Ceauşescu, din ziua de 2 decembrie 1989, raport oare a fost găsit în sediul CE-ului chiar în timpul evenimentelor. Normal că imediat ce a fost găsit, a fost cunoscut de către serviciile de informaţii ruseşti, americane, principalele servicii care au acţionat pe teritoriul românesc…

— Asta în 22 decembrie 1989…

— Un moment, că vă explic. La revoluţie, s-a găsit raportul Securităţii către Ceauşescu, în care se spunea foarte clar ce s-a discutat la Malta şi ce s-a stabilit să se mai discute ulterior, la următoarea întâlnire. Acest raport a fost prezentat public pe televiziunea naţională. L-au cunoscut serviciile secrete străine, care s-au revoltat la ideea că Securitatea statului român a pătruns în Malta şi a interceptat liderii celor două mari puteri, care se considerau stăpânii lumii. În momentul în care pe teritoriul românesc diversiunea era foarte mare în 1990, diversiune pornită de ruşi şi unguri şi susţinută de evrei, americani, francezi şi de tâmpiţii de agenţi din ţară, eu am avut o singură preocupare: adevăratul ofiţer care a fost în Malta să nu fie cunoscut niciodată şi să prezint oamenilor adevărul (că s-a pătruns în Malta) într-un mod romantic, cu care se zăpăcesc adversarii. Şi i-am zăpăcit! După 4 – 5 ani, nu-l mai găseşte nimeni.

Deci, adevărul este asta: în Malta, românii au pătruns, au interceptat convorbirile. Rezultatele convorbirilor au fost prezentate lui Ceauşescu, care s-a enervat, a bătut cu pumnul în masă şi a plecat la Moscova. S-a întâlnit cu Gorbaciov, i-a

reproşat intenţia de a face revoluţie în România, deci reproşul a fost foarte clar, s-au certat, a dat cu căciula de pământ şi a plecat la aeroport fără gardă. Treaba aceasta o relatează Eugen Florescu, însoţitor a lui Ceauşescu în perioada respectivă.

— Se poate spune ce s-a discutat practic în Malta?

— Da. Ce s-a discutat în Malta ne spune şi general. Guşe, am spus şi eu. S-a discutat împărţirea sferelor de influenţă, iar noi, fiind la graniţă, a rămas să fim zăpăciţi exact cum am scris eu în carte: să se aplice toate diversiunile posibile, pentru a produce regresul economic, să se încerce inclusiv diversiunea monarhistă, să se ajungă la un sistem jumătate – jumătate, adică jumătate din conducători să fie ai americanilor, jumătate ai ruşilor. Toate astea s-au realizat…

— Scopul?

— Să slăbească România foarte tare, pentru că noi eram un exemplu negativ pentru ei. Eram primul stat socialist care îşi plătise datoriile externe, care avea un ritm de dezvoltare foarte ridicat, care dădea rezultate în condiţiile socialiste. Era foarte periculos modelul! Argumentul economic: România pornise la înfiinţarea unei bănci internaţionale cu ţările arabe, care ar fi scăzut importanţa Elveţiei pentru Orient. În momentul în pare capitalul Orientului s-ar fi adunat în România, România ar fi devenit un stat mult prea puternic pentru gusturile ruşilor şi americanilor. De aceea, de comun acord, pe 22 decembrie 1989, trupele diversioniste ruseşti,

ungureşti şi din alte state au acţionat în România, iar americanii au intrat în Panamá.

— Să vă dau o informaţie cu privire la ziua de 25 decembrie 1989. Ştiţi că v-am mai oferit nişte date din acestea, coincidenţe foarte ciudate. În 25 decembrie 1001, a fost instalat Ştefan cel Sfânt. Încă o coincidenţă: cred că ştiţi că legea naţionalizării a fost aprobată în 22 iunie 1948, care însemna exact 7 ani de la intrarea trupelor româno – germane în Rusia…

— Vreau să vă spun că anul are 365 de zile! Este absolut normal ca anumite acte, fenomene, procese să se producă într-o anumită zi. Noi, dacă ne apucă să luăm numai cele care se potrivesc, omiţând multitudinea celor care nu se potrivesc, tragem nişte concluzii privind o anumită ritmicitate. Pe mine nu mă frământă ritmicitatea. Mai există" şi o altă explicaţie: e posibil ca planificarea să fi fost făcută special pentru a se nimeri într-o anumită zi. Există o asemenea tendinţă, în special din partea acelora care cred în numerologia magică. Eu cred în viaţă. Viaţa a inventat literele, cifrele, numerologia, nu invers. Deci, viaţa nu e dominată de numerologia magică.

— Mai gândiţi-vă la un lucru: din 21 decembrie sunt exact 12 zile, cifra magică iudeică, până la sfârşitul anului…

— O, dacă ne apucăm să facem calcule de numerologie magică nu mai rezolvăm problemele vieţii! Exista o carte„ *„Numerologia magică", ca*re încurcă ierarhiile universale şi ale vieţii cumplit,

încât ajunge să adune la un loc ziua, luna, anul. Nu se poate! Cum spun eu: ce legătură există între culoarea chiloţilor secretarei prefectului şi soarele care a răsărit? Niciuna. Deci, ritmicităţi există. Eu vă pot spune ritmicitatea lui 13, dacă vă interesează. În 1892, Jules Verne a scris *„Castelul din Carpaţi”, pr*ofeţind că românii vor fi maghiarizaţi în Ardeal. După 13 ani, în 1905, a murit. După încă 13 ani, în 1918, profeţia s-a infirmat, unindu-se Ţările Române. În 1931, criza în România. În 1944, ne-au ocupat ruşii. În 1957, au ieşit ruşii din ţară. În 1970, a fost cel mai înalt nivel de trai din România. Anul 1983, a reprezentat începutul declinului României. În 1996, a fost ales preşedinte Constantinescu.

„SCENARIUL PENTRU FOSTUL «LAGĂR SOCIALIST» PREVEDE DEZBINAREA POPULAŢIEI ŞI ACAPARAREA ECONOMIEI NAŢIONALE”.

— Bănuiesc că dvs, scrieţi o carte în 13 zile!...

— Nu. Eu am observat această ritmicitate de 13 întâmplător, studiind misterul din muntele Retezat, mister pe care nu am pretenţia că-l voi elucida. Acolo s-au întâlnit trei scriitori de factură diferită, la vârste diferite şi cu preocupări diferite: Jules Verne, Sadoveanu şi Coruţ. Unul singur a fost în Retezat: Sadoveanu. Jules Verne nu a fost niciodată în Retezat. A primit o hartă de la fiul său

şi a scris o carte. Toţi cei trei au un element comun: în momentul în care vorbesc de zona aceea, spun că forţa mistică care este acolo se numeşte *„Forma Rece”,* Jules Verne spune că pastorul Frig domina muntele Retezat. La Sadoveanu, ultimul capitol din cartea *„Creanga de Aur”* se numeşte*” Floarea de Gheaţă”.* Eu am trimis acolo eroul născut în Moldova, să se iniţieze în taina Focului Rece, fără să citesc înainte *„Creanga de Aur”* şi *„Castelul din Carpaţi”.* Această obsesie îmi spune mie că undeva, în inconştientul naţional sau în zona de unde ne inspirăm, există înscrisă această informaţie: acolo se află Focul Rece, acolo se află misterul Muntelui Alb.

— Să terminăm cu capitolul cărţi. În cât timp scrieţi o carte?

— Depinde de carte. O carte din seria *„Octogonul” am* scris-o în două săptămâni. Depinde de carte şi de starea de spirit! Deci, în două săptămâni am scris *„Fulgerul Albastru”* pentru că am fost foarte supărat, deoarece după *„Quinta spartă”* am fost ameninţat cu moartea. Atunci m-am supărat şi am spus: *dacă e să mor, măcar să mor spunând ceva, nu tăcând din gură, ca un şobolan. Sunt om din neamul oamenilor, voi scrie în continuare.* În două săptămâni am scris *„Fulgerul Albastru”.* Am scris-o în condiţii improprii. Nu scriam acasă, unde primem telefoane de ameninţare, scriam în tipografie, direct la calculator şi eram foarte surescitat. Cea mai grea carte, pe care am scris-o în timp mai îndelungat, a fost *„Arta succesului la români”.* Am

scris vreo trei luni la ea. Este o carte mare, de vreo 500 de pagini. Media cărţilor mele este de 200 – 250 de pagini. Omul modern trebuie să citească şi să se instruiască din sinteze, nu are timp să înghită foarte multă descriere. Omul modern este om de acţiune, are nevoie de dialog rapid, umoristic, acid şi nişte învăţăminte pragmatice.

— Cam ce ritmicitate aveţi la cărţi?

— Pe an, media este de 6 cărţi. Au fost şi ani cu 8 cărţi, de exemplu 1993. Deci, cam două luni o carte.

— Media tirajelor?

— Nu aş putea să spun, pentru că în 92 – 94 oamenii aveau bani şi cărţile erau ieftine. Media acelor ani este cam de 300.000 pe carte, cu reeditări. Ultimele cărţi merg la 30.000 tiraj. Tirajul total este de circa 3.500.000 de cărţi.

— Cam în cât timp se vinde primul tiraj?

— În 1993, se vindeau 120.000 de cărţi pe lună. Acum se vând în jur de 20.0.00 de cărţi pe lună. E scăderea dramatică a nivelului de trai şi a posibilităţilor de cumpărare. Poate că e şi scăderea interesului pentru cărţile acestea, deoarece, de la o carte la alta, eu am ridicat nivelul cunoştinţelor pe care le ofer cititorilor. Am început de la un nivel mai scăzut şi am ridicat continuu nivelul, până au zis că sunt cărţi de ştiinţă. Spre exemplu, *„Ghidul vieţii sănătoase”*. Deci, nu mai e vorba de tiraje populare.

— Cine vă face coperţile?

— Eu le fac, grafic. Lucrez cu trei pictori, în

principal: Nicolae Guţu, cel care a făcut majoritatea coperţilor din seria *„Octogonul”*, Virginia Hossu, care a făcut o bună parte din coperţile în aparenţă stranii, cum ar fi la *„Sfârşitul imperiului ascuns”* şi Elena Hăbăsescu, pictoriţa pe care am lansat-o eu. În afară de asta, am obiceiul să fac colaje sugestive, deoarece de la început am tras concluzia că adesea coperta trezeşte interesul.

— Din ce s-a întâmplat până acum, din ce cunoaşteţi, avem de a face cu un scenariu la nivel mondial, european?

— Nu e scenariu planetar. E scenariu zonal. Scenariul a fost scris pentru toate ţările foste socialiste. Cuprinde următoarele faze: dezbinarea populaţiei pe criteriu politic, etnic, religios, şi a formei de guvernământ, slăbirea economiilor naţionale socialiste, lansarea teoriei că statul este un prost administrator şi gospodar, privatizarea economiilor naţionale în favoarea unor trusturi străine care au sponsorizat cruciada antisocialista. Sponsorizarea s-a făcut cu 1.000 de miliarde de dolari, cifră avansată oficial de către SUA. Deci, ăsta este scenariul: popoarele din statele foste socialiste nu trebuie să fie stăpâne pe avuţia naţională, în decurs de câţiva zeci de ani trebuie să li se şteargă din memorie un trai civilizat, şi sigur, trebuie să li se implementeze ideile unei societăţi aflate în luptă continuă, a unei competitivităţi de tip animalic. Mie nu mi-a plăcut socialismul. Nu-mi place nici capitalismul sălbatic, care înseamnă concurenţă nelimitată. Al şaselea tip de societate este cel care îmbină în mod

armonios elementele pozitive din socialism şi capitalism, creând un nou tip de societate, societatea normală, informaţională, pragmatică, a viitorului. Acesta este tipul de societate pe care l-am oferit eu ca model românilor în cartea *„Sfârşitul imperiului ascuns”,* propunându-le să ne organizăm într-un *partid al vieţii sănătoase,* pentru a crea acest tip de societate, în care toată lumea e mulţumită. Liberul întreprinzător este liber cu adevărat şi poate face ce vrea, însă majoritatea naţiunii este bine organizată în producţie, desfacere şi consum, prin aparatul economic de stat.

„A EXISTAT, ÎNCĂ DIN 89, UN PLAN RUSO-MAGHIAR DE DIVIZARE A ROMÂNIEI!”

— După 1990, destul de rapid, unele state au fost divizate. Nu se intenţiona aşa ceva şi cu România?

— Planul de divizare a României a existat încă din 1989. Exista un plan comun ruso-maghiar de divizare a României, plan susţinut de serviciile secrete şi de mistici. S-au folosit inclusiv prezicători, propagandişti mistici, care susţin că România nu are un viitor în forma actuală, ci într-o formă dezmembrată, respectiv Transilvania să fie spaţiu de complementaritate cu Ungaria, Moldova să fie unită din Carpaţi până la Nistru, fiind spaţiu de influenţă rusesc, iar restul României să formeze un stat mic, guvernat prin marionete impuse de Marile Puteri. Un mare stat sau un stat de mărime

medie este un pericol pentru dictatorii lumii, deoarece ar putea să se răzvrătească împotriva mijloacelor de constrângere şi să pornească pe calea independenţei politice, economice, militare, informative.

— Saddam ţine în şah Marile Puteri...

— Saddam Hussein ţine în şah Marile Puteri, cu numai 18 milioane. Vă daţi seama că România, cu 23 de milioane, îi ţinea chiar în şah…

— Dacă mai eram uniţi şi cu Jugoslavia...

— Jugoslavia mai avea un avantaj: practicând sistemul mixt capitalisto-socialist, se şi îmbogăţise destul de zdravăn şi populaţia nu avea niciun interes să trăiască prost. Acolo, însă, a fost greşit altceva: sentimentul religios şi naţional. Au început războaie cu caracter religios şi naţional, continuând până în prezent. Deci, cineva nu are interes să creeze mari puteri în Europa de Est, care, la un moment dat, să nege suveranitatea Rusiei sau Americii.

— După 90, unul dintre primele lucruri distruse a fost colaborarea româno-jugoslavă, în special cea pentru realizarea avionului de luptă IAR-93. Iar când a început războiul din Jugoslavia, unul dintre primele obiective lovite a fost fabrica ce colabora la realizarea acestui avion...

— Nu numai asta. A urmat embargoul, la care noi am pierdut circa 4 miliarde de dolari, pe care nu ni i-au rambursat SUA. Au fost promisiuni din partea ONU ŞI SUA că ni se vor rambursa acei bani. Ulterior, am văzut cea mai mare prostie

posibilă: conducător al statului român demascând încălcarea embargoului de către statul propriu! Este cazul domnului Emil Constantinescu. Păi, domnule, în această privinţă nu există cinste, există numai interes naţional! Niciun conducător de stat nu dezvăluie păcatele din statul propriu. Eu nu l-am văzut pe Clinton să spună: *„conduc o turmă de dobitoci, care au încălcat regulile de convieţuire cu mexicanii şi canadienii”*. Deci, aici este vorba de o greşeală gravă a liderului actual al statului român.

— Repet: există nişte informaţii că printre primele obiective bombardate în Jugoslavia se aflau fabricile în care era produs avionul în colaborare cu românii...

— Da, IAR – 93. Nu aveau niciun interes marii magnaţi ai lumii să lase în ţările foste socialiste ridicarea unei concureţe economice şi tehnice. Deci, în primul rând, au distrus economia acestor ţări, pentru a deveni din producători consumatori. Propaganda pentru invazia economică este mai mult decât vizibilă, însă cei care au făcut treaba asta, începând cu guvernările PDSR-iste şi continuând cu cele PD-iste, CDR-iste şi UDMR-iste vor trebui să răspundă. E vorba de subminarea economiei naţionale, făurită cu efort românesc. Românii au suferit foarte mult în socialism pentru că s-au făcut investiţii. Noi vrem să fim independenţi şi uniţi.

— Ne lasă cineva?

— Aceasta este o întrebare tipic românească. Românii sunt negătivişti şi au mentalitate de slugi.

„Ne lasă cineva?” Nu trebuie să cerem voie nimănui! Nimeni nu ne împiedică să ne declarăm neutri şi mâine. Nu avem conducători nealiniaţi care să declare neutralitatea. Majoritatea conducătorilor noştri sunt aliniaţi unei politici pro Vest, politică ce nu a dat niciun rezultat în plan economic. Vestul vrea să-şi vândă produsele lui în România. Noi trebuie să avem relaţii economice cu Asia, Africa şi America de Sud, zone mai înapoiate, care pot cumpăra de la noi produse şi ne pot oferi materii prime.

— Când am zis că nu ne lasă cineva, am vorbit în ideea că există conducători care nu ne lasă ei...

— Vreau să vă spun că orice conducător care nu depinde de o mare putere poate să declare oricând neutralitatea României. Noi avem în programul Partidului Vieţii Sănătoase impunerea acestei idei, obţinerea acordului populaţiei prin referendum naţional şi declararea României ca ţară cu neutralitate perpetuă. Asta înseamnă ţara bancară, turistică, ţară cu economie prosperă.

„CLINTON A AJUNS LA PUTERE CU AJUTORUL OCULTEI IUDEO-MASONICE”.

— Eu am susţinut, într-un editorial din revista „OBIECTIV MAGAZIN”, faptul că nu avem nevoie de partide politice şi că ne-am putea descurca şi fără ele. În ce sens: se fac alegeri pe plan local, prin vot uninominal, şi

după un an se fac alegeri la nivel judeţean, în care intră cei care au un număr de voturi. După încă doi ani, în care câştigă experienţă la nivel judeţean...

— În timpul ăsta, cine să conducă ţara? În timp ce noi facem pregătirea populaţiei, pornind de la plan local, cine conduce ţara?

— Se *poate face şi asta. Se pot găsi soluţii. Eu doream să vorbesc despre un principiu: acel vot uninominal.*

— Da, e un principiu pe care îl accept: votul uninominal.

— Mai există o idee: dacă respectivul are 10.000 de voturi, eu vin cu 15.000 de semnături şi îl dau jos. Altceva: şeful Poliţiei, Parchetului, Judecătoriei să fie aleşi tot aşa. Să nu mai depindă exclusiv de şefii de pe verticală.

— Da. Prima problemă: cei care adună voturile sunt cei care sunt personalităţi competente, dornice de promovare în administraţia de stat, bine pregătite. Aceasta este teoretic. Practic, adună voturile cei care au posibilitatea să corupă şi să păcălească, prin mass-media, un număr de cetăţeni, fără a reprezenta o doctrină. Dvs, nu mi-aţi prezentat o doctrină. În momentul în care ei promovează, care este doctrina lor, cum vor ei să făurească noua societate? Deci, în momentul în care cineva promovează, trebuie să ştim dacă este republican sau monarhist, care sunt concepţiile privind noua societate. Deci, interesant pentru mase este să

vină cu o ideologie, cu o doctrină, în care se prevede noul tip de societate, acest model să pătrundă în conştiinţa maselor. Nu uitaţi că, în România, majoritatea partidelor nu au ideologie. S-au creat pe interese şi pe stări de spirit. Decembrie 1989 a creat cel mai mare partid din istoria omenirii, în care s-a înscris 86% din populaţia ţării: FSN-ul. 86% din populaţia ţării a votat cu un partid care nu avea ideologie, care se erijase în conducătorul unei revoluţii şi care a permis distrugerea economiei naţionale. Nu au făcut nimic favorabil românilor şi mai au obrazul să apară în faţa electoratului şi să susţină: *„Noi avem soluţii mai bune decât CDR!”.* CDR-ul merge pe lichidarea bruscă, fără menajamente. PSDR-ul a mers pe lichidarea încetul cu încetul, încât să fie speranţă că ei sunt mai buni. În realitate, PDSR-ul şi CDR-ul au avut aceeaşi ideologie: de slugă. Subordonarea României marilor interese străine, ideologia privatizaţii în favoarea străinilor, nu a românilor.

— Cum vedeţi redresarea cât mai rapidă a României?

— Redresarea rapidă a României depinde de români. Dacă vor refuza cu tărie cele două grupări falimentare, PDSR ŞI CDR, cu aliaţii lor, PD, ApR ŞI UDMR, dacă vor refuza să mai voteze aceste partide, vor ieşi partide româneşti de mână forte, care vor pune ordine în economie, vor anula actele ilegale săvârşite în privatizarea economiei româneşti, vor pune lumea la treabă, vor deschide iarăşi producţia.

— Se vorbeşte de Oculta Mondială. Ce

credeţi că înseamnă Oculta Mondială?

— În *„Ghidul vieţii sănătoase”,* eu am prezentat categoriile de forţe care încearcă să domine viaţa publică mondială: oculta religioasă – formată din căpeteniile marilor culte religioase, oculta financiară – formată din persoane care deţin averi fabuloase, încât ajung să manipuleze averea statelor. Oculta financiară are propriile servicii secrete, exact cum are şi religia, are proprii informatori, are măsuri, mijloace şi miniarmate pentru a-şi impune puterea. Miniarmate nu neapărat în uniforme. Pot să fie bodyguards-i, detectivi particulari. Există acum tendinţa ocultei financiare de a pătrunde şi a prelua în subordine oculta politică şi religioasă, respectiv conducerea politică şi religioasă.

— În ultima vreme, se constată o luptă, pe plan mondial, între CIA, KGB ŞI MOSSAD. Încep să se lovească sub centură...

— S-au lovit mereu.

— Ceea *ce păţeşte Clinton acum, cu „Sexgate”, mie îmi este foarte clar că este o lovitură dată de evrei, după ce a refuzat să-i primească pe Netanyahu la Washington.*

— Clinton a ajuns la putere cu ajutorul ocultei iudeo-masonice. A fost crescut de mic pentru a ajunge preşedinte al SUA. De la vârsta de 16 ani, a fost pregătit printr-o fundaţie. În momentul în care nu a putut să întindă mai mult coarda, pentru că în ţară există mişcări împotriva iudeo-masoneriei, i s-au înscenat una sau alta din acţiuni, cum că Clinton a avut relaţii cu mai multe

femei, făcându-se publice aceste relaţii, cu toate că în guvernul SUA reprezentanţii iudeo-masoneriei sunt foarte bine înfipţi. Mai multe persoane din guvernul Clinton nu au capacitatea de a-şi îndeplini funcţiile.

„DACĂ NU ADERĂ LA NOUL MODEL DE SOCIETATE OFERIT DE P.V.S. ROMÂNII ÎŞI MERITĂ SOARTA!”

— O altă chestie ciudată, cu cei doi copii din SUA care au ucis: unul din ei este evreu…

— Ce se întâmplă: eu nu trăiesc cu obsesia că evreii înseamnă ceva în lumea asta. Am studiat istoria evreilor, am studiat miturile lor religioase şi eu vă spun că evreii nu au nicio putere în lumea aceasta. Faptul că o parte din evrei sunt bancheri şi domină economia SUA, asta nu înseamnă că evreii domină lumea! Nu trebuie să ne speriem, pentru că ei sunt un popor pe cale de dispariţie. Cea mai bună dovadă este că au început să înfieze populaţii de altă origine, să-i facă evrei numai pentru a supravieţui…

— Vedeţi, acel război de care vorbeam: Clinton e lovit, CIA a început să lovească MOSSAD-ul, în Rusia a fost cazul cu…

— Forţele care au lovit România în decembrie 1989 se mănâncă acum între ele. În ultimii 2 – 3 ani, eu am scris mai multe cărţi împotriva MOSSAD-ului, între care cea mai faimoasă e *„Secretele exploratorilor astrali”.* Aproape că nu a fost carte în care să nu descriu parşivenia

MOSSAD-ului şi modul în care poate fi lovit. În ultimii doi ani, MOSSAD-ul a înregistrat nişte eşecuri răsunătoare, s-au făcut de tot râsul. Serviciile ruseşti şi CIA au înregistrat şi ele eşecuri. Acestea sunt principalele servicii secrete care au acţionat în România, în decembrie 1989. Alături de ei au acţionat ungurii, mai cu seamă prin diversiunile anti-Securitate. De aceea, eu nu pot privi niciodată în ochii unui român care înjura Securitatea naţională. În alte ţări, membrii serviciilor secrete participă la organizarea şi conducerea de stat. În România exista această campanie întreţinută de serviciile străine împotriva Securităţii şi respectiv a serviciilor actuale, pentru ca nu cumva oameni sclipitori din aceste servicii să se ridice.

— Cum vedeţi situaţia politică actuală? Cum vedeţi viitorul?

— Decembrie 1989 a însemnat momentul începutului dezastrului pentru România. Socialismul nu a fost bun, dar noua societate făcută după mintea lui Ion Iliescu şi continuată după mintea CDR-istă este şi mai proastă, pentru că nu asigură românilor un minim necesar unui trai civilizat. Nu m-am înţeles niciodată cu Ion Iliescu, fost activist de partid, care ştia slăbiciunile socialismului şi ştia cum pot fi remediate pentru a face o economie prosperă şi competitivă. Nu am înţeles de ce a început privatizarea, când trebuia să înceapă rentabilizarea întreprinderilor şi să aştepte până când românii se privatizau în sectoare în care era liberă iniţiativa posibilă, fără furt de la stat,

urmând ca marea privatizare să se facă la voinţa poporului. La noi, s-a ajuns să se discute privatizări care în ţările capitaliste nici nu se pun în discuţie: industria mineritului, căile ferate, telecomunicaţiile, sistemul energetic naţional etc. Această distrugere delibearată a sistemului naţional economic duce la sărăcie, haos, mizerie.

— Care este substratul crizei actuale?

— Răbdarea fără limite a românilor. În momentul în care, de luni bune, politicienii se dau în stambă ca nişte copii şi se ceartă, românii ar fi trebuit să pună mâna pe par şi să-i dea jos…

— Nu este un fel de sabotare…?

— Bineînţeles că este sabotaj! Să meargă treburile cât mai prost. Nu-i înţeleg pe oamenii politici care au neobrăzarea să apară în public şi să-şi spele rufele lor. Efectiv lucrează cu nişte minţi infantile. Ne conduc nişte indivizi infantili, slab pregătiţi, lipsiţi de cel mai elementar simţ al ruşinii. La ora actuală ăştia ne conduc. Noi i-am ales. Adevărul este că oamenii serioşi nu au vrut să intre în politică. Au intrat, în general, oameni aventurieri, dornici de îmbogăţire pe căi ilegale sau dornici de putere.

— Noi am trecut astăzi pe la Parlament. Vasile Lupu a declarat că ţărăniştii nu mai intră la guvernare dacă nu se acceptă principiul „restitutio in integrum”.

— Da, sunt de acord cu acest principiu. CDR-iştii şi PDSR-iştii să ne restituie nouă, poporului român, fabricile, uzinele, rafinăriile pe care le-au vândut la străini. Aceasta înseamnă *„restitutio in*

integrum”! Proprietăţile de care vorbesc ei sunt de mii de ori mai puţin valoroase decât „rafinăriile, fabricile, combinatele, fermele pe care ei le-au vândut la străini. Deci, vrem „restitutio in integrum” pentru naţiunea română…

— Nu mi-aţi spus care este substratul acestei lupte politice.

— Efectiv sunt nişte indivizi lipsiţi de pregătire politică, neruşinaţi. Românii sunt prea răbdători şi din cauza asta trăiesc prost.

— Dacă informaţia este putere, de ce nu ies cei din Informaţii direct la bătaie?

— În primul rând, pentru că numărul lor este foarte mic. România socialistă a avut mai puţin de 10.000 de ofiţeri de informaţii. Din rândul acestora, o parte importantă lucrează în actualele servicii de informaţii, deci nu au voie să facă politică. Cei care nu au fost păstraţi în serviciile secrete actuale lucrează în plan economic, sunt prea scârbiţi să mai fie interesaţi de viaţa publică, pentru că s-a cerut moartea lor şi a membrilor lor de familie. În viaţa publică au apărut, în partide variate, câţiva, foarte puţini, mai interesaţi de viaţa publică sau mai romantici, ca mine, pentru că eu puteam să fiu un om de afaceri foarte prosper, să nu scriu nimic, să nu le spun nimic românilor.

— Când ţara e pe ducă stau pasivi?!

— Stau pasivi pentru că naţiunea a cerut moartea lor! Ei înţeleg treaba asta. Nu uitaţi că au trecut 8 ani. Cei care au lucrat în informaţii în urmă cu 8 ani sunt, unii, pensionari. Ce pot să facă

ei? Nu uitaţi că organizarea unui partid înseamnă bani. Cei care au prins deja mass-media şi afacerile rentabile sunt puţini. Nu cunosc afacerile foştilor colegi. În orice caz, nu sunt atât de mulţi cum visau ziariştii…

— Securitatea a fost informată în 1989. Nu* s-a *putut replia la timp şi să preia aceste afaceri şi mass-media, să închidă canalele altora?

— După război mulţi viteji se arată! Fiecare ofiţer de Securitate avea misiunea sa proprie şi limitată. Dacă conducătorul Securităţii române a dat dovadă de lipsă de orientare, trecând în tabăra învinşilor, fără a încerca să salveze aparatul de securitate, ce poţi să aştepţi din partea lucrătorilor de rând? Ce a făcut general Vlad a fost o mare greşeală! Gral Iulian Vlad trebuia să fie primul la TVR, anunţând că Securitatea este de partea poporului. Gral Guşe l-a chemat să vină să facă acest anunţ şi nu s-a prezentat. Trebuia să se ducă şi să salveze aparatul informativ. În momentul 1989, foarte puţini ofiţeri erau pregătiţi pentru munca în sectorul economic. Fiecare avea specialităţi pur informative. În momentul în care eu, contraspion militar, crescut de la vârsta de 16 ani în Armată, eram specializat în acesta activitate, nu concepeam că o să mă apuc de afaceri. Meseria pentru care am fost crescut a fost meseria de ofiţer de marină şi de ofiţer de informaţii şi contrainformaţii. Nu am fost pregătit pentru domeniul economic.

— Cei de la Timişoara sunt acum

prosperi...

— Un moment! Cei de la Timişoara, din informativ, câţi sunt prosperi? Cu excepţia celor care lucrează în comerţ exterior sau în diplomaţie, majoritatea nu aveau habar de activitate economică şi au trebuit să înveţe. Eu eram şef de organ contrainformativ şi aveam salariu 5.500 lei pe lună.

— Aveau relaţii, pe care* s-au *pus nişte baze în 1990.

— Foarte puţini au putut să facă treaba asta. Cei care au lucrat în externe. Ceilalţi nu aveau niciun fel de relaţii. Legenda securistului care a avut relaţii şi a făcut afaceri este o poveste. Foarte puţini sunt cei care au făcut treaba asta. La nivel de ţară găsiţi câteva sute.

— Vorbesc şi de activiştii de partid şi de...

— Staţi un moment! Nu confundaţi activiştii de partid cu ofiţerii de Securitate! Dacă luăm, de exemplu, Banca*" Columna",* în care găsim activişti, nu veţi găsi nici un singur securist. În marile afaceri ale acestei perioade nu veţi găsi ofiţeri de Securitate, excepţie făcând poate fraţii Păunescu şi Dan Voiculescu.

— George Păunescu a avut funcţii de director timp de 30 de ani...

— Câţi au fost în această poziţie? Majoritatea nu au avut de unde şi la ora actuală sunt simpli jurişti, iar pentru cei care au reuşit în relaţiile cu străinii există o altă explicaţie: majoritatea cetăţenilor străini, în special din ţările arabe, aveau încredere în ofiţerii de Securitate şi de

armată, deoarece ştiau că sunt instruiţi, disciplinaţi, nu fură şi sunt oameni de cuvânt. Unii s-au descurcat, au ajuns mici întreprinzători. Mari întreprinzători din rândul ofiţerilor de Securitate eu nu cunosc, cu excepţia celor amintiţi, care nici nu ştiu dacă au fost ofiţeri de Securitate…

— Cataramă?

— Nu ştiu. Cataramă ce susţine? Că a lucrat în DIE?

— De Cataramă* se *ştie că era maior în 1989.

— Maior? Depinde. Unde?

— În DIE.

— Eu ce v-am spus? Cei care au lucrat în comerţ exterior au fost puţini. Restul au lucrat în informativ. Eu ce puteam să fac cu relaţiile mele în contraspionaj militar? Nu uitaţi că cea mai mare unitate, de peste 1.000 de persoane, a fost contraspionajul militar. Dintre contraspionii militari, eu nu am auzit de niciunul să fie miliardar, excepţie făcând scriitorul Pavel Coruţ, care la un moment dat putea să fie catalogat miliardar. Ce am produs eu şi ce s-a vândut este controlabil. Am scris, pur şi simplu, cărţi.

— Cum vă explicaţi că primii 10 oameni în PD sunt evrei?

— Dacă preşedintele partidului este evreu, normal că ceilalţi oameni de încredere sunt din rândul evreilor. Eu, pe cinstite, nu i-am verificat dacă sunt evrei şi nici nu mă interesează că în conducerea PD-ului sunt evrei. Este dreptul fiecărei persoane de a înfiinţa un partid.

Întrebarea este cine i-a creditat cu votul, că doar nu vreţi să spuneţi că în ţara asta 10% sunt evrei şi au votat cu PD-ul? Ce relaţii există între conducerea care ziceţi dvs, că este formată din evrei şi cetăţenii care i-au votat? Acum varianta este: *nu mai votăm CDR-ul, votăm iarăşi PDSR-ul.* Ăsta este un joc murdar, specific perioadei interbelice. Dacă nu se formează partide de oameni serioşi, cinstiţi şi devotaţi, românii nu au nicio şansă. PD-ul a pozat într-un partid modern. Partidul modern nu face ce a făcut PD-ul. În 1990, au început demolarea economiei româneşti, s-au certat cu PDSR-ul şi au trecut în opoziţie. Au lucrat pentru alegeri peste 3 ani. Au ieşit în alegeri cu 10%, mult mai puţin decât sperau ei şi s-au aliat cu adversarii lor politici, cu CDR-ul. Asta nu este politică cinstită. Este o politică aranjată în jurul unei ideologii de interese. Ei sunt o grupare modernă de şmecheri care manipulează. Eu nu mi-am propus să vin cu o speranţă. Am spus: *vin cu o doctrină nouă, cu oameni noi, incoruptibili. Garantez eu incoruptibilitatea lor! Care a mişcat în front l-am zburat afară, fără discuţii...*

— Ce *părere aveţi despre Dăianu?*

— Nicio părere, pentru că nu îl cunosc. Nu pot să-mi dau cu părerea. Mi se pare realist în intervenţiile sale, însă nu cred că într-un guvern CDR are vreo şansă. Realismul nu are ce căuta în această grupare, deoarece este o grupare eterogenă, de interese foarte bizare.

— Nu vi se pare că urmează liberalii?

— Liberalii au o concepţie la fel de primitivă ca ceilalţi. Eu nu văd nicio personalitate liberală

capabilă să conducă România. Am văzut mărunţişurile pe care le vehiculau ei. Am văzut certuri puerile, de copii handicapaţi, în viaţa publică. Culmea e că mass-media găzduieşte asemenea lucruri, dovedind lipsă de spirit critic. Nu am văzut oameni de valoare în viaţa publică şi asta mă îngrijorează cumplit. Repet, românii vor trăi şi mai prost decât acum, dacă nu înţeleg să-i scoată în afara vieţii publice pe cei care au falimentat economia naţională…

— Cum vedeţi viitorul României în anul 2000 şi cum vedeţi viitorul dvs?

— Viitorul acestei coaliţii nu mă interesează. Au dovedit că sunt incapabili. Eu nu sunt profet, sunt om de informaţii. Dacă izbuteşte o mişcare naţională, logică şi pragmatică, să conştientizeze suficienţi români, vom avea alegeri anticipate şi o grupare naţionalistă de mână forte, pragmatică, care va lua puterea şi va începe reconstrucţia României distrusă în aceşti opt ani. Dacă românii nu se vor trezi, vor continua să domine cele două mari grupări, cu ideologie comună – atenţie – PDSR-ul şi CDR-ul. Au o ideologie comună. Nu se deosebesc cu nimic în ceea ce priveşte ideologia de slugă care merge la marele stăpân: finanţa internaţională, dominată de iudeo-masonerie. Dacă vor continua să susţină grupările PDSR-CDR, românii vor trăi şi mai prost decât acum şi se va ajunge la o explozie socială de mare amploare. Eu mi-am îndeplinit ultima misiune. Ultima mea misiune a fost să încheg o ideologie coerentă şi pragmatică, să ofer noul model de societate, misiune pe care mi-am luat-o eu singur. Am oferit

românilor un nou model de societate, mijloacele şi metodele de atingere a acestuia pe cale politică, prin *Partidul Vieţii Sănătoase.* Am lansat această doctrină către români şi le-am spus clar: aceasta este ultima mea misiune. Dacă nu veţi înţelege că minuni nu se pot face, ca cele două grupări care v-au ruinat vieţile trebuie excluse din viaţa publică şi judecaţi cei care au subminat economia naţională, eu mă retrag frumos şi îmi văd de afacerile şi scrisul meu. E o acţiune foarte riscantă ceea ce am făcut eu, pentru că eu contrazic reforma, privatizarea, diversiunea minorităţilor, diversiunea religioasă şi monarhistă. Dacă până în toamna acestui an nu vin suficienţi români de înaltă ţinută, hotărâţi să facă treabă, eu le spun că se plâng degeaba.

— Totuşi, nu sunteţi optimist?

— Sunt realist, pentru că scriitorul Pavel Coruţ a putut învinge pe cont propriu, muncind foarte mult, acţionând foarte curajos. Însă când e vorba de refacerea unui stat slăbit cumplit de către diversionisti, e vorba de muncă în grup. Nu mai e vorba de un luptător singuratic, e vorba de cel puţin 10.000 de luptători. Eu sunt suficient de realist. Dacă 10 – 15.000 de români nu vor înţelege să se unească în acest partid şi să se impună în viaţa publică, eu nu am de ce continua eforturile. Asta înseamnă ori că românii îşi merită soarta, ori că doctrina mea nu e bună şi atunci nu are rost să continui…

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Despre Pavel Coruţ s-au scris multe şi s-au spus şi mai multe. Lungul şir de tentative de culpabilizare şi discreditare nu a întârziat să apară.

Scriitorul român cu cel mai mare succes la cititori a fost şi încă mai este bănuit că ar îndeplini „o *anumită misiune”.*

Nu am pretenţia că ştiu prea multe lucruri, dar aşa cum îl cunosc eu pe Pavel Coruţ, pot să afirm, fără teama de a greşi, că **singura misiune pe care o îndeplineşte fostul contraspion este aceea de a apăra,** cu tenacitatea luptătorului de cursă lungă, **interesele patriei şi neamului său.** Visul său este să descopere şi să transmită românilor acele idei, acele cuvinte care unesc naţiunea română, care eliberează din sclavia bolilor, a instigărilor la dezbinare şi a multor altor rele pe care le cunoaştem mai mult sau mai puţin.

Trebuie spus că Pavel Coruţ nu este cel care cunoaşte tot adevărul şi ceea ce spune el nu este neapărat adevărat. **Părerile exprimate de el nu sunt decât părerile unui om care a trăit până acum o viaţă plină de neprevăzut, care a studiat mult, a aflat multe şi care spune puţine.** Nu îşi permite să spună dincolo de ceea ce crede el că este sănătos pentru viaţa oamenilor.

Acesta carte nu este decât rezultatul numeroaselor provocări la care a fost supus Pavel Coruţ, în încercarea de a depăşi acesta graniţă.

Oana **NUŢĂ**

Cuprins

CUVÂNTUL EDITORULUI... 3

CAPITOLUL I...5

„ADEVĂRURILE REVOLUŢIEI VOR FI AFLATE

CÂND NU VA MAI FI ION ILIESCU PREŞEDINTE”... 7

„CEAUŞESCU A FOST CONDAMNAT

DE RUŞI ŞI DE BUBULI!”... 11

„DIRECŢIA DE CONTRAINFORMAŢII MILITARE

A FOST DESFIINŢATĂ DE UN JOSNIC TRĂDĂTOR:

NICOLAE MILITARU!”... 13

„ÎN ROMÂNIA EXISTĂ CEA MAI VECHE CIVILIZAŢIE

DIN LUME!”... 16

CAPITOLUL II...19

După două zile la Craiova, Pavel Coruţ s-a convins:

LAVINIA TATOMIR POATE PORNI ŞI OPRI PLOAIA!... 21

„ÎN URMĂTOAREA CARTE.

VOI DEZVĂLUI SECRETE IMENSE”... 24

„NU AU MURITNICI YTZAK RABIN, NICI DUDAEV!... 27

„LA REVOLUŢIE, MOSSAD-UL A PARTICIPAT CU DIVERSIUNEA!”... 31

„SINGURA SOLUŢIE PENTRU SALVAREA ROMÂNIEI
ESTE NEUTRALITATEA „… 33
„ILIESCU ŞI MIHAI I AU ACELAŞI STĂPÂN!”… 37
„MANDATUL LUI MĂGUREANU SE VA ÎNCHEIA
ÎN FAŢA JUDECĂTORULUI!”…}.„… 40
„KILLERII PARANORMALI AI SERVICIILOR SECRETE CE CONSTRUIESC NOUA ORDINE MONDIALĂ
ŞI-AU FĂCUT «DATORIA» ŞI ÎN CAZUL LUI MILITARU!…43
„DUMNEZEU NE-A MAI IERTAT, MARILE PUTERI NU!”… 47
„GORBACIOV A DEMOLAT COMUNISMUL.
MANIPULAT PRIN MIJLOACE INVIZIBILE”… 51

CAPITOLUL III: … 57
„SOŢIA MI-A MURIT OTRĂVITĂ!”… 59
„CINE CEDEAZĂ ÎN PROBLEMA NAŢIONALĂ, PIERDE!…”… 61
„DACĂ INTRĂ ÎN ŢARĂ, PACEPA MOARE!”… 63
„EMIL BODNĂRAŞ A TRĂDAT KGB-UL”… 65
„CĂMAŞA ROŞIE A LUI DOMOKOS GEZA ÎNSEMNA…
«VĂRSAŢI SÂNGE»!”… 67
„POLITICIENII ACTUALI SUNT O ADUNĂTURĂ DE BABE
CARE SE CEARTĂ PENTRU PUTERE!…”… 71

„AM FOST ARESTAT DE DOUĂ ORI
*ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ!”…*73

CAPITOLUL IV… 77
„ÎN 10 ANI, VOM ASIGURA UN LOC DE MUNCĂ
ŞI O LOCUINŢĂ PENTRU FIECARE ROMÂN!”… 79
„SUNT MÂNDRU CĂ AM LUCRAT ÎN SERVICIILE SECRETE
ALE ROMÂNIEI!”… 81
„PE FRIPTURIŞTI, îl vOR SFÂŞIA MEMBRII PARTIDULUI!”… 84
„LA ALEGERILE ANTICIPATE, VOM AVEA 6% DIN VOTURI”. 88
„PARTIDUL VIEŢII SĂNĂTOASE AR PUTEA DEVENI
CEL MAI PUTERNIC PARTID DIN ROMÂNIA!”… 89

CAPITOLUL V…
„ADEVĂRAŢII TERORIŞTI DIN DECEMBRIE 89 AU FOST FSN-IŞTII!”… …
„UNII TERORIŞTI-DIVERSIONIŞTI AU FOST PREGĂTIŢI ÎN UNGARIA”…
„ILIESCU A DESFIINŢAT SECURITATEA PENTRU A SALVA APARATUL DE PARTID!”…
„AM O MEMORIE ÎNFRICOŞĂTOARE!”…
„PRIMA MAŞINĂ AM VĂZUT-0 LA 5 ANI:
UN GAZ CU CARE A FOST TATA ARESTAT…
„ÎN 1968, RUŞII CĂRAU TRUPE ÎN BULGARIA.
PENTRU INVAZIA ROMÂNIEI”…

UN OM LOVIT ÎN PLAN PERSONAL DEVINE UN LUPTĂ TOR TERIBIL!”…
„CÂND AM CITIT PRIMA OARĂ «BAZELE MUNCII DE SECURITATE», M-AM SPERIAT!”…
„ÎN 1989, KBG-UL AR FI VRUT SĂ NE VADĂ SPÂNZURAŢI PE TOŢI!”…
„ATAŞATUL MILITAR DE LA BELGRAD ERA ÎNSĂRCINAT SĂ-L READUCĂ PE BELODEDICI ÎN ROMÂNIA!”…
„TRĂDĂTORUL EVREU PACEPA A FOST RACOLAT DE… RUŞI, GERMANI ŞI AMERICANI!”…118
„ÎN 89, ŞEFUL DIA MI-A SPUS CĂ… E LOVITURĂ DE STAT DATA CU AJUTORUL RUŞILOR!”…120
„ÎN 1990, LE-AM FĂCUT PĂRUL CREŢ LA KGB-IŞTI”…726
„DIRECŢIA IA SECURITĂŢII A CREAT FALŞI DIZIDENŢI!”… 133
„EVREUL TICĂ BRAŢEŞ, GINERELE LUI NICOLSKI. A FOST UN DIVERSIONIST CRIMINAL!”… 137
„TERORIŞTII ARABI AU FOST… INVENTAŢI DE MOSSAD!”. 141

CAPITOLUL VI…147
„PSIHOLOGIA TE ÎNVAŢĂ SĂ-I DOMINI PE CEI SLABI”…149
„ARHIVELE OFICIALE CONŢIN DOAR… DOSARE ŞI AGENTURI FALSE”…150

„ADEPŢII «MEDITAŢIEI TRANSCENDENTALE» SERVEAU
INTERESELE UNOR GRUPĂRI EXTREMISTE EXTERNE”...154
„RELIGIA «MĂNÂN că, ANUALZECIDE MILIARDEDE DOLARI”... 156
„ION CRISTOIU ESTE UN OM DE CARACTER”... 158
„IGOR SMIRNOV ESTE UN FOST OFIŢER KGB
TRIMIS DE GORBACIOV ÎN MOLDOVA”... 160
„PÂNĂ ŞI RUSOFONII RECUNOSC DREPTUL MOLDOVEI
*DE ASE UNI CU ROMÂNIA”...*163
„ÎNAINTE DE ÎNTÂLNIREA CU GORBACIOV.
*CEAUŞESCU A ŞTIUT CE S-A DISCUTAT ÎN MALTA”...*165
„SCENARIU PENTRU FOSTUL «LAGĂR SOCIALIST»
PREVEDE DEZBINAREA POPULAŢIEI
*ŞI ACAPARAREA ECONOMIEI NAŢIONALE”...*167
„A EXISTAT ÎNCĂ DIN 89, UN PLAN RUSO-MAGHIAR
*DE DIVIZARE A ROMÂNIEI!”...*169
„CLINTON A AJUNS LA PUTERE CU AJUTORUL
OCULTEI IUDEO-MASONICE”... 177
„DACĂ NU ADERĂ LA NOUL MODEL DE SOCIETATE
*OFERIT DE P.V.S., ROMÂNII ÎŞI MERITĂ SOARTA!”...*173